

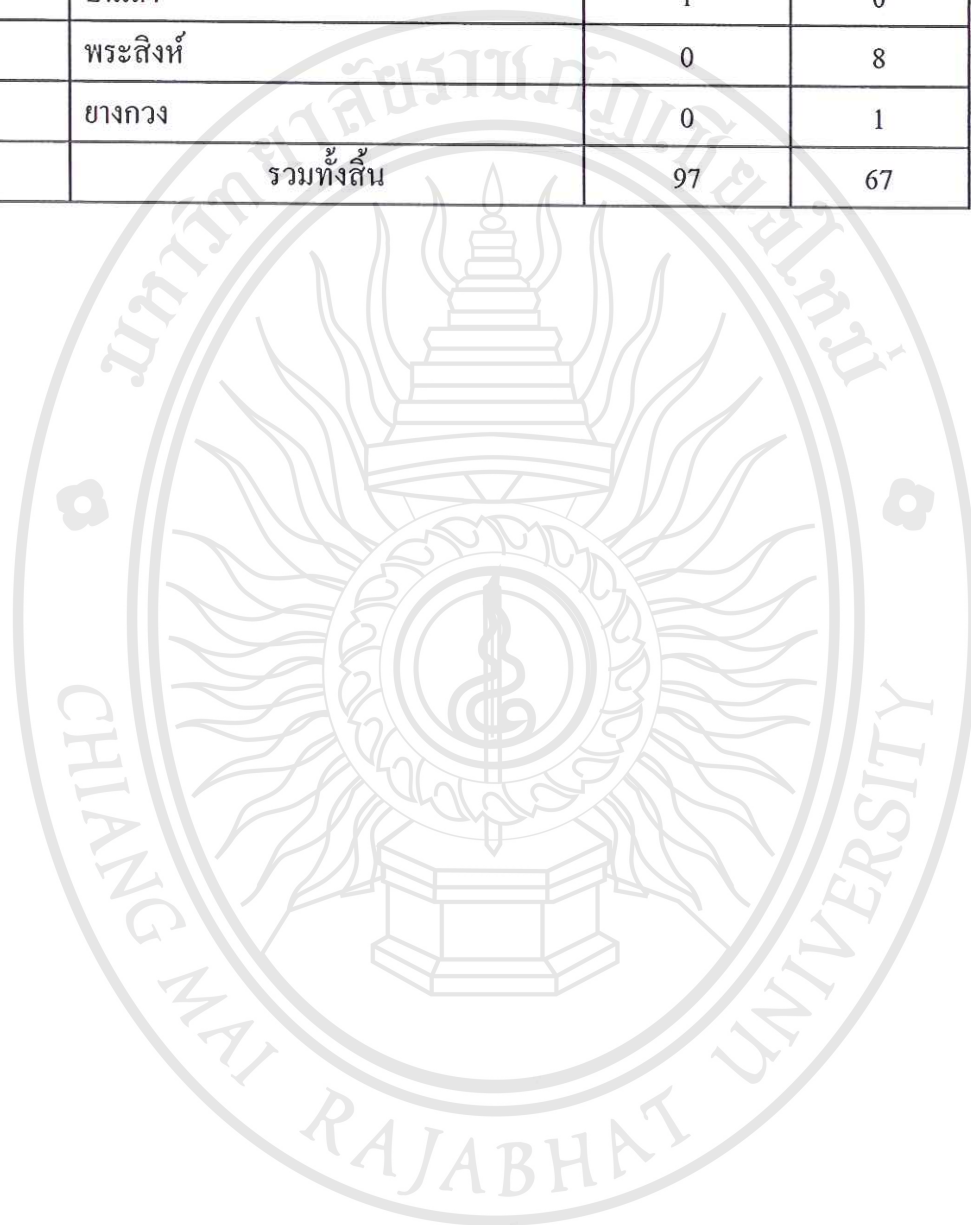
ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อวัดในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีพระภิกษุและเณรไทใหญ่ทำนกอาศัย

ลำดับ	วัด	พระ	เณร
1	เกาะกลาง	1	8
2	พวกช้าง	1	0
3	เมืองการ	6	3
4	ช่วงสิงห์	0	2
5	ร่าเปิง	3	0
6	อุโมงค์ (สวนพุทธธรรม)	5	0
7	สวนดอก	20	0
8	ป่าแดง	2	0
9	ป่าเป้า	16	6
10	กู่เต้า	6	10
11	มณเฑียร	7	5
12	ฝายหิน	3	0
13	บ้านปิง	3	2
14	อุปคุต	1	2
15	อินทจีล	0	5
16	ล้ามช้าง	1	1
17	ชัยศรีภูมิ	2	1
18	เชียงยืน	1	0
19	พวกหงส์	1	2
20	พวกแต้ม	2	1
21	ช่างแต้ม	1	1
22	ศรีสุพรรณ	3	2
23	ชัยมงคล	3	3

ลำดับ	วัด	พระ	เณร
24	เขียงม้น	2	1
25	เมืองกาย	6	3
26	บันเสา	1	0
27	พระสิงห์	0	8
28	ยางทอง	0	1
	รวมทั้งสิ้น	97	67

ภาคผนวก ข

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง บทบาทของพระภิกษุไทใหญ่ต่อแรงงานอพยพไทใหญ่

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยระดับปรัชญาดุษฎีบัณฑิต เพื่อเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์และสังเคราะห์ร่วมกับหลักฐานด้านเอกสารการสังเกตและเทคนิควิธีการวิจัยอื่น ๆ ผู้วิจัยหวังว่าจะใช้ข้อมูลนี้เพื่อประกอบการศึกษาเท่านั้นและขอกราบขอบพระคุณผู้ให้ข้อมูลมา ณ ที่นี้ด้วย

ตอนที่ 1 ประวัติของผู้ให้ข้อมูล ชื่อ.....นามสกุล..... เพศ..... อายุ.....
อาชีพ.....บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ตำบล..... อำเภอ.....
จังหวัด.....สัมภาษณ์เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูล

1. จงอธิบายสถานการณ์ในประเทศของท่านก่อนอพยพเข้าสู่ประเทศไทย

.....

.....

.....

2. จงอธิบายสถานการณ์ในหมู่บ้านของท่านก่อนอพยพ

.....

.....

.....

3. มีปัจจัยอะไรบ้างที่ผลักดันให้ท่านอพยพ

.....

.....

.....

.....

4. ประเทศไทยมีแรงดึงดูดใจอย่างไรที่ทำให้ท่านเกิดการอพยพ

.....

.....

.....

5. ท่านอพยพเข้ามาในลักษณะของสมณเพศหรือบรรพชิต

.....

.....

.....

6. ถ้าอพยพเข้ามาในสถานะบรรพชิตมีวิธีการอพยพอย่างไร

.....

.....

.....

7. ถ้าอพยพเข้ามาในสถานะสมณเพศมีวิธีการอพยพอย่างไร

.....

.....

.....

8. สถานะใดที่เกื้อกูลต่อการอพยพมากกว่ากัน

.....

.....

.....

9. จงอธิบายถึงบทบาทหน้าที่ของท่านในการเป็นสมณเพศ

.....

.....

.....

10. ท่านมีบทบาทในการช่วยเหลือแรงงานอพยพด้านใดบ้าง

.....

.....

.....

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

1. รองศาสตราจารย์ อรุณรัตน์	วิเชียรเขียว	คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
2. รองศาสตราจารย์ สนิท	สัตโยภาส	คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หนูม้วน	ร่มแก้ว	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชูสิทธิ์	ชูชาติ	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
5. อาจารย์ ประจักษ์	เข็มมุกด์	คณะบดีวิทยาลัยแม่ฮ่องสอน

ภาคผนวก ง

รายชื่อพระผู้ให้สัมภาษณ์

1. พระวิจิตร อตตสาโร. อายุ 40 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 15 กันยายน 2555
มาจากวัด - เมืองเชียงตุง พำนักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
2. พระแสงเมือง ลุงโกล้น. อายุ 33 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 15 กันยายน 2555
มาจากวัดในเวียงแหง เมือง - พำนักอาศัยอยู่ที่วัดกู่เต้า
3. พระจันทร์ อินตา. อายุ 28 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2555.
มาจากวัด - เมือง ปั่น พำนักอาศัยอยู่ที่วัดกู่เต้า
4. พระอุฎฐานวคา. อายุ 27 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2555.
มาจากวัด - เมือง ปั่น พำนักอาศัยอยู่ที่วัดมณเฑียร
5. พระมหาสาม สร้อยคำ. อายุ 29 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 17 กันยายน 2555.
มาจากวัด - เมือง ปั่น พำนักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
6. พระอธิการ. อายุ 20 ปี สัมภาษณ์เมื่อ 17 กันยายน 2555.
มาจากวัด - เมือง เชียงตุง พำนักอาศัยอยู่ที่วัดมณเฑียร
7. พระชายทอน. อายุ 34 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 18 กันยายน 2555.
มาจากวัด - เมือง เชียงตุง พำนักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
8. พระศรีนวล เอชโน. อายุ 25 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 18 กันยายน 2555.
มาจากวัด - เมืองเชียงตุง พำนักอาศัยอยู่ที่วัดโป่งน้อย
9. พระทิพย์มงคล วงศ์จันแก้ว. อายุ 20 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2555.
มาจากวัด - เมือง เชียงตุง พำนักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
10. พระหลู่ เฮงสาม. อายุ 69 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2555.
มาจากวัด กุ้งจ่อ เมือง พยาก พำนักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
11. พระวี ใจดี. อายุ 24 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 26 กันยายน 2555.
มาจากวัดป่าเวียงอินทร์ เมือง ปั่น พำนักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
12. พระสามดืบ จิรรมโม. อายุ 30 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 26 กันยายน 2555.
มาจากวัด - เมือง ปั่น พำนักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก

13. พระอุงส์. อายุ 70 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 27 กันยายน 2555.
มาจากวัด - เมืองปิ่น ฟานักอาศัยอยู่ที่วัดมณเฑียร
14. พระจิ่งดำ ธรรมวโร. อายุ 32 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 27 กันยายน 2555.
มาจากวัด - เมืองปิ่น ฟานักอาศัยอยู่ที่วัดป่าเป้า
15. พระชวานา. อายุ 30 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 28 กันยายน 2555.
มาจากวัด - เมือง ลายคำ ฟานักอาศัยอยู่ที่วัดกู่เต้า
16. พระศิลาปะชัย สันติกโร. อายุ 30 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 28 กันยายน 2555.
มาจากวัด - เมือง ปิ่น ฟานักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
17. พระศรีคำ เขมธโร. อายุ 24 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 29 กันยายน 2555.
มาจากวัด - เมือง เชียงตุง ฟานักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
18. พระเขมวโร. อายุ 25 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 29 กันยายน 2555.
มาจากวัด - เมือง เชียงตุง ฟานักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
19. พระมหาวิชชัย นามจ้อย (ภททสุริ). อายุ 20 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2555.
มาจากวัด - เมือง เชียงตุง ฟานักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
20. พระวิสุทธิ. อายุ 28 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2555.
มาจากวัด - เมือง เชียงตุง ฟานักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
21. พระสามปอน หทัยเจริญ. อายุ 22 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 11 ตุลาคม 2555.
มาจากวัด - เมือง เชียงตุง ฟานักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
22. พระทักษ์ จะกะทูน. อายุ 23 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 11 ตุลาคม 2555.
มาจากวัด - เมือง เชียงตุง ฟานักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
23. พระสมบัติ. อายุ 23 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2555.
มาจากวัด - เมือง เชียงตุง ฟานักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
24. พระหน่อไธย อารยธมโม. อายุ 25 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2555.
มาจากวัด - เมือง ปิ่น ฟานักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
25. พระพร จิตตกุลโล. อายุ 25 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 13 ตุลาคม 2555.
มาจากวัด - เมือง เชียงตุง ฟานักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
26. พระสามแสง. อายุ 22 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 13 ตุลาคม 2555.
มาจากวัด - เมือง พายก รัฐฉาน ฟานักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
27. พระหนุ่มไธย ปัญญาสาโร อายุ 32 ปี บ้านหนองฮ่อง อังคกาดฟ้า
วัด ราชฐานหลวง หัวข่วงเมือง เชียงตุง ฟานักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก

28. พระมั่ง อายุ 32 ปี บ้านกาด้าย เมืองเชียงตุง พำนักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
 29. พระวิชัย อายุ 35 ปี สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 18 กันยายน 2555.
 มาจากวัด - เมือง เชียงตุง พำนักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก
 30. พระนัต อายุ 34 ปี มาจากวัด - เมือง พายก รัฐฉาน พำนักอาศัยอยู่ที่วัดสวนดอก

ไทใหญ่ที่เป็นฆราวาส สัมภาษณ์, เมษายน 2555

1. จายยงอ่อง	อายุ 32 ปี	จากเมืองล่าเสี้ยว รัฐฉาน
2. จายสน	อายุ 27 ปี	จากเมืองท่าจีเหล็ก
3. จายตัน	อายุ 30 ปี	จากเมืองต้งยาน
4. ลูกคิด	อายุ 45 ปี	จากเมืองนาย มาจากแม่แจ่ม
5. จายหม่อง	อายุ 35 ปี	จากเมืองล่าเสี้ยว รัฐฉาน
6. จายทิน	อายุ 37 ปี	จากเมืองแก้ง
7. จายโจ	อายุ 32 ปี	จากเมืองแก้ง
8. จายใจ	อายุ 37 ปี	จากเมืองนาย
9. จายออย	อายุ 30 ปี	จากเมืองน้ำจ้าง
10. จายเต้จ่า	อายุ 27 ปี	จากเมืองน้ำจ้าง
11. จายสมคิด	อายุ 31 ปี	จากเมืองนาย
12. จายกี	อายุ 31 ปี	จากเมืองลาค่า
13. จายเอก	อายุ 27 ปี	จากเมืองท่าจีเหล็ก
14. จายออ	อายุ 37 ปี	จากเมืองน้ำจ้าง
15. จายบอน	อายุ 30 ปี	จากเมืองป๋น
16. จายเจม	อายุ 32 ปี	จากเมืองโด้น
17. จายชอติ้	อายุ 33 ปี	จากเมืองน้ำจ้าง
18. นางมู	อายุ 40 ปี	จากเมืองน้ำจ้าง
19. นางก่า	อายุ 37 ปี	จากเมืองนาย
20. นางช่อง	อายุ 23 ปี	จากเมืองนาย
21. นางมน	อายุ 38 ปี	จากเมืองน้ำจ้าง
22. นางเหยียน	อายุ 27 ปี	จากเมืองแก้ง
23. นางจ่า	อายุ 37 ปี	จากเมืองลาค่า
24. นางนวล	อายุ 40 ปี	จากเมืองล่าเสี้ยว

25. นางปิง	อายุ 37 ปี	จากเมืองลพคำ
26. นางแสง	อายุ 25 ปี	จากเมืองเชียงตุง
27. นางจ๋าม	อายุ 35 ปี	จากเมืองน้ำจ้าง
28. นางน้ำ	อายุ 36 ปี	จากเมืองต้งยาน
29. นางเคิง	อายุ 25 ปี	จากเมืองนาย
30. นางคำ	อายุ 37 ปี	จากเมืองลพคำ

ภาคผนวก จ

หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

ที่ ศธ. ๐๕๓๓.๐๖/ว. ๙๙๓

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
๒๐๒ ถนนช้างเผือก อ.เมือง
จ. เชียงใหม่ ๕๐๓๐๐

๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอดความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หนูม้วน ร่มแก้ว
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้อนุมัติให้ นางสาวประภาศิริ ศรีภมร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาภูมิภาคลุ่มน้ำโขงและสาละวินศึกษา ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “บทบาทของพระภิกษุไทใหญ่ต่อแรงงานอพยพไทใหญ่” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.อมาตย์ เบ็ญดีเยร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.แกมมณี เจริญวงศ์ และ ดร.พระมหาสมห์ ธรรมวโร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย เห็นว่าท่านเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี โดยนักศึกษาได้ประสานกับท่านแล้ว บัณฑิตวิทยาลัยจึงใคร่ขอดความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบ และให้ความเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ ดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
เครื่องมือดังกล่าว

ศาสตราจารย์ ดร.ชวิต จิตตวิจารย์
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์. ๐๕๓-๘๘๕๙๙๙

โทรสาร. ๐๕๓-๘๘๕๙๙๙

หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

ที่ ศธ. ๐๕๓๓.๐๖/ว. ๘๙๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
๒๐๒ ถนนช้างเผือก ข.เมือง
จ. เชียงใหม่ ๕๐๓๐๐

๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอดูความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน รองศาสตราจารย์อรุณรัตน์ วิเชียรเขียว
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้อนุมัติให้ นางสาวประภาศิริ ศรีภมร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาภูมิภาควรรณคดีและสาละวินศึกษา ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “บทบาทของพระภิกษุไทใหญ่ต่อแรงงานอพยพไทใหญ่” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.อนาโณ เป็ดดีเยร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.แกมมณี เจริญวงศ์ และ ดร.พระมหาเสน่ห์ ธรรมวโร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย เห็นว่าท่านเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี โดยนักศึกษาได้ประสานกับท่านแล้ว บัณฑิตวิทยาลัยจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจ และให้ความเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ ดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชวิศ จิตตวิจารย์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์. ๐๕๓-๘๘๕๙๙๙

โทรสาร. ๐๕๓-๘๘๕๙๙๙

หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

ที่ ศธ. ๐๕๓๓.๐๖/ว.๘๙๓

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
๒๐๒ ถนนช้างเผือก อ.เมือง
จ. เชียงใหม่ ๕๐๓๐๐

๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน รองศาสตราจารย์สมิท สัตโยภาส
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้อนุมัติให้ นางสาวประกาศศิริ ศรีภมร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาภูมิภาควรรณคดีและสาละวินศึกษา ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “บทบาทของพระภิกษุไทใหญ่ต่อแรงงานอพยพไทใหญ่” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.อนาโตล เบิลดิเยร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกษมณี เจริญวงศ์ และ ดร.พระมหาเสน่ห์ ธรรมวโร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย เห็นว่าท่านเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี โดยนักศึกษาได้ประสานกับท่านแล้ว บัณฑิตวิทยาลัยจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจ และให้ความเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ ดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ
ดร.ชวิศ จิตตวิจารย์
30 พ.ย. 54

ขอแสดงความนับถือ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชวิศ จิตตวิจารย์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

บัณฑิตวิทยาลัย
โทรศัพท์. ๐๕๓-๘๘๕๙๙๙
โทรสาร. ๐๕๓-๘๘๕๙๙๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
๒๐๒ ถนนช้างเผือก อ.เมือง
จ. เชียงใหม่ ๕๐๓๐๐

๑๙ พุทธจิกายน์ ๒๕๕๔

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชูลีห์ ชูชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้อนุมัติให้ นางสาวประกาศศิริ ศรีภมร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขามูสิกาคู่มน้ำโขงและสาละวินศึกษา ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “บทบาทของพระภิกษุไทใหญ่ต่อแรงงานอพยพไทใหญ่” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ธนาโถล เบ็ลติเยร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.แกมเมณี เจริญวงศ์ และ ดร.พระมหาสมนห์ ธรรมวโร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย เห็นว่าท่านเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี โดยนักศึกษาได้ประสานกับท่านแล้ว บัณฑิตวิทยาลัยจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจ และให้ความเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ ดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ตราครุฑ (๓) อว ๐๖๕
โรงเรียนเทพศิรินทร์ กรุงเทพมหานคร
ดร.ยุคละ วิเศษ ป.ร. ๒๔/๑/๖๕
เฟื้อง

ขอแสดงความนับถือ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชวิต จิตตวิจารย์

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

บัณฑิตวิทยาลัย
โทรศัพท์. ๐๕๓-๘๘๕๙๙๙
โทรสาร. ๐๕๓-๘๘๕๙๙๙

หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

ที่ ศธ. ๐๕๓๓.๐๖/ว.๘๙๗

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
๒๐๒ ถนนช้างเผือก อ.เมือง
จ. เชียงใหม่ ๕๐๓๐๐

๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์ประจักษ์ เข้มมุกด์
คณบดีวิทยาลัยแม่ฮ่องสอน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้อนุมัติให้ นางสาวประภาศิริ ศรีภมร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาภูมิภาคลุ่มน้ำโขงและสาละวินศึกษา ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “บทบาทของพระภิกษุไทใหญ่ต่อแรงงานอพยพไทใหญ่” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.อนาโตล เบิลดิเยร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.แกมมณี เจริญวงศ์ และ ดร.พระมหาเสน่ห์ ธรรมวโร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย เห็นว่าท่านเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี โดยนักศึกษาได้ประสานกับท่านแล้ว บัณฑิตวิทยาลัยจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบ และให้ความเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ ดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชิต จิตริวิจารณ์) ๒๔ พย. ๕๔

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐๕๓-๔๔๕๙๙๙

โทรสาร ๐๕๓-๔๔๕๙๙๙

๒๐:๔๕
๒๙ พย. ๒๕๕๔

ภาคผนวก ก

สนธิสัญญาปางหลวง (Panglong Agreement)

ในการประชุมซึ่งจัดขึ้นที่ปางหลวงนี้ มีสมาชิกจากคณะกรรมการบริหาร (Executive Council) ของรัฐบาลพม่า บรรดาเจ้าฟ้าและผู้แทนรัฐฉาน ชนชาวเขาคะฉิ่นและฉิ่น เข้าร่วม

ผู้ร่วมประชุมเชื่อว่าเสรีภาพจะบรรลุถึงได้ในเร็ววันโดยการร่วมมือระหว่างชาวฉาน ชาวคะฉิ่น ชาวฉิ่น และรัฐบาลชั่วคราวของพม่า ผู้ร่วมการประชุมเห็นพ้องกันโดยปราศจากข้อขัดแย้งในมติดังต่อไปนี้ :

- 1) ตัวแทนของชนชาวเขาที่ได้รับเลือกจากข้าหลวง (อังกฤษ) โดยการเสนอแนะของคณะผู้แทนในสภาบริหารสูงสุดของชนชาวเขา (SCUHP) จะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่ปรึกษาข้าหลวงในกิจการที่เกี่ยวกับพื้นที่ของรัฐชายแดน
- 2) สมาชิกสภาบริหารสูงสุดของชนชาวเขา ซึ่งมีได้มีหน้าที่บริหารพื้นที่ชายแดน จะต้องไปปฏิบัติหน้าที่ร่วมกับคณะกรรมการบริหาร (Executive Council) ตามบทบัญญัติของกฎหมายรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้เฉพาะด้านที่เกี่ยวกับการป้องกันประเทศ และกิจการต่างประเทศ ส่วนที่ปรึกษาข้าหลวงของรัฐในพื้นที่ชายแดน จะได้มาซึ่งอำนาจบริหารโดยวิธีเดียวกัน
- 3) ที่ปรึกษาข้าหลวงจะมีผู้ร่วมงานซึ่งเป็นผู้ช่วยที่ปรึกษาอีก 2 คน มาจากตัวแทนของชนชาวเขาเผ่าที่เหลือ โดยคนทั้งสองจะต้องไม่เป็นสมาชิกในสภาบริหารสูงสุด ผู้ช่วยที่ปรึกษามีหน้าที่รับผิดชอบกิจการที่เกี่ยวกับดินแดนของตน ขณะที่ที่ปรึกษารับผิดชอบพื้นที่ชายแดน ส่วนที่เหลือและพวกเขาควรปฏิบัติหน้าที่ ตามหลักแห่งความรับผิดชอบร่วมกัน ตามที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ
- 4) ที่ปรึกษาจะเป็นสมาชิก และเป็นตัวแทนเพียงผู้เดียวของรัฐพื้นที่ชายแดน ในคณะกรรมการบริหาร
- 5) แม้ว่าคณะกรรมการบริหารแห่งข้าหลวงอังกฤษ จะมีสมาชิกเพิ่มเข้ามาดังกล่าวแล้ว แต่จะไม่มีหน้าที่บริหารรัฐพื้นที่ชายแดน เพราะอาจไปขัดขวางสิทธิการบริหารกิจการภายในของรัฐดังกล่าว สิทธิในการบริหารกิจการภายในของรัฐพื้นที่ชายแดนได้รับการยอมรับในหลักการ
- 6) แม้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับเขตแดน และการสถาปนารัฐคะฉิ่นขึ้นในประเทศพม่า ปัญหานี้จะมอบหน้าที่การตัดสินใจให้กับรัฐสภา ที่ประชุมได้ตกลงกันว่าปรารถนาที่จะสถาปนารัฐนี้ขึ้น และเพื่อให้เป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่ข้อยุตินี้ ที่ปรึกษาของรัฐพื้นที่ชายแดนและผู้ช่วยที่ปรึกษา

จะนำประเด็นนี้ไปหารือในฝ่ายบริหารของรัฐดังกล่าวที่มีตจิ่นาและบามอ ทั้งนี้ในฐานะเป็นดินแดนส่วนที่สองตามกฎหมายของรัฐบาลพม่าปี 1935

7) ประชากรในพื้นที่รัฐชายแดน ย่อมมีสิทธิและเอกสิทธิและเอกสิทธิ์พื้นฐานเช่นเดียวกับประชากรในประเทศประชาธิปไตยอื่น ๆ

8) การดำเนินการใด ๆ ซึ่งเป็นที่ยอมรับตามสนธิสัญญานี้ จะต้องไม่ละเมิดต่อสิทธิทางการเมืองซึ่งมีอยู่แล้วในสหพันธรัฐฉาน

9) การดำเนินการใด ๆ ซึ่งเป็นที่ยอมรับตามสนธิสัญญานี้ จะต้องไม่ทำให้เสียไป ซึ่งความช่วยเหลือทางการคลัง ที่ชนชาวเขาคิ่นและคะฉิ่นมีสิทธิจะได้รับจากงบประมาณของพม่า และคณะกรรมการบริหารร่วมกับที่ปรึกษา และผู้ช่วยที่ปรึกษาของรัฐพื้นที่ชายแดน จะตรวจสอบถึงความเป็นไปได้ ที่จะเข้ามาจัดระเบียบทางการเมืองการคลังของรัฐชาวเขาคิ่น และฉิ่นให้เป็นไปในลักษณะเดียวกับที่ดำเนินการอยู่ระหว่างพม่าและสหพันธรัฐฉาน

เพื่อให้เป็นอนุสรณ์ของการบรรลุมติการประชุมปางหลวงในครั้งนี้ ให้ถือเอาวันที่ 12 กุมภาพันธ์ เป็นวันสหภาพ (Union Day) และกำหนดให้เป็นวันหยุดแห่งชาติของพม่า

ในการประชุมครั้งนี้ ชนชาติกะเหรี่ยงได้ส่งตัวแทนมาร่วมในฐานะผู้สังเกตการณ์ แต่ไม่ได้เข้าร่วมลงมติ เนื่องจากดินแดนของพวกเขาไม่รวมอยู่ในพื้นที่รัฐชายแดน

เพื่อให้สอดคล้องกับมติการประชุมปางหลวง เจ้าสามทุน ผู้ปกครองเมืองป๋น ได้รับเลือกให้เป็นที่ปรึกษาพื้นที่ชายแดนประจำข้าหลวงอังกฤษ ซามา ทูวา นอว์ (Sama Duwa Sinwa Naw) แห่งคะฉิ่น และอู วาง กุซอ (U Vang Gu Hau) แห่งฉิ่นได้รับเลือกให้เป็นผู้ช่วยที่ปรึกษา

ทั้งหมดเป็นจุดเริ่มต้นของความร่วมมือระหว่างฉานและพม่าอย่างไรก็ตาม ปัญหาสำคัญเกี่ยวกับรูปแบบของความสัมพันธ์ ทาง การปกครองระหว่างรัฐพื้นที่ชายแดนกับพม่า ที่ระบุไว้ในมติเมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ ยังถูกทิ้งค้างไว้ให้กับสภาร่างรัฐธรรมนูญ ซึ่งจะมีการเลือกตั้งตัวแทนเข้าไปภายหลังในปีนั้น ด้วยเหตุนี้สิทธิที่จะแยกตัวออกไปของรัฐฉาน จึงยังมิได้ระบุไว้ในสนธิสัญญาปางหลวง

ต่อมา เพื่อเป็นหลักประกันว่าจะปฏิบัติตามสัญญาองฉาน – แอ็ดลี คณะกรรมการเพื่อการสอบถามความเห็นของพื้นที่ชายแดน หรือ Fron – tier Areas Committee of Enquiry (FACE) นำโดยนายริส วิลเลียมส์ (Rees Williams) ซึ่งเป็นสมาชิกพรรคแรงงานอังกฤษ ได้ถูกส่งตัวมาจากลอนดอนเพื่อดำเนินการเรื่องนี้ บรรดาผู้นำของรัฐพื้นที่ชายแดน ได้มาให้ความเห็นต่อคณะกรรมการ สอบถามในทัศนะเกี่ยวกับความร่วมมือกับพม่าในการก่อตั้งสหภาพ

หลังจากนั้น แม้ว่าพม่าจะจัดการเลือกตั้งสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญขึ้นมาแล้ว ทว่ารัฐพื้นที่ชายแดนยังไม่ได้จัดตั้งกลไกดังกล่าวขึ้นมา ด้วยเหตุนี้ผู้นำต่าง ๆ จึงเห็นพ้องกันให้จัดตั้ง Shan

State Council เพื่อส่งสมาชิกเข้าร่วมในการร่างรัฐธรรมนูญ ในฐานะเป็นตัวแทนของประชาชนและ
ผู้ปกครองรัฐฉาน ทางด้านคณะกรรมการสอบถามความเห็นนั้น พวกเขาได้เสนอรายงานที่เรียกว่า
“อนาคตของพื้นที่ชายแดน (future of the Frontier Areas)” โดยระบุถึงทัศนะของผู้ให้ปากคำใน
สหพันธรัฐฉาน และผู้นำชนชาวเขาคะฉิ่น มีใจความสรุปว่า คนเหล่านั้นได้สนับสนุนอย่างเข้มแข็ง
ต่อการสถาปนาสหพันธรัฐพม่า และสหพันธรัฐฉานควรมีรัฐหรือองค์กรปกครองของตนเอง
เช่นเดียวกับกะฉิ่น ผู้นำเหล่านั้นยังปรารถนาสิทธิโดยสมบูรณ์ในการปกครองตัวเอง ในฐานะเป็น
รัฐในสหพันธ์ และมอบสิทธิการปกครองโดยรวมให้กับสหพันธรัฐพม่า

ในการเข้าร่วมการประชุมในสภาร่างรัฐธรรมนูญ ซึ่งจัดขึ้นในเมืองย่างกุ้ง เมื่อเดือน
มิถุนายน 1947 คณะมนตรีแห่งรัฐฉานได้เลือกคณะผู้แทน 25 คน ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนที่เป็น
ผู้ปกครองรัฐ 11 คน คณะผู้แทนของประชาชน 11 คน รวมกับผู้แทน 1 คนจากรัฐโกก้าง และ
2 คนจากรัฐกะฉิ่น

อย่างไรก็ตาม ในขณะนั้นยังมีผู้นำชาวฉานกลุ่มเล็ก ๆ จำนวนหนึ่งออกมาคัดค้านอย่าง
เต็มที่ ต่อการรวมตัวเข้าเป็นสหพันธ์กับพม่า ทั้งเชื่อว่าเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาด แต่เนื่องจากเป็น
เสียงส่วนน้อย จึงไม่อาจยับยั้งเสียงส่วนใหญ่ที่สนับสนุน ข้อเสนอของกลุ่มผู้นำสันนิบาตประชาชน
รัฐฉาน (SSPFL) ที่เชื่อว่าการรวมตัวเป็นสหพันธ์จะนำมาซึ่งเอกราชของชาติโดยเร็ว

ในอีกด้านหนึ่ง รัฐบาลพรรคแรงงานของอังกฤษ ไม่อยากให้ข้อเสนอเรื่องการรวมตัว
เป็นสหพันธ์ผูกมัดถึงชนชาติกะเหรี่ยง กะฉิ่น ฉิ่น และกลุ่มอื่น ๆ ที่เคยรับใช้อย่างจงรักภักดีต่อ
รัฐบาลอังกฤษ ช่วงก่อนและระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ขณะเดียวกันอังกฤษไม่สนใจที่จะ
ยินยอมรับรองกลุ่มชนชาติส่วนน้อยต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นปฏิปักษ์ต่อพม่า ด้วยเหตุนี้ ในแง่หนึ่ง
ข้อตกลงองซาน-แอตลี ได้ตัดอนรัฐฉานและรัฐพื้นที่ชายแดนเข้าสู่ร่มอับ และเปิดโอกาสให้อังกฤษ
ได้วางมือจากประเด็นที่ซับซ้อนของชนชาวเขา

ด้วยวิธีเดียวกันนี้ รัฐกะเรนนี่หรือกะยาซึ่งในอดีตพระเจ้ามินดง (Mindom) กษัตริย์พม่า
ถูกอังกฤษบังคับให้มอบเอกราชให้กับรัฐนี้ไปแล้ว เมื่อปี 1845 ทว่าบัดนี้กะยากลับถูกกดขี่ให้มอบ
คืนเอกราชของตน ด้วยการกลับมาเข้าร่วมกับพม่า

ส่วนชาวกะเหรี่ยง (Karen) นั้น ชนกลุ่มนี้ได้ส่งผู้แทนไปยังลอนดอน เพื่อเรียกร้องสิทธิ
การปกครองตนเอง โดยเสนอตั้งรัฐอิสระที่อยู่ภายใต้เครือจักรภพอังกฤษ แต่ไม่ได้รับการสนับสนุน
จากรัฐบาลพรรคแรงงาน ดังนั้น การตัดสินใจที่จะปกครองตัวเองของรัฐฉาน และประชาชนใน
พื้นที่ชายแดน จึงเป็นเพียงช่องทางเดียวที่เปิดให้กับผู้คนในรัฐชายแดนทั้งหลาย โดยไม่เหลือ
ทางเลือกอื่นไว้ให้

ในที่ประชุมเมืองปางหลวงยังมีมติอีกประการหนึ่ง ได้แก่ การจัดตั้งองค์กรทางการเมืองโดยรวบรวมกลุ่มการเมืองต่าง ๆ เข้าไว้ด้วยกันเรียกว่า “สมาชิกรัฐภาพแห่งรัฐฉาน (Shan States Freedom Congress-SSFC)” ก่อตั้งขึ้นเมื่อ 12 กุมภาพันธ์ 1947 นำโดยสมาชิกจากกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งร่วมเป็นคณะกรรมการบริหารจำนวน 12 คน ทั้งนี้โดยมี อู จ่า บู (U Kya Bu) เป็นประธาน ทว่าหลักการที่จะสร้างเอกภาพให้กับองค์กร ที่นิยมเรียกว่า The Congress นี้ ไม่ลึกซึ้งและมั่นคงเพียงพอที่จะป้องกันการแตกแยก และการแทรกซึมจากภายนอกได้ ด้วยเหตุนี้ภายในไม่กี่เดือนต่อมา สมาชิกส่วนใหญ่ได้ถอนตัวไปสร้างกลุ่มของตน ทั้งสมาชิกที่เหลืออยู่เพียงไม่กี่คนให้สลายตัวไปพร้อมกันองค์กร

สภาร่างรัฐธรรมนูญและสิทธิในการถอนตัว

สภาร่างรัฐธรรมนูญได้เปิดการประชุมขึ้นในกรุงย่างกุ้ง ระหว่างวันที่ 10 มิถุนายนถึง 24 กันยายน 1947 และในการร่างรัฐธรรมนูญของประเทศนั้น บรรดาสมาชิกซึ่งเป็นตัวแทนของรัฐฉานและรัฐพื้นที่ชายแดน ได้แสดงออกซึ่งความปรารถนาที่จะสร้างสหพันธรัฐที่แท้จริง ที่ยอมรับสถานะและสิทธิของรัฐต่าง ๆ อย่างเท่าเทียมกัน

ก่อนการเปิดประชุมสภา องค์กร AFPFL ที่นำโดยออง ซาน ได้ร่างรัฐธรรมนูญขึ้นเป็นแนวทาง ในนั้นบรรจุมาตราต่าง ๆ ไว้ 14 มาตราในมาตราที่ 3 ซึ่งเป็นปัญหาเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการปกครองรัฐต่าง ๆ นั้นระบุว่า แต่ละรัฐจะถูกจัดแบ่งตามลักษณะเฉพาะ ว่าควรจะถูกจัดอยู่ในประเภทรัฐในสหภาพของสหพันธ์ (Federated Union State) หรือเป็นรัฐของชนชาติส่วนน้อย (Ethnic Minority State) ทั้งนี้โดยดูจาก :

1. ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่มีเขตแดนแน่นอน
2. ภาษาของเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างจากภาษาพม่า
3. วัฒนธรรมเฉพาะของรัฐนั้นๆ
4. ประวัติศาสตร์
5. เศรษฐกิจที่เลี้ยงตัวเองได้
6. ประชากรที่เพียงพอ
7. ความปรารถนาที่จะจัดตั้งรัฐขึ้นภายในสหพันธ์ตามรูปแบบที่เลือกไว้

ดังนั้นตามมาตรา 3 ที่ระบุไว้ในร่างของ AFPFL สถานภาพของรัฐฉานและพม่าจึงถูกจัดประเภท ไว้ในฐานะเป็นรัฐในสหภาพของสหพันธ์ (Federated Union State) นอกจากนี้ ออง ซาน ยังนำเสนออีก 7 ประการตามจุดยืนของ AFPFL เสนอให้สภาร่าง รัฐธรรมนูญ

พิจารณาเพื่อเป็นแนวทางในการร่างรัฐธรรมนูญของสหภาพ ข้อเสนอดังกล่าว ได้แก่ :

1. กฎหมายรากฐานของชาติต้องวางอยู่บนหลักการกลาง กล่าวคือการสถาปนาสหภาพพม่าในฐานะเป็นรัฐเอกราช
2. มลรัฐทั้งปวงในสหภาพต้องมีสิทธิอย่างเต็มที่ในการบริหารกิจการภายในของตน
3. อำนาจของสหภาพพม่าและมลรัฐได้มาจากปวงชน
4. ประชากรของสหภาพควรมีสิทธิเท่าเทียมกันในสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง กฎหมายและความยุติธรรม จะต้องให้ความเสมอภาคต่อประชาชนทุกคน ยกเว้นผู้ละเมิดกฎหมาย สิทธิของปวงชนในการคิด การแสดงออก ความเชื่อ การนับถือศาสนา ในชีวิตและในการรวมตัวกันเป็นสมาคมจะต้องได้รับการรับรองและประกันไว้ในรัฐธรรมนูญ
5. สิทธิของชนชาติส่วนน้อยจะต้องได้รับการพิทักษ์ไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญ
6. อธิปไตยของสหภาพเหนือดินแดน ทะเล และอากาศจะต้องได้รับการพิทักษ์ไว้ตามกฎหมายระหว่างประเทศ
7. สหภาพพม่าจะต้องมุ่งมั่นให้เกิดสมรรถภาพในการค้ำจุน เพื่อพัฒนาการทางด้านสังคม เศรษฐกิจ ความมั่นคงคงพลอดภัยของประชาชน และความร่วมมือกับชาติทั้งปวงด้วยความยุติธรรมเพื่อดำรงไว้ซึ่งสันติภาพของโลก

ขณะสภากำลังร่างรัฐธรรมนูญอยู่นั้น มีป็นคนหนึ่งได้บุกเข้าไปในที่ประชุมของสภาบริหาร(Executive Council) แห่งรัฐบาลชั่วคราวเมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 1947 และยิงเข้าใส่อง ซาน และที่ปรึกษาทางการบริหารอื่น ๆ อีก 6 คน รวมทั้งเจ้าสามคนแห่งเมืองปอนจนเสียชีวิต

หลังจากการเสียชีวิตก่อนถึงเวลาอันควรของ อง ซาน ฝ่ายทางการเมืองต่าง ๆ ในพม่าได้แตกแยกออกจากกัน แต่ละกลุ่มล้วนมีแผนการ ที่จะเข้าสวมช่องว่างแห่งอำนาจด้วยกันทั้งสิ้น

ในช่วงเวลาแห่งความสับสนและบ้านเมืองไร้เสถียรภาพนั้น ผู้นำของรัฐฉานได้รับการชักชวนอย่างลับ ๆ จากเจ้าหน้าที่อังกฤษจำนวนหนึ่งให้เดินทางกลับสู่รัฐของตน และสถาปนา รัฐฉานเป็นรัฐปกครองตัวเองภายใต้เครือจักรภพอังกฤษ (Dominion State) ซึ่งจะได้รับ ความช่วยเหลือทางการเงิน เศรษฐกิจ และการบริหาร เมื่อช่วยตัวเองได้แล้วในภายหลัง จึงค่อย จัดตั้งขึ้นเป็นประเทศเอกราช ทว่าในขณะนั้นผู้นำฉานยังคงเพิกเฉยเนื่องจากปักใจอยู่กับสภาร่าง รัฐธรรมนูญ จึงตัดสินใจที่จะรอต่อไปให้ตลอดกระบวนการ

เมื่อ อง ซาน เสียชีวิตลง ตะชิน อุณูได้ก้าวขึ้นเป็นผู้นำ AFPFL และประธานสภาร่าง รัฐธรรมนูญ กระทั่งการร่างรัฐธรรมนูญเสร็จสิ้น สภามีมติให้ก่อตั้งสหภาพพม่าในฐานะเป็น

รัฐเอกราชนอกเครือจักรภพ ทว่ากฎหมายแม่บทซึ่งร่างขึ้นอย่างเร่งรีบนี้ เต็มไปด้วยข้อบกพร่องมากมาย การรับรองให้ผ่านออกมาแน่นอนว่าจะต้องมีการแก้ไขในภายหลัง

คณะผู้แทนของรัฐฉานที่อยู่ในสภาพส่วนใหญ่ ไม่มีประสบการณ์ทางการเมืองและยังอ่อนหัดในงานด้านการร่างกฎหมาย นอกจากนี้ความไม่คุ้นเคยและกระหายอยากได้เอกราช ได้ลบภาพความรู้สึกเก่า ๆ จนเลือนหาย กระทั่งมอบความไว้วางใจให้กับผู้นำพม่า ซึ่งพวกเขาคิดว่าคงไม่ทรยศต่อสัญญา

ในเดือนตุลาคม ข้อตกลงมอบเอกราชระหว่าง อุ-แอตลี ได้รับการลงนาม และสหภาพพม่าได้ปรากฏเป็นจริงขึ้นในวันที่ 4 มกราคม 1948 อุ-แอตลี ได้รับการแต่งตั้งเป็นนายกรัฐมนตรี สภาร่างรัฐธรรมนูญยังคงดำรงอยู่ในฐานะสภาชั่วคราวภายหลังเอกราช ทั้งนี้จนกว่าจะจัดการเลือกตั้งทั่วไปขึ้นใหม่

ซาน ตุน ที่ปรึกษาสภาร่างรัฐธรรมนูญในขณะนั้น ให้ความเห็นต่อรัฐธรรมนูญที่ร่างขึ้นมาว่าทำให้สหภาพพม่าเป็นสหพันธรัฐในทางทฤษฎี แต่เป็นรัฐเดี่ยวในทางปฏิบัติ รัฐธรรมนูญฉบับนี้ยังแสดงออกถึงการครอบงำของพม่า ซึ่งสามารถสร้างสภาพจอมปลอมที่สร้างให้สิทธิปกครองตนเองแก่รัฐบาลต่าง ๆ เกินกว่าการยอมรับที่เป็นจริง ประการเดียวที่เหลือชัดเจนไว้อยู่บ้างคือสิทธิในการถอนตัว (Right of Secession)

ตามมาตราต่าง ๆ เกี่ยวกับการก่อตั้งมลรัฐและสิทธิในการถอนตัว (ภายใต้การปกป้องอย่างเคร่งครัด) นั้น บรรจุไว้เพียงเพื่อทำลายความกังวลของผู้นำรัฐชายแดน มากกว่าจะสนองความจำเป็นทางการเมือง และการบริหารอย่างแท้จริง หรือเป็นเพียงรูปแบบที่จะถ่วงถ่วงความไม่ไว้วางใจอันยาวนานต่อพม่าที่มีมาจลลิมเดือน

เพื่อแสดงถึงสิทธิในการถอนตัว รัฐธรรมนูญได้ระบุเงื่อนไขไว้ 4 ประการ :

1. หลังจากเวลาผ่านไปแล้ว 10 ปี จึงจะดำเนินการตามสิทธินี้ได้
2. จะต้องได้รับความเห็นชอบด้วยเสียง 2 ใน 3 ของสภาแห่งรัฐ (State Council)
3. ผู้นำของรัฐนั้นจะต้องแจ้งให้ผู้นำสูงสุดแห่งสหภาพรับทราบมติ และผู้นำสหภาพจะสั่งการให้จัดการลงประชามติขึ้นในรัฐนั้น ภายใต้การดำเนินการของคณะกรรมการที่ผู้นำสหภาพแต่งตั้งขึ้น โดยประกอบด้วยสมาชิกที่เป็นตัวแทนจากสหภาพ และตัวแทนของรัฐนั้นฝ่ายละครึ่ง
4. รัฐที่มีได้ใช้สิทธิถอนตัวเท่านั้น ที่ยังคงสามารถใช้สิทธิต่าง ๆ (ตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ)

ในขณะนั้นมีเพียงรัฐฉาน (ซึ่งเปลี่ยนชื่อจาก Shan States เป็น Shan State) และรัฐกะยาเท่านั้น ที่อยู่ในเกณฑ์จะถอยตัวได้ สำหรับรัฐกะลินและรัฐกะเหรี่ยงได้ปฏิเสธอย่างชัดเจนที่จะใช้

สิทธินี้ ขณะรัฐจีนได้ถูกแปลงสภาพเป็น “เขตปกครองพิเศษ (Special Division)” จึงมิได้มีสภาพเป็นรัฐตามกฎหมายที่กำหนด อันที่จริง แต่เดิมรัฐชายแดนทั้งหมดมีสิทธิที่จะถอนตัวได้ ดังที่ระบุไว้ในสัญญาปางหลวง ทว่าฝ่ายพม่ากลับยักย้ายเปลี่ยนแปลงเสียใหม่ในเวลาต่อมา ระหว่างการประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญในช่วงที่ผ่านมา ออง ซาน ได้ขอร้องไปยังรัฐบาลว่าอย่าเพิ่งถอนตัวออกไปในช่วง 10 ปี หลังจากการสถาปนาสหภาพพม่า เพื่อว่ารัฐบาลจะสามารถดำเนินการตามแผนพัฒนา 5 ปี แต่หลังจากนั้นรัฐบาลจะใช้สิทธินี้ได้ หากคิดในช่วง 10 ปีนั้น ดินแดนของตนไม่ได้รับการชดเชยทดแทนความสูญเสีย ด้วยจิตใจที่เป็นธรรม ผู้นำงานยินยอมรับข้อเสนอของ ออง ซาน นำเสียดายที่ผู้นำพม่าผู้นี้ไม่มีโอกาสได้อยู่เพื่อแสดงความจริงใจให้ปรากฏ

ผลเสียเนื่องของข้อตกลง ออง ซาน – แอ์ตลี, สนธิสัญญาปางหลวง การลอบสังหาร ออง ซาน และการเร่งรีบผ่านรัฐธรรมนูญของสหภาพพม่าทั้งหมด กลายเป็นอุปสรรคขัดขวางความปรารถนาของประชาชนชาวจาน เพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิในการตัดสินใจในฐานะรัฐเอกราชตามที่ผู้นำของโลกในองค์การสหประชาชาติประกาศไว้ ยิ่งกว่านั้นยังนำพาพวกเขาไปสู่ช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากในประวัติศาสตร์อันยาวนานที่ดำเนินมาจนถึงปัจจุบัน

ที่มา : สุพิน ฤทธิพิชญ์ (2555 : 2-4)
คนเครือไท. สนธิสัญญาปางหลวง. (10 มกราคม 2556)

ภาคผนวก ข

ตำนานปอยส่างลอง

ตำนานปอยส่างลองนี้ ถัดตามความเชื่อ 2 ประการ คือ ว่ากันว่าเป็นการเล่นแบบตามประวัติขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตอนที่ท่านเป็นเจ้าชายสิทธัตถะแห่งกรุงกบิลพัสดุ์ เมื่อครั้งก่อนจะออกผนวช เนื่องจากเป็นเจ้าชายจึงมีการแต่งกายในรูปกษัตริย์ และเมื่อครั้งเตรียมออกผนวช ได้มีนายฉันทะ เป็นผู้ติดตามอารักขา ฉันทะนั้น การจัดงานปอยส่างลอง ของชาวไทยใหญ่จึงมีการแต่งองค์ทรงเครื่องให้กับเด็กคล้ายดังเจ้าชาย และมีลูกน้อง หรือที่เรียกว่า ตะแป หรือ พ่อส้าน แม่ส้าน คอยให้การปรนนิบัติตลอดงาน ซึ่งหน้าที่ของ ตะแป (พ่อส้าน แม่ส้าน) คือ คอยแต่งหน้า แต่งตัว และยอมให้จี้คอ เมื่อมีการนำส่งไปแห่ หรือเวลาที่ส่างลองต้องการไปไหนมาไหน

ส่วนอีกตำนานหนึ่งที่ถูกบันทึกไว้ในหนังสือไทยใหญ่ที่เขียนโดยเจ้าหน่อคำ นักอักษรศาสตร์ชื่อดังของชาวไทยใหญ่ ได้กล่าวไว้ว่า เมื่อครั้งสมัยพุทธกาล ในกรุงราชคฤห์ มีกษัตริย์องค์หนึ่งพระนามว่า พระเจ้าพิมพิสาร ซึ่งเป็นสร้างพระวิหารถวายพระพุทธเจ้าและปาวารณาตนเป็นทายาทของพระพุทธเจ้าตลอดชีวิต พระเจ้าพิมพิสาร มีโอรสพระองค์หนึ่ง นามว่า อาชาตศัตถุวันหนึ่งเจ้าชายอาชาตศัตถุได้เสด็จไปยังถ้ำพระวิหาร ที่พระพุทธเจ้าประทับอยู่ และบังเอิญได้พบกับพระเทวทัต เมื่อนั้นพระเทวทัตได้อัญเชิญอาชาตศัตถุเสด็จขึ้นไปบนภูฏี และได้กล่าวขย่งว่าเป็นผู้มีบุญลึกลึคนั้น เกลี้ยกล่อมปราศเปรื่อง สมควรเป็นกษัตริย์ปกครองบ้านเมือง พร้อมกับยุแหย่ว่า พระเจ้าพิมพิสารนั้นทรงชราภาพมากแล้ว ไม่เหมาะสมที่จะเป็นกษัตริย์อีกต่อไป เพราะจะไม่สามารถนำทัพไปสู้รบกับใครได้ อาจสูญเสียแผ่นดินให้กับเมืองอื่น จึงแนะนำให้พระเจ้าอาชาตศัตถุปลงพระชนม์

เจ้าชายอาชาตศัตถุเมื่อได้ฟังดังนั้น ก็เกิดความขุ่นเคืองไม่พอพระทัยเป็นอย่างยิ่ง จึงกล่าวดำนิว่าใครจะสังหารบิดาของตัวเองได้ลงคอ จากนั้นจึงรีบเสด็จกลับทันที ฝ่ายพระเจ้าเทวทัตไม่ลดละความพยายาม โดยได้หาโอกาสพบกับเจ้าชายอาชาตศัตถุอีกครั้ง และได้ทูลกระซิบให้พระเจ้าอาชาตศัตถุจับพระบิดาขังไว้ โดยเสนอไม่ให้เสวยอาหาร 7 วัน เพื่อจะได้สิ้นพระชนม์อย่างสงบ พร้อมทูลอีกว่าตัวเขาเองก็จะหาทางปลงพระชนม์พระพุทธเจ้า เพื่อที่จะได้เป็นพระพุทธเจ้า หลังจากนั้นทั้งสองพระองค์จะร่วมกันพัฒนาบ้านเมืองให้เจริญรุ่งเรืองแทน

เจ้าชายอาชาตศัตรูเมื่อได้ฟังดังนั้นก็หลงเชื่อ หลังกลับถึงวังได้สั่งให้ทหารนำพระบิดาไปขังไว้ พร้อมสั่งไม่ให้ผู้ใดนำอาหารไปให้เสวย ฝ่ายพระมารดาเมื่อทราบข่าวก็เกิดความรู้สึกสงสาร ในพระสวามี จึงได้ทำขนมใส่เกล้าผม บางครั้งใส่รองเท้า หรือทาตามตัวบ้าง แอบเข้าไปเยี่ยมและให้เสวย จนกระทั่งเวลาผ่านไปครบ 7 วันพระเจ้าพิมพิสารก็ยังมิมีชีวิตอยู่ และยังสามารถนั่งนอน ลูกเดินไปมาภายในห้องขังได้ เมื่อเจ้าชายอาชาตศัตรุทราบเรื่อง ก็ได้สั่งให้ทหารเนียนเนื้อผ้าเท้าของพระบิดาออกแล้วให้น้ำเกลือทาเพื่อไม่ให้เดินไปมาได้

ระหว่างกำลังขังทรมานพระบิดาอยู่นั้น เจ้าชายอาชาตศัตรุได้นำพาพระโอรสไปเยี่ยมพระมารดา และระหว่างนั้นได้ทรงตรัสกับพระมารดาว่า เขามีความรักใคร่ในพระโอรสของเขามาก และได้ทรงตรัสถามพระมารดาว่า เมื่อครั้งยังทรงพระเยาว์พระบิดาจะทรงรักคนเหมือนที่ตนรักพระโอรสหรือไม่ เมื่อพระมารดาได้ยินเช่นนั้น จึงตรัสว่า “เจ้ารักลูกเจ้านั้นคงไม่จริงหรอก เพราะของเล่นต่าง ๆ ซึ่งล้วนมีค่าที่ลูกเจ้าเล่นอยู่ทุกวัน เป็นของเล่นที่พ่อเจ้าซื้อให้เจ้าทั้งสิ้น เจ้าไม่ได้ซื้อหามาให้ลูกเจ้าแม้แต่ชิ้นเดียวเลย”

เจ้าชายอาชาตศัตรุ เมื่อได้ฟังดังนั้นจึงแค้น และทรงสำนึกผิดที่ได้กระทำต่อพระบิดา จากนั้นจึงรีบเสด็จไปยังที่คุมขังพระบิดา เพื่อนำตัวออกมารักษา ทว่าพระบิดาได้สิ้นพระชนม์เสียแล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าชายอาชาตศัตรุเกิดความรู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง จากนั้นจึงรีบเสด็จไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า พร้อมกับทูลเล่าเรื่องทั้งหมด เมื่อพระพุทธเจ้าได้ฟัง ดังนั้น จึงตรัสว่า “เพราะคบคนพาลจึงได้ทำบาปมหันต์เช่นนี้ เพื่อสอนบาปที่หนักให้เป็นเบา ให้นำพระโอรสมาถวายเป็นทานในพระพุทธศาสนา โดยที่ให้เราสมภารใจ”

เมื่อทราบดังนั้น เจ้าชายอาชาตศัตรุ ได้ชักชวนพระสหายพร้อมด้วยอำมาตย์ให้นำบุตรหลานเข้าร่วมรับการบวช ซึ่งมีจำนวนกว่า 500 คน ก่อนบวชได้มีการจัดงานใหญ่ 7 วัน 7 คืน พร้อมกับการแต่งองค์ทรงเครื่องบุตรหลานด้วยเครื่องประดับสวยงาม พร้อมกับการนำบุตรหลานอาบน้ำขมิ้นสัปปาย ซึ่งถูกแช่ด้วยเพชร พลอย ทองคำ เงิน เพื่อเป็นสิริมงคล จากนั้นได้แห่ไปตามถนนรอบกรุงราชคฤห์ด้วยการจีช้าง จีม้า หลังครบ 7 วัน จึงนำไปเข้ารับการบรรพชาเป็นสามเณร ต่อหน้าพระพุทธเจ้าและเหล่าพระสงฆ์สาวกทั้งหลาย จากเหตุนี้ ชาวไทใหญ่จึงได้ยึดถือเป็นมาปฏิบัติจัดเป็นงานประเพณีปอยส่อจนถึงปัจจุบัน

ประวัติความเป็นมา

งานประเพณีปอยส่างลองหรืองานบวชลูกแก้ว เป็นประเพณีบวชนเณรตามธรรมเนียมของชาวไทยใหญ่ เพื่อให้บุตรหลานได้มีโอกาสศึกษาพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าและมี

ความเชื่อว่าจะได้รับบุญกุศลจากการบวชสามเณร งานนี้จัดให้มีขึ้นช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ช่วงปิดเทอมฤดูร้อน โดยชาวบ้านจะตกลงกันกำหนดวันนัดหมายให้ลูกหลานได้บวชเรียนพร้อม ๆ กัน มีการประดับประดาผู้ที่บวช ด้วยเครื่องประดับมีค่าอย่างสวยงาม และประกอบพิธีบวชตามวัดที่เจ้าภาพศรัทธา แต่เดิมปอยส่างลองเป็นประเพณีที่จัดเฉพาะในหมู่บ้านของเจ้าภาพ ต่อมาเมื่อ พ.ศ. 2525 ได้เกิดมีแนวความคิดใหม่โดยจัดเป็นบรรพชาหมู่ร่วมกันมากถึง 200 รูป เนื่องในโอกาสเฉลิมฉลองกรุงรัตนโกสินทร์ครบ 200 ปี ทำให้ในเขตอำเภอเมืองแม่ฮ่องสอนนิยมจัดบรรพชาหมู่สืบต่อมาถึงปัจจุบัน ปอยส่างลองจึงได้กลายเป็นประเพณีที่ดึงดูดใจให้ผู้สนใจมาขึ้นกว่าแต่ก่อน

ขั้นตอนการจัดงานปอยส่างลอง

ปอยส่างลองหรืองานบวชลูกแก้วนั้นเป็นพิธีการเฉลิมฉลองของการบรรพชาสามเณรในศาสนาพุทธซึ่งปกติจะมีการจัดงานตั้งแต่ 3 - 5 - 7 วัน ซึ่งงานดังกล่าวนี้จะนิยมจัดขึ้นในช่วงปลายเดือนมีนาคม ถึงต้นเดือนพฤษภาคม ซึ่งเป็นช่วงหน้าแล้งที่ชาวบ้านส่วนใหญ่ว่างเว้นจากการทำนาทำไร่ และเป็นช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อนของเด็ก ๆ ด้วย

ก่อนถึงวันประเพณีปอยส่างลอง อย่างน้อย 10 วัน พ่อแม่จะนำเด็กที่จะเข้ารับการบวชไปฝากไว้กับหลวงพ่อดู หรือพระอาจารย์ที่วัด เพื่อรับการฝึกสอนคำรับศีล คำให้พร คำขอบวช รวมถึงการกราบไหว้ และก่อนจะเป็นส่างลอง เด็กซึ่งเป็นผู้ชายจะต้องโกนผม และอาบน้ำสะอาดหรือน้ำเงิน น้ำทอง น้ำเพชร น้ำพลอย เพื่อเป็นสิริมงคล จากนั้นจะแต่งกายด้วยชุดเสื้อผ้าเครื่องประดับต่าง ๆ อย่างอลังการ มีการแต่งหน้าแต่งตาด้วยสีสันทันที่จัดจ้านให้ส่างลอง ดูสวยงามเสมือนเจ้าชายซึ่งมีสง่าราศีเหนือคนทั่วไป

ลักษณะกิจกรรม

งานปอยส่างลองหรืองานประเพณีบรรพชาสามเณรตามแบบไทยใหญ่ กำหนดจัดขึ้นประมาณต้นเดือนเมษายนของทุกปีในทุกอำเภอของจังหวัดแม่ฮ่องสอน แต่สำหรับประเพณีปอยส่างลองในเขตเทศบาลเมืองแม่ฮ่องสอนนับเป็นการจัดงานที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจมากที่สุดเนื่องจากมีขบวนแห่ส่างลองที่สวยงาม

วันแรกของปอยส่างลอง เรียกว่า “วันแห่ส่างลอง” หรือ “วันเอาส่างลอง” โดยนำเด็กชายเข้าพิธีโกนแต่ไม่โกนคิ้ว (พระพม่าไม่โกนคิ้ว) แต่งหน้าทาปาก สวมเสื้อผ้าสวยงาม สวมถุงเท้ายาว นุ่งโสร่งและโพกผ้าแบบพม่า ประดับด้วยมวยผมของบรรพบุรุษที่เก็บรักษาไว้แล้วตกแต่ง

ด้วยดอกไม้ เสริจขึ้นตอนนี้แล้วจะเรียกเด็กเหล่านี้ว่า “ช่างลอง” นำช่างลองไปขอขมาและรับศีลรับพรตามบ้านญาติผู้ใหญ่ที่นับถือ ผู้เป็นพ่อแม่รวมถึงเจ้าภาพจะจัดเลี้ยงอาหาร 12 อย่าง เป็นมื้อแรกแก่ช่างลอง จากนั้นจะนำช่างลองแห่รอบวิหาร 3 รอบ และแห่ไปกราบคารวะศาลหลักเมือง จากนั้นในช่วงบ่ายก็จะนำช่างลองไปคารวะตามวัดต่าง ๆ

วันที่สอง เรียกว่า “วันแห่ครัวหลู่” หรือ “วันรับแขก” มีการแห่ช่างลองกับเครื่องไทยทานจากวัดไปตามถนนสายต่าง ๆ จะมีผู้เข้าร่วมขบวนแห่เป็นจำนวนมาก โดยจะให้ช่างลองขี่ม้าหรือหากไม่มีม้าก็จะขี่คอคน ซึ่งเรียกว่าพี่เลี้ยง หรือ “ตะแปช่างลอง” มีกลดทอง หรือ “ทีคำ” แบบพม่า กันแดด ตอนเย็นมีพิธีเรียกขวัญช่างลอง และข้ามแขกเป็นการรับแขกตอนกลางคืนอีกครั้งหนึ่ง รวมทั้งมีการแสดงและมหรสพสมโภชตามประเพณีไทยใหญ่ ทั้งช่างลองและเจ้าภาพ จะคอยให้การต้อนรับแขกจากที่ต่าง ๆ ที่ได้มีการเชิญไว้ก่อนล่วงหน้า ซึ่งจะมาร่วมทำบุญด้วย ซึ่งวันนี้จะเป็นวันที่มีการเลี้ยงฉลองแขกและญาติ ๆ ที่มาร่วมงานอย่างสนุกสนาน

วันที่สาม เรียกว่า “วันข้ามช่าง” หรือ “วันบวช” เป็นวันบรรพชาสามเณร โดยการแห่ช่างลองไปตามถนนอีกครั้ง จากนั้นไปรวมกันที่วัดเพื่อทำพิธีบวชและ เพื่อเป็นการสืบสานวัฒนธรรมและประเพณีอันดีงามของชาวไทยใหญ่ ที่ศรัทธาในพระพุทธศาสนาจังหวัดแม่ฮ่องสอน จึงได้จัดงานประเพณีบวชลูกแก้ว “ปอยช่างลอง” พิธีของวันนี้จะเริ่มด้วยการนำช่างลอง แห่รอบวิหาร 3-7 รอบ จากนั้นจะนำช่างลองขึ้นวัด เพื่อขออนุญาตทำการบรรพชาจากพระผู้ใหญ่ เมื่อท่านเจ้าอาวาส หรือพระผู้ใหญ่ได้อนุญาตแล้ว ช่างลองก็จะพร้อมกันกล่าวคำบรรพชาและอาราธนาศีล แล้วจึงเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย จากชุดเสื้อผ้าช่างลองที่สวยงามมาเป็นผ้ากาสาพัตร์สีเหลือง และเป็นพระภิกษุ สามเณรอย่างสมบูรณ์

ก่อนเข้าพิธีบวชหนึ่งวัน ช่างลองจะได้เข้าพิธีเรียกขวัญและการสวดคำขวัญ เพื่อให้เป็นสิริมงคลด้วย ซึ่งงานประเพณีปอยช่างลองนี้ แต่ละแห่งจะมีการจัดแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับความสะดวกและลำดับขั้นตอนของที่นั้น ๆ โดยเฉพาะกำหนดวัน ซึ่งที่ที่มีการจัดงานมากกว่า 3 วัน จะเลื่อนวันรับแขกออกไปวันอื่น และในช่วงการจัดงานจะมีการนำช่างลองไปเยี่ยมบ้าน หรือไปคารวะวัดและเยี่ยมเยือนหมู่บ้านต่าง ๆ ที่ขาดไม่ได้คือ ตลอดงานจะต้องมีการแห่ช่างลอง รอบวิหารของวัดพร้อมมีการรับศีลทุกเช้า-เย็น ที่สำคัญตลอดงานช่างลองจะต้องไม่แตะพื้นที่ดิน ซึ่งหากจำเป็นจะไปไหนมาไหน ผู้เป็น ตะแป หรือ พ่อส่าน จะคอยดูแลโดยให้ขี่คอ และจะมี ตะแป อีกคนคอยกางร่มให้ตลอดเวลา

องค์ประกอบงานบวช “ปอยสา่งลอง”

1. ชุดสา่งลอง (เครื่องแต่งกายต่าง ๆ)
2. ร่มทอง (สำหรับกางให้สา่งลอง)
3. ตะแป - พ่อส้าน แม่ส้าน (ผู้คอยปรนนิบัติ)
4. จีวร
5. อัฐบริวาร (ประกอบด้วย เครื่องใช้ต่าง ๆ)
6. ดันเงิน
7. สังฆทาน
8. ดันข้าวตอก หรือ ดันข้าวแตก

สาระสำคัญ

1. ผู้ที่ผ่านการบรรพชาเป็นสามเณรจะได้รับการยกย่องเรียกคำว่า สา่ง นำหน้าชื่อตลอดไป
2. ผู้ที่ผ่านการอุปสมบทเป็นพระภิกษุสงฆ์จะได้รับการยกย่องเรียกคำว่า หนาน นำหน้าชื่อตลอดไป
3. บิดาที่จัดบรรพชาให้ลูกเป็นสามเณร จะได้รับการยกย่องเรียกคำว่าพ่อสา่ง นำหน้าชื่อตลอดไป
4. มารดาที่ได้จัดบรรพชาให้ลูกเป็นสามเณรจะได้รับการยกย่องเรียกคำว่าแม่สา่ง นำหน้าชื่อตลอดไป
5. บิดาที่จัดบรรพชาลูกเป็นพระภิกษุจะได้รับการยกย่องเรียกคำว่า พ่อจาง นำหน้าชื่อตลอดไป
6. มารดาที่จัดบรรพชาลูกเป็นพระภิกษุ จะได้รับการยกย่องเรียกคำว่า แม่จาง นำหน้าชื่อตลอดไป
7. การจัดงานปอยสา่งลอง เป็นการสืบทองพระพุทธศาสนา และก่อให้เกิดความสามัคคีในหมู่คณะ

ประวัติปอยส่างลอง

คำว่า “ปอยส่างลอง” เป็นภาษาไทยใหญ่เกิดจากคำ 3 คำ มาสมาสกัน คือ คำว่า “ปอย” แปลว่า “งาน” คำว่า “ส่าง” สันนิษฐานว่าเพี้ยนมาจากคำว่า “สาง” หรือ “ขุนสาง” หมายถึง พระพรหม ในหนังสือธรรมะของชาวไทใหญ่กล่าวถึงว่า “พระคณิศพรหมได้ถวายจีวรแก่เจ้าชาย สิทธิคตะ ณ ริมฝั่งแม่น้ำอินมา เมื่อคราวที่หนีออกไปบวช” อีกความหมายหนึ่งนั้น คำว่า “ส่าง” มาจากคำว่า “เจ้าส่าง” หมายถึงสามเณร ส่วนคำว่า “ลอง” มาจากคำว่า “อลอง” แปลว่า พระโพธิสัตว์ หรือหน่อพุทธางกูร ดังนั้นงาน “ปอยส่างลอง” ก็คืองานบวชลูกแก้วของชาวล้านนาตนเอง ประวัติความเป็นมา ส่างลอง มีความหมาย 2 นัย ดังนี้ นัยที่หนึ่งเป็นคำผสมระหว่างคำว่า “ส่าง” หมายถึง เจ้าส่าง คือสามเณรในภาษาไทย กับคำว่า “ลอง” หรือ “อลอง” หมายถึงหน่อกษัตริย์หรือผู้ที่เตรียมจะเป็นส่างลองคือผู้ที่เตรียมจะเป็นสามเณร การเป็นส่างลองนั้นเป็นการเลียนแบบประวัติของ พระพุทธเจ้าตอนที่เจ้าชายสิทธิตตะ ครองกรุงกบิลพัสดุ์ก่อนจะออกผนวช การกระทำทุกอย่าง ในช่วงเวลาการเป็นส่างลอง จะปฏิบัติเหมือนการปฏิบัติต่อพระมหากษัตริย์ เป็นความเชื่อตาม วรรณกรรมไทใหญ่เรื่องอะหนาก้าดะหว่าง ซึ่งกล่าวถึงพระเจ้า อ่าจ่าตะชาดมังจี (อชาตศัตรู) หลังจากที่ได้น่ากิดในการทำปิตุมาต โดยหลงผิดไปร่วมมือกับพระเทวทัตทำบาปหนักต่าง ๆ แล้วได้ทูลถามพระพุทธเจ้าว่าทำอะไร จะได้เป็นเหล่ากของพระพุทธเจ้าถือเป็นอลองพญา (หน่อพุทธางกูร) พระพุทธองค์ทรงตอบว่า ต้องนำบุตรชายเข้าบวชในศาสนา จึงได้นำเจ้าชาย อะจิกตะมังชา (อชิตกุมาร) พระราชโอรสของพระองค์ เข้าบรรพชาเป็นสามเณรและทรงมีพุทธ ทำนายนว่า อชิตสามเณรจะมาตรัสรู้เป็นพระศรีอริยเมตโดยพระพุทธเจ้าแห่งภัทรกัปนี้ วรรณกรรม ฉบับนี้แต่งเมื่อประมาณ 100 ปีเศษ โดยพระอู่ก่าวิจิงตำ วัดสบตุง เมืองดู่จ้งหวัดจ้อกแม ประเทศ เมียนมาร์ และพิมพ์เมื่อปีนัยที่สอง ถือตามความในวรรณกรรมใต้เรื่อง “อ่าหนั้นคำตองป่าน” หรือ เรื่องการทูลถามของพระอานนท์ แต่งขึ้นเมื่อประมาณ 200 ปีเศษโดยพระสุหนันคำ บ้านกุ่มอ้อ จ้งหวัดจ้อกแม ประเทศเมียนมาร์ กล่าวถึงเรื่องต่าง ๆ ที่พระอานนท์ทูลถามพระพุทธเจ้าในเรื่อง เหล่านั้น มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ทูลถามเกี่ยวกับการเป็นส่างลองว่ามีอานิสงส์มากน้อยอย่างไรและ พระพุทธเจ้าทรงชี้แจงว่า ถ้านำบุตรของตนบวชจะได้สวรรค์สมบัติเป็นเวลา 8 ก่าผ่า (กัลป์) ถ้าวรับ เป็นพ่อข่ามแม่ข่าม (พ่อแม่อุปถัมภ์) จะได้อานิสงส์ 4 ก่าผ่า (กัลป์) และวรรณกรรมดังกล่าวได้ บรรยายเรื่องราวส่างลองไว้ว่า ในอดีตบรรดาภคกษัตริย์และเศรษฐีคหบดี ได้ร่วมกันเป็นเจ้าภาพจัด งานปอยส่างลองขึ้น บังเอิญมีบุตรชายของหญิงหม้ายคนหนึ่งมีรูปร่างอัปลักษณ์ และมีศรัทธาอยาก บรรพชา แต่ไม่มีทรัพย์สมบัติที่จะเป็นเจ้าภาพบวช ด้วยบุญบารมีและแรงศรัทธาของบุตรชาย ได้ บันดาลให้พระอินทร์เกิดเมตตาจึงเสด็จมา นำไปพยาบาลให้อาบน้ำเงินน้ำทองขัดสีผิวพรรณ ส่าง

คราบโคลต่าง ๆ กลายเป็นกุมารที่มีรูปร่างสวยงาม และขุนนาง (พระพรหม) ได้ลงมามอบฉญา (ปานกุม) และสร้อยสังวาล (ลอปเป) ให้ พร้อมทั้งรับภาระเป็นพ่อข่าม (พ่ออุปถัมภ์) ในการจัดงานปอยสา่งลอง ครั้งนั้นบุตรชายหญิงหม้ายได้เป็นลูกข่าม (ลูกอุปถัมภ์) ของขุนนาง (พระพรหม) จึงเรียกบุตรที่ได้รับการยกย่องในช่วงก่อนบรรพชาว่า “สา่งลอง” หรือ “สา่งลอง” คือลูกอุปถัมภ์ หรือลูกบุญธรรมของพระพรหมสืบต่อมาจนปัจจุบัน แสดงให้เห็นว่าบุตรที่จะได้เป็นสา่งลองนั้นเป็นผู้มีบุญบารมีมากกว่าคนธรรมดาสามัญ จึงมีโอกาสดำเนินการยกย่องให้เป็นหน่อกษัตริย์ หรือบุตรบุญธรรมของพระพรหมในช่วงเวลาก่อนบรรพชา ประเพณีปอยสา่งลองเกิดจากศรัทธายึดมั่นในบรรพพุทธานุศาสนอย่างมั่นคงของชาวไทใหญ่ ซึ่งถือว่าการที่บุตรสามารถอุทิศตนบรรพชาอุปสมบทในพุทธศาสนาเป็นผู้มีบุญอันยิ่งใหญ่ เจ้าภาพจะยอมเสียสละ สิ่งของ เงิน ทอง อันเป็นโลกียทรัพย์ภายนอกเท่าไรก็ได้ เพื่อสนับสนุนให้บุตรได้มีโอกาสพบกับอริยทรัพย์ในทางพระพุทธศาสนา คือ การบรรพชา เสียสละ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุขมุ่งดำเนินตามอริยมรรคเส้นทางไปสู่พระนิพพาน เป็นการเลียนแบบเหตุการณ์ตามพุทธประวัติ ตอนที่พระพุทธเจ้าเสด็จกรุงกบิลพัสดุ์ เพื่อโปรดพระประยูรญาติ วันหนึ่งพระนางพิมพาถือโอกาสที่ปลอดโปร่งแต่งองค์ทรงเครื่องให้ พระราหุลกุมาร และส่งไป ขอราชสมบัติจากพระพุทธองค์ เมื่อได้รับคำขอร้องจากราหุลกุมาร แทนที่จะพระราชทานราชสมบัติให้ พระพุทธองค์ทรงดำริว่าราชสมบัติอันเป็นโลกียทรัพย์นี้ไม่จริงควรที่เราจะพระราชทาน อริยทรัพย์อันยั่งยืนดีกว่า แล้วทรงรับสั่งให้บรรพชาราหุลกุมารเป็นสามเณรแทน ในอดีตที่ผ่านมาการจัดงานปอยสา่งลองใช้เวลานานประมาณ 7-15 วัน ในการจัดงานปอยสา่งลอง ต้องใช้เงินเป็นจำนวนมากทำให้ผู้ที่ฐานะยากจน ไม่สามารถจะจัดงานปอยสา่งลองได้ ส่วนผู้ฐานะดีที่แต่ไม่มีบุตรชาย หรือมีแต่บุตรชายไม่ต้องการบวช ทำให้เกิดการเชื่อมโยงช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจนขึ้น กล่าวคือผู้ที่มีฐานะยากจนที่ต้องการให้บุตรชายสา่งลองจะมอบบุตรของตนแก่ผู้ที่มีฐานะ ซึ่งต้องการจัดงานปอยสา่งลองแต่ไม่มีบุตรชาย การมอบในลักษณะนี้ ผู้ที่รับเป็นเจ้าภาพบวช จะต้องยอมรับหน้าที่เป็นบิดามารดาคนที่สองของผู้ที่ซึ่งตนรับบวช จะให้ความอุปถัมภ์ค้ำจุนในขณะที่บวชและหลังจากสึกแล้วด้วย บางรายถึงกับมอบมรดกให้เหมือนกับเป็นบุตรคนหนึ่งทีเดียว ผู้ที่ได้บวชลักษณะนี้จะเรียกผู้ที่รับเป็นเจ้าภาพบวชให้ตนว่า “พ่อ – แม่” หรือ “พ่อข่าม แม่ข่าม” คำว่า “ข่าม” แปลว่ารับรอง หรือรับภาระอุปถัมภ์ ในอดีต “พ่อข่าม แม่ข่าม” หรือผู้ที่รับอุปถัมภ์บรรพชาสามเณร จะได้รับการยกย่องยอมรับนับถือในสังคมเป็นอย่างมาก โดยจะได้รับการยกย่องและเรียกค่านำหน้าว่า “พ่อสา่ง แม่สา่ง” ส่วนผู้ที่รับอุปถัมภ์อุปสมบทพระภิกษุ จะได้รับการยกย่องและเรียกค่านำหน้าว่า “พ่อจาจ แม่จาจ” ผู้ที่ผ่านการบรรพชาเป็นสามเณรมาแล้วเมื่อสึกออกมาจะเรียกว่า “สา่ง” สำหรับผู้ที่ผ่านการอุปสมบทเป็นภิกษุ เมื่อสึกออกมาจะเรียกว่า “ทา” หรือ “หนาน” นำหน้าชื่อ

คำว่า “ปอยสา่งลอง” เป็นภาษาไทยหรือไทใหญ่ “สา่งลอง” คือผู้ที่จะบวชเป็นสามเณร เมื่อบวชเป็นสามเณรแล้วเรียกว่า “เจ้าสา่ง” ส่วนผู้ที่จะบวชเป็นพระภิกษุนั้นเรียกว่า “จา่งลอง” เมื่อบวชเป็นพระแล้วเรียกว่า “เจ้าจา่ง” ดังนั้น ปอยสา่งลองก็คือปอยน้อย หรือปอยบวชลูกแก้วของคนเมืองทั่วไปนั่นเอง

ชาวไทใหญ่ มีคตินิยมเช่นเดียวกับชาวไทยล้านนาอื่น ๆ ว่าการบรรพชาสามเณรนั้นอยู่ในวัยอันบริสุทธิ์เป็นที่รักใคร่ของญาติมิตร ประกอบกับระบบการศึกษาแผนไทยยังไม่แพร่หลาย เช่น ปัจจุบัน พ่อแม่จึงนิยมนำลูกชายไปฝากไว้ที่วัด เพื่อศึกษาอ่านเขียนหนังสือและเรียนรู้การดำเนินชีวิตที่ถูกต้องตามแนวทางของพระพุทธศาสนา เมื่อเด็กมีความรู้และอายุพอสมควรแล้วก็จะจัดพิธีบรรพชาเป็นสามเณรต่อไป

ประเพณีปอยสา่งลอง หรือที่เรียกว่า “งานบวชลูกแก้ว” เป็นงานประเพณีประจำของชาวไต หรือไทใหญ่ ซึ่งได้มีการจัดสืบทอดกันมายาวนาน คำว่า ปอย แปลว่า งาน ซึ่งหมายถึง งานเทศกาล งานรื่นเริง งานมงคลต่าง ๆ สา่ง แปลว่า พระ-เณร และ ลอง มาจาก คำว่า อะลอง แปลว่า กษัตริย์ ราชา เกี่ยวกับเจ้าแผ่นดิน เมื่อรวมกันก็หมายถึง งานเตรียมบวชเป็นพระเณรของเด็กที่แต่งงานเป็นกษัตริย์หรือราชานั่นเอง

ปัจจุบันการจัดงานประเพณีปอยสา่งลอง มีจัดกันในหลายจังหวัดภาคเหนือ ที่มีชื่อเสียง ได้แก่ จังหวัดแม่ฮ่องสอนและจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งจะจัดในช่วงเดือนเมษายน เนื่องจากเป็นช่วงที่ชาวบ้านมีเวลาว่างเว้น หลังจากเก็บเกี่ยวพืชผลเกษตรในไร่มาแล้วเสร็จ ประกอบกับเป็นช่วงปิดเทอมปิดภาคเรียนของเด็ก ๆ สาเหตุที่ชาวไทยใหญ่ได้จัดงานนี้ ก็เพราะต้องการให้บุตรหลานได้มีโอกาสบรรพชา เป็นพระภิกษุสามเณรเพื่อสืบทอดพระพุทธศาสนา ดังจะเห็นได้ว่าชายชาวไทใหญ่ที่นับถือพระพุทธศาสนา ล้วนจะได้ผ่านการบวชเป็นพระหรือสามเณรจากงานประเพณีปอยสา่งลองนี้กันมาแทบทั้งสิ้น

ที่มา : ประเพณีปอยสา่งลอง และ ดำนาน, (10 มกราคม 2556)

งานประเพณีปอยสา่งลอง, (10 มกราคม 2556)

สายสุนีย์ สิงห์ทัศน์, (10 มกราคม 2556)

ปอยสา่งลอง, (10 มกราคม 2556)

ภาคผนวก ข

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8
บทที่ 1 : วัตถุประสงค์ เป้าหมาย และยุทธศาสตร์

เพื่อให้การพัฒนาเศรษฐกิจในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 สามารถเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคนและสร้างคุณภาพชีวิตที่ดี เป็นการวางรากฐานการพัฒนาที่ยั่งยืน และให้ประเทศสามารถแข่งขันได้ในเวทีโลก ได้กำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายในการพัฒนาสมรรถนะทางเศรษฐกิจ ไว้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์

- 1.1 เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ ให้มีการกระจายตัวไปในระดับพื้นที่ ตลอดจนเสริมสร้างศักยภาพให้คนทุกกลุ่มได้มีโอกาสพัฒนาตนเอง จากการมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนา และได้รับประโยชน์จากการขยายตัวทางเศรษฐกิจ และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอย่างทั่วถึง
- 1.2 เพื่อเสริมสร้างรากฐานการผลิตที่เข้มแข็ง เกิดความสมดุลระหว่างภาคการผลิต และสร้างโอกาสการมีงานทำและเพิ่มรายได้ โดยไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติ และไม่ก่อให้เกิดความขัดแย้งของคนในสังคม
- 1.3 เพื่อเสริมสร้างระบบเศรษฐกิจของประเทศ ให้มีการเจริญเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ มีความมั่นคง และมีประสิทธิภาพ
- 1.4 เพื่อให้การบริหารจัดการเศรษฐกิจ สามารถปรับตัวได้ทันกับกระแสการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ที่เกิดขึ้นทั้งภายในและภายนอกประเทศ

2. เป้าหมาย

- 2.1 เป้าหมายการพัฒนาเศรษฐกิจให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ เพื่อสร้างโอกาสใหม่ทางเศรษฐกิจและยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน

(1) พัฒนากลุ่มจังหวัดในภูมิภาคและพื้นที่ชายแดนในประเทศ รวมทั้งกลุ่มจังหวัด และพื้นที่ชายแดนที่สามารถเชื่อมเข้ากับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน

(2) พัฒนากลุ่มพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ ได้แก่ พื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกให้เป็นฐานเศรษฐกิจสมบูรณ์ของประเทศนอกเหนือจากกรุงเทพมหานคร และพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ให้เป็นฐานเศรษฐกิจใหม่ในระยะยาว

(3) พัฒนากลุ่มพื้นที่ภาคมหานครที่จะเชื่อมโยงกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ชายฝั่งทะเลตะวันออก อนุภาคนอกตอนบนและอนุภาคตะวันตก

2.2 เป้าหมายการสร้างรากฐานการผลิต เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและเพิ่มโอกาสการมีงานทำ

(1) พัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรและอุตสาหกรรมชุมชน ให้เป็นแหล่งรองรับและเชื่อมโยงการผลิต โดยให้อุตสาหกรรมเกษตรและแปรรูปสินค้าเกษตร มีบทบาทต่อการผลิตรวมของประเทศเพิ่มขึ้น นำไปสู่การเพิ่มรายได้และการมีงานทำของเกษตรกร

(2) จัดหาบริการพื้นฐาน เพื่อสนับสนุนการปรับโครงสร้างการผลิตของเกษตรกร ทั้งที่เป็นแหล่งน้ำ และตลาดกลางสินค้าเกษตรระดับต่าง ๆ ในพื้นที่ที่เหมาะสม

(3) ให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวที่สำคัญในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีจำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศขยายตัวไม่ต่ำกว่าร้อยละ 7 ต่อปี และมีการขยายตัวของรายได้เงินตราต่างประเทศไม่น้อยกว่าร้อยละ 15 ต่อปี รวมทั้งสนับสนุนให้คนไทยเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 3 ต่อปี

(4) เพิ่มการสนับสนุนค่าใช้จ่ายด้านการวิจัยและพัฒนาให้ได้ร้อยละ 0.75 ของผลผลิตรวมในประเทศ โดยเพิ่มงบประมาณอุดหนุนการวิจัยของรัฐให้เป็นร้อยละ 2 ของงบประมาณรายจ่ายประจำปี

(5) ขยายปริมาณและเพิ่มคุณภาพโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อสนับสนุนการขยายฐานการผลิตและเสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่ดี

(6) จัดหาพลังงานให้เพียงพอกับความต้องการ และยกระดับคุณภาพการบริการ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตและคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชน

2.3 เป้าหมายการรักษาเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจไทย

(1) รักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจให้มีความมั่นคง โดย

(1.1) รักษาอัตราเงินเฟ้อให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมเฉลี่ยร้อยละ 4.5 ต่อปี

(1.2) ลดการขาดดุลการค้าและการขาดดุลบัญชีเดินสะพัดให้เหลือร้อยละ 3.9

และร้อยละ 3.4 ของผลผลิตรวมในประเทศตามลำดับ ในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8

(1.3) รักษาอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับเฉลี่ยร้อยละ 8 ต่อปี เพื่อรองรับการจ้างงานของประชาชนที่จะเพิ่มขึ้นเป็น 34 ล้านคน ในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8

(2) เร่งระดมและสร้างโอกาสการออมของครัวเรือน เพื่อให้ประชาชนสามารถออมเงินได้เพิ่มขึ้นเป็นไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ของผลผลิตรวมในประเทศในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8

3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาสมรรถนะทางเศรษฐกิจ

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ และเป้าหมายการพัฒนาสมรรถนะทางเศรษฐกิจ จึงกำหนด ยุทธศาสตร์การพัฒนาไว้ 3 ประการ ได้แก่

- 3.1 การพัฒนาศักยภาพทางเศรษฐกิจของพื้นที่
- 3.2 การสร้างฐานการผลิตให้พร้อมรับกับการเปลี่ยนแปลงในตลาดโลก
- 3.3 การเสริมสร้างระบบเศรษฐกิจให้เข้มแข็งและมีเสถียรภาพ

บทที่ 2 : การพัฒนาศักยภาพทางเศรษฐกิจของพื้นที่

การที่จะพัฒนาเศรษฐกิจให้กระจายตัว ไปในระดับพื้นที่ได้อย่างมั่นคงนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเสริมสร้างศักยภาพของคน และชุมชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ ให้สามารถปรับตัวตามกระแสการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม ด้วยการสร้างประสิทธิภาพให้แก่ฐานการผลิตที่มีอยู่แล้ว และที่จะเกิดขึ้นใหม่ในอนาคต ซึ่งจะเป็นการเสริมสร้างโอกาสใหม่ทางเศรษฐกิจ เพื่อพัฒนาอาชีพ และการมีงานทำ ให้สอดคล้องกับศักยภาพของแต่ละพื้นที่ ควบคู่ไปกับการดูแลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

การพัฒนาศักยภาพทางเศรษฐกิจของพื้นที่ นอกจากจะต้องใช้ประโยชน์จากข้อได้เปรียบ ของสภาพภูมิเศรษฐกิจของพื้นที่แล้ว ยังต้องมีการบริหารจัดการเชิงพื้นที่ที่เป็นเอกภาพ และครบวงจรควบคู่ไปกับการพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจ ที่สนับสนุนการพัฒนาคนและการสร้างความเข้มแข็งของชุมชน รวมทั้งการดูแลกลุ่มคนจนที่อาศัยอยู่ในเมือง และชุมชนแออัดให้สามารถพัฒนาตัวเองได้ในระยะยาว ซึ่งจะส่งผลให้การพัฒนาศักยภาพทางเศรษฐกิจของพื้นที่ และคนที่อาศัยในพื้นที่สามารถเกื้อหนุนซึ่งกันและกันได้อย่างต่อเนื่อง

1. การบริหารจัดการพื้นที่เพื่อการพัฒนาศักยภาพทางเศรษฐกิจ

1.1 พัฒนากลุ่มจังหวัดที่มีศักยภาพทางภูมิเศรษฐกิจร่วมกัน ทั้งทางด้านทรัพยากรและโครงสร้างการผลิต โดยเปิดโอกาสให้คนในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วม ในกระบวนการวางแผนและจัดการตั้งแต่ต้น

1.2 สนับสนุนบทบาทภาคเอกชน ในการพัฒนาพื้นที่ภูมิภาคและชนบท โดยปรับนโยบายส่งเสริมการลงทุน ให้ยึดปัจจัยเชิงพื้นที่เป็นเกณฑ์หลักในการส่งเสริมการลงทุนให้สอดคล้องกับนโยบายการจัดการเชิงพื้นที่

1.3 กระจายบริการโครงสร้างพื้นฐานทางสังคม โดยเฉพาะการศึกษาที่ได้มาตรฐาน ทัดเทียมกับการให้บริการในเขตกรุงเทพมหานคร ไปสู่พื้นที่ในภูมิภาคและชนบท เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของคน และหยุดยั้งการอพยพเข้าเมืองใหญ่ ซึ่งจะเป็นการสนับสนุนให้นุเคราะห์ ที่มีความรู้ความสามารถสูง กระจายออกไปตั้งถิ่นฐานตามพื้นที่ต่าง ๆ ได้

1.4 พัฒนาโครงข่ายโครงสร้างพื้นฐาน ทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ ให้ประสานเป็นโครงข่าย ที่สนับสนุนการพัฒนาชุมชนเมืองและชนบทอย่างเป็นระบบ

1.5 เสริมสร้างฐานชุมชนเมืองที่มีอยู่ให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น รวมทั้งกลุ่มเมืองใหม่ที่จะเกิดขึ้น ทั้งในภาคเหนือ กลุ่มจังหวัด ศูนย์กลางความเจริญในภูมิภาคและบริเวณเมืองชายแดน พื้นที่เขตเศรษฐกิจใหม่ และพื้นที่ชุมชนเมืองใหม่

1.6 จัดให้มีระบบการวางแผนและประสานงานการพัฒนาแบบบูรณาการ โดย

(1) สนับสนุนให้เมืองที่เป็นชุมชนศูนย์กลางของพื้นที่ สามารถทำหน้าที่เป็นฐานรองรับและกระจายการพัฒนาไปสู่ชุมชนโดยรอบ มีการจัดระเบียบเมืองและชุมชนที่ดี โดยมีการวางผังเมือง ระบบสาธารณูปโภค ป้องกันและควบคุมปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมทั้งการสนับสนุนทางด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจและบริการทางสังคม เพื่อให้สามารถทำหน้าที่ของชุมชนศูนย์กลางได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีโครงข่ายโครงสร้างพื้นฐานที่เชื่อมโยงกับชุมชนโดยรอบ และเมืองอื่นๆ ในพื้นที่เพื่อการเชื่อมโยงกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคม

(2) ยึดแนวทางการประสานแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของกลุ่มจังหวัดที่เกี่ยวข้อง ในการพัฒนาพื้นที่เฉพาะเป็นหลักในการจัดสรรทรัพยากร ในการพัฒนาของภาครัฐ และสนับสนุนการมีส่วนร่วมของภาคเอกชน องค์กรพัฒนาเอกชนและองค์กรชุมชนให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีประสิทธิภาพ

(3) เพิ่มขีดความสามารถขององค์กรท้องถิ่นในทุกระดับ ในการวางแผน การจัดการและงบประมาณ เพื่อการประสานความร่วมมือและผนึกกำลังกับภาคเอกชน องค์กร พัฒนาเอกชน และองค์กรชุมชนทั้งภายในและภายนอกในการพัฒนา

2. การพัฒนาพื้นที่และชุมชนเพื่อเสริมสร้างศักยภาพทางเศรษฐกิจและการสร้างรายได้

2.1 การพัฒนาพื้นที่อนุภาคและพื้นที่ชายแดน เพื่อเพิ่มความเข้มแข็งและโอกาส ทางเศรษฐกิจของพื้นที่ เมือง ชุมชน และคนในพื้นที่ โดยสร้างความเข้มแข็งให้แก่เมืองที่เป็นชุมชน ศูนย์กลางของอนุภาคและเมืองชายแดน ซึ่งมีศักยภาพที่จะเป็นประตูการค้าติดต่อกับประเทศเพื่อน บ้านและนานาชาติให้สามารถเชื่อมโยงกับชุมชนศูนย์กลางทางเศรษฐกิจของประเทศ และเปิด ติดต่อเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มประเทศอินโดจีน กลุ่มประเทศอาเซียน และนานาชาติ ได้มากขึ้น อันจะเป็นการพัฒนาฐานการผลิตใหม่ของประเทศในระยะยาวต่อไป

(1) พื้นที่ภายใต้ความร่วมมือเขตเศรษฐกิจสามฝ่ายอินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย ซึ่ง จะช่วยสนับสนุนการพัฒนาความเชื่อมโยงระหว่างพื้นที่ เมือง และชุมชน ในพื้นที่จังหวัดชายแดน ภาคใต้ และส่งผลเชื่อมโยงถึงพื้นที่ภาคใต้ตอนบน ภายใต้โครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ โดยอาศัยความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน ในด้านการค้า การลงทุน พลังงาน และ โครงข่ายโครงสร้างพื้นฐาน

(2) พื้นที่ภายใต้ความร่วมมืออนุภูมิภาคแม่น้ำโขง 6 ประเทศ (กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ ไทย เวียดนาม และจีน (มณฑลยูนนาน)) เพื่อสนับสนุนการสร้างอาชีพและการมีงานทำ ของคนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก และภาคตะวันตกของ ประเทศ เป็นการพัฒนาศักยภาพทางเศรษฐกิจของอนุภาค และกลุ่มจังหวัดต่าง ๆ เพื่อกระจาย ความเจริญไปยังเมืองศูนย์กลางและเมืองชายแดน ซึ่งจะเป็ตัวกลางในการถ่ายทอดผลการพัฒนา ไปยังพื้นที่โดยรอบ รวมทั้งการพัฒนาพื้นที่ที่มีศักยภาพสูงในการติดต่อและร่วมมือทางเศรษฐกิจ กับประเทศเพื่อนบ้านในด้านการลงทุน การค้า การท่องเที่ยว และโครงข่ายโครงสร้างพื้นฐาน

(3) พื้นที่ภายใต้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุทวีป (ไทย อินเดี ย ศรีลังกา บังคลาเทศ และเมียนมาร์) ซึ่งจะพัฒนาความร่วมมือด้านการค้า อุตสาหกรรม พลังงาน การบิน และ โครงข่ายการเดินเรือ โดยอาศัยโครงสร้างพื้นฐานที่จะพัฒนาขึ้นบริเวณชายฝั่งทะเลอันดามัน เป็น ฐานเศรษฐกิจที่จะส่งผลถึงพื้นที่ภาคใต้และด้านตะวันตกของประเทศ

2.2 การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก เพื่อเพิ่มขีดความสามารถของพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกให้สมบูรณ์ และพร้อมที่จะรองรับการกระจายกิจกรรมทางเศรษฐกิจและการเคลื่อนย้ายประชากร โดยเฉพาะจากกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ไปตั้งถิ่นฐานในพื้นที่นี้ได้เพิ่มขึ้น ควบคู่ไปกับการยกระดับให้เป็นประตูเศรษฐกิจของประเทศ ที่สามารถเชื่อมโยงทางอากาศกับนานาชาติ นอกเหนือจากทางทะเล โดย

(1) พัฒนาโครงข่ายระบบการขนส่งต่อเนื่องจากที่มีอยู่แล้ว ดังนี้

(1.1) พัฒนาโครงข่ายถนนสายใหม่ เชื่อมโยงพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง และกลุ่มประเทศอินโดจีน และก่อสร้างถนนสายรอง เพื่อเปิดพื้นที่ใหม่ที่มีศักยภาพและพัฒนาเป็นเขตอุตสาหกรรม และชุมชนเชื่อมโยงกับท่าเรือแหลมฉบังและมาบตาพุด

(1.2) ลงทุนระบบรถไฟความเร็วสูงเพื่อเพิ่มคุณภาพชีวิตที่ดี ในการเดินทางของประชาชนเชื่อมโยงกรุงเทพมหานคร กับท่าอากาศยานสากลกรุงเทพแห่งที่ 2 และแหล่งชุมชนชายฝั่งทะเลตะวันออก

(2) สนับสนุนให้มีการจัดตั้งนิคม/เขตอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็ก ในพื้นที่ตอนในที่มีศักยภาพ เพื่อส่งเสริมการลงทุนและจ้างงาน

(3) พัฒนาท่าเรือพาณิชย์ในพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก ให้เป็นท่าเรือหลักของประเทศแทนท่าเรือคลองเตยภายในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 และพัฒนาท่าเรือมาบตาพุดระยะที่ 3 และ 4 ให้แล้วเสร็จในช่วง 5 ปีต่อไป เพื่อเป็นฐานเศรษฐกิจหลักที่จะรองรับการจ้างงานของประชากรในพื้นที่ ควบคู่ไปกับการดูแลรักษาภาวะแวดล้อมที่ดีให้คงไว้

(4) พัฒนาสนามบินอู่ตะเภา เพื่อประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ให้มากขึ้น และสนับสนุนภาคเอกชนให้เข้ามามีส่วนร่วม พัฒนาการผลิตทางอุตสาหกรรมที่มีความเชื่อมโยงกับการขนส่งทางอากาศ และความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อกระตุ้นให้เกิดอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการบิน

(5) พัฒนาแหล่งน้ำ ระบบผลิตและจำหน่ายน้ำ ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพให้เพียงพอและทั่วถึงสำหรับชุมชนและแหล่งอุตสาหกรรม โดยสนับสนุนให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น

(6) จัดให้มีพื้นที่เพื่อการพัฒนาบริการ โครงสร้างพื้นฐานทางสังคมด้านการศึกษา สาธารณสุข การฝึกอบรมควบคู่ไปกับการพัฒนาระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ เพื่อรองรับประชาชนที่อพยพ

เคลื่อนย้ายจากที่ต่างๆ เข้ามาทำงานและอยู่อาศัยอย่างถาวรและให้ประชาชนได้รับผลจากการพัฒนาอย่างสมบูรณ์

(7) จัดระบบกลไกการบริหารจัดการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกให้เกิดความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และนำไปสู่การมีองค์การถาวรที่มีเอกภาพ ทำหน้าที่กำกับดูแลการวางแผน การพัฒนา และการบริหารจัดการภายในพื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพ

(8) พัฒนาระบบกลไกเพื่อสร้างกระบวนการให้ประชาชน และชุมชนในระดับพื้นที่ ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนงานการพัฒนาของรัฐ และติดตามความก้าวหน้าของโครงการต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง

2.3 การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ เพื่อเพิ่มสมรรถนะการขนส่งทางทะเลของประเทศไทย โดยอาศัยศักยภาพด้านภูมิเศรษฐกิจตอนใต้ ในการพัฒนาสะพานเศรษฐกิจ ด้วยระบบคมนาคมขนส่งสมัยใหม่ที่มีประสิทธิภาพ เชื่อมโยงทะเลอันดามันกับอ่าวไทย อันจะเป็นการเปิดประตูเศรษฐกิจใหม่ของประเทศ ออกสู่ทะเลด้านมหาสมุทรอินเดีย และช่วยส่งเสริมโอกาสของประเทศไทยให้เป็นศูนย์กลาง การเชื่อมโยงเศรษฐกิจกลุ่มเอเชียตะวันออกและกลุ่มเอเชียใต้ ดังนี้

(1) พัฒนาโครงข่ายโครงสร้างพื้นฐานหลัก นิคมอุตสาหกรรม ท่าเรือ และเขตชุมชน เพื่อสนับสนุนการลงทุนทางด้านอุตสาหกรรม ควบคู่ไปกับการวางแผนการใช้ประโยชน์ที่ดิน การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อม

(1.1) ริเริ่มการพัฒนาท่าเรือน้ำลึกชายฝั่งทะเล ทั้งฝั่งตะวันตก และตะวันออกของภาคใต้ในพื้นที่ที่เหมาะสม และจัดระบบคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงทะเลอันดามันกับอ่าวไทย เพื่อการขนส่งสินค้าและกระจายความเจริญไปสู่ภาคใต้

(1.2) พัฒนาโครงข่ายคมนาคมขนส่ง ทั้งทางถนน รถไฟ และท่อน้ำมัน และถนนเชื่อมทะเลอันดามันกับอ่าวไทย พร้อมทั้งโครงข่ายถนนรองรับให้สอดคล้องกับผังเมือง

(2) สนับสนุนบทบาทของภาคเอกชน ในการลงทุนในอุตสาหกรรม โรงกลั่นน้ำมัน อุตสาหกรรมปิโตรเลียม อุตสาหกรรมปิโตรเคมี และอุตสาหกรรมต่อเนื่อง รวมทั้งการพัฒนาโครงการโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ

(3) ประสานความร่วมมือกับประชาชนในพื้นที่ในการจัดหาที่ดิน และการพัฒนาแหล่งน้ำเพื่อรองรับการพัฒนา พื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ในระยะเริ่มแรกและระยะยาว

(4) วางระบบบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยกำหนดมาตรการที่เข้มงวด เพื่อสนับสนุนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว โดยเฉพาะการฟื้นฟูบูรณะแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อ่าวกระบุรี พังงา ภูเก็ต และทะเลโดยรอบเกาะสมุย

(5) จัดให้มีกลไกการบริหารและจัดการพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ โดยมีองค์กรที่มีเอกภาพ เพื่อทำหน้าที่พัฒนา บริหาร และประสานการปฏิบัติการตามแผนพัฒนา พื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้อย่างเป็นระบบ โดยให้ประชาชน และชุมชนในระดับพื้นที่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนงานการพัฒนาของรัฐ และการติดตามความก้าวหน้าของโครงการอย่างต่อเนื่อง

(6) จัดให้มีพื้นที่เพื่อการพัฒนาบริการ โครงสร้างพื้นฐานทางสังคม ด้านการศึกษา สาธารณสุข การฝึกอบรมควบคู่ไปกับการพัฒนาระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ เพื่อให้ประชาชนได้รับผลจากการพัฒนาอย่างสมบูรณ์

2.4 การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันตก เพื่อให้เป็นศูนย์กลางรองรับการกระจายความเจริญออกจากกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ไปสู่ภูมิภาคอีกพื้นที่หนึ่งนับตั้งแต่ช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 (2540-2544) เป็นต้นไป ด้วยการริเริ่มพัฒนาระบบคมนาคมขนส่งสู่ฝั่งทะเลอันดามันในเมียนมาร์ และพัฒนาอุตสาหกรรมที่ใช้ก๊าซธรรมชาติจากเมียนมาร์เป็นเชื้อเพลิงในบริเวณตอนบนของพื้นที่ควบคู่ไปกับการเร่งให้การสนับสนุนภาคเอกชนในการพัฒนาอุตสาหกรรมเหล็กสมบูรณ์แบบ และท่าเรือน้ำลึกในบริเวณตอนใต้ของพื้นที่ โดย

(1) จัดทำแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันตก เน้นการใช้ประโยชน์ที่ดิน การบริหารและจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมให้สอดคล้องกับบทบาททางเศรษฐกิจในแต่ละกลุ่มพื้นที่

(2) เร่งจัดทำแผนปฏิบัติการ โครงสร้างพื้นฐานหลัก เช่น น้ำ ถนน ไฟฟ้า และท่าเรือ เพื่อสนับสนุนการลงทุนที่สนองตอบนโยบายกระจายอุตสาหกรรมไปในพื้นที่

(3) ศึกษาความเหมาะสม และความเป็นไปได้ในการพัฒนาพื้นที่เชื่อมโยงไทย-เมียนมาร์ บริเวณที่เป็นประตูออกสู่ทะเลอันดามัน

(4) วางระบบบริหารและการจัดการพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันตก โดยมีองค์กรทำหน้าที่ในการประสานและผลักดันให้มีการปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ

2.5 การพัฒนาพื้นที่ภาคมหานคร ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ชุมชนกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ชุมชนชายฝั่งทะเลตะวันออก ชุมชนอนุภาคกลางตอนบน และชุมชนอนุภาคตะวันตก เพื่อให้เป็นฐานเศรษฐกิจที่เกื้อหนุน ซึ่งกันและกันอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีการกำหนดแนวทางการขยายตัวของกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ตลอดจนมีการประสานการจัดการใช้ประโยชน์ที่ดินและการลงทุน โครงข่ายโครงสร้างพื้นฐานที่สอดคล้องกัน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของฐานการผลิตหลักของประเทศ และยกระดับคุณภาพชีวิตของคนในภาคมหานคร ดังนี้

(1) จัดระเบียบการขยายตัวของชุมชนในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เพื่อพัฒนาให้คนเป็นศูนย์กลาง การเงิน การค้า และศูนย์กลางสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย

(1.1) ชุมชนใจกลางเมืองมหานคร โดยพัฒนาพื้นที่ฟูเกะรัตนโกสินทร์ตามแผนแม่บท ได้แก่ การฟื้นฟูชุมชนเมืองเดิมที่เสื่อมสภาพ การจัดระเบียบการก่อสร้าง และขยายตัวของย่านธุรกิจการค้าและที่อยู่อาศัยที่เป็นอาคารสูง โดยยังรักษาสภาพแวดล้อมชุมชนที่ดีไว้

(1.2) ชุมชนชานมมหานคร โดยวางแผนพัฒนาระบบขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพ เชื่อมโยงชุมชนชานมมหานครกับพื้นที่ชุมชนใจกลางมหานคร พร้อมทั้งจัดโครงสร้างพื้นฐานที่ได้มาตรฐาน สำหรับการพัฒนาที่อยู่อาศัยศูนย์ราชการ ตลอดจนจัดระเบียบศูนย์ธุรกิจการค้า ที่จะช่วยรองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจของชุมชนชานมมหานคร เพื่อบรรเทาความแออัดของใจกลางเมืองมหานครได้

(1.3) ชุมชนเมืองใหม่ในพื้นที่รอบนอกกรุงเทพมหานคร โดยเป็นชุมชนเมืองใหม่ที่มีศักยภาพ เป็นแหล่งสร้างงาน และสามารถรองรับการกระจายกิจกรรม และการลงทุนจากกรุงเทพมหานคร โดยมีการจัดโครงสร้างพื้นฐานที่ได้มาตรฐานสากล พร้อมทั้งดำเนินการเพื่อให้มีคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมที่ดีควบคู่กันไป

(2) พัฒนาชุมชนพื้นที่ตอนในชายฝั่งทะเลตะวันออก โดยเฉพาะบริเวณจุดตัดถนนทางหลวงกับสถานีรถไฟ โดยการพัฒนาชุมชนเมืองที่เป็นระบบทั้งด้านการใช้ที่ดิน โครงข่ายระบบโครงสร้างพื้นฐาน และระบบโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมเพื่อบริการชุมชนเมืองต่าง ๆ เพื่อให้ประชาชนได้รับประโยชน์อย่างทั่วถึง

(3) พัฒนาชุมชนอนุภาคกลางตอนบนและชุมชนอนุภาคตะวันตก โดยแบ่งเขตการใช้ที่ดินเพื่อที่อยู่อาศัย พาณิชยกรรม อุตสาหกรรมและเกษตรกรรม โดยครอบคลุมถึงพื้นที่ระดับจังหวัด เพื่อให้การดำเนินงานเป็นระบบและไม่เกิดผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะจากโรงงานอุตสาหกรรม

(4) แก้ไขปัญหาจราจรในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนทุกกลุ่มและสังคมให้ดีขึ้น โดยมีแนวทางดังนี้

(4.1) ให้ความสำคัญลำดับแรกต่อระบบรถไฟฟ้าขนส่งมวลชน ที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งเตรียมการขยายโครงข่าย ออกไปยังชุมชนชานเมืองรอบกรุงเทพมหานคร เพื่อให้ความสะดวกในการเดินทางของประชาชน และช่วยลดการใช้รถส่วนบุคคลในการเดินทางเข้าออกในเขตกรุงเทพมหานคร

(4.2) ใช้ระบบรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนและระบบรถไฟฟ้า เป็นปัจจัยสนับสนุนการพัฒนาชุมชนชานมมหานคร ชุมชนเมืองใหม่ และศูนย์ธุรกิจให้กระจายออกไปอย่างเป็นระบบ เพื่อลดความแออัดภายในเมืองและเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นของประชาชน

(4.3) จัดให้มีสถานีกกลางระบบขนส่งในย่านใจกลางกรุงเทพมหานคร เพื่อเชื่อมโยงระบบรถไฟฟ้าขนส่งมวลชน และระบบขนส่งมวลชนอื่น ๆ ในการอำนวยความสะดวก และให้บริการที่ดีแก่ประชาชน ทั้งนี้ รวมถึงการจัดระบบอำนวยความสะดวกในการใช้บริการทั้งในเขตย่านสถานีและการเข้าถึงย่านสถานี

(4.4) สนับสนุนให้หน่วยงานของภาครัฐและเอกชน ย้ายแหล่งกิจกรรมทางเศรษฐกิจขนาดใหญ่ ซึ่งก่อให้เกิดการขนส่งเป็นจำนวนมาก ในพื้นที่ย่านธุรกิจชั้นในที่แออัดคับคั่ง รวมทั้งหน่วยงานราชการ ให้กระจายออกไปอยู่พื้นที่ที่จัดเตรียมไว้นอกกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล และส่งเสริมให้มีการพัฒนาศูนย์กลางธุรกิจ พร้อมกับแหล่งที่อยู่อาศัย เพื่อให้การพัฒนาพึ่งพาตนเองได้อย่างสมบูรณ์

(4.5) จัดระบบการจราจร เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้รถและใช้ถนนให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในย่านธุรกิจและเขตชานเมือง รวมทั้งนำเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยเฉพาะการสื่อสารโทรคมนาคมและเทคโนโลยีสารสนเทศ เข้ามามีบทบาทในการจัดระบบจราจรให้มากขึ้น ตลอดจนการบังคับใช้กฎหมายจราจรอย่างเข้มงวด และการร่วมมือกันระหว่างรัฐกับประชาชน องค์การพัฒนาเอกชน ในการรณรงค์สร้างจิตสำนึกให้ผู้ขับรถมีวินัยการจราจรอย่างเคร่งครัด

(4.6) จัดให้มีโครงข่ายถนนเลียบเมืองรอบเขตกรุงเทพมหานคร ให้เชื่อมโยงเป็นโครงข่ายเข้ากับถนนวงแหวน เพื่อช่วยลดความแออัดของการจราจรในเขตกรุงเทพมหานคร

(5) กำหนดแนวทางการใช้ประโยชน์ที่ดินให้เกิดประสิทธิภาพ โดย

(5.1) กำหนดพื้นที่เพื่อใช้ในการระบายน้ำในฤดูน้ำหลาก เพื่อบรรเทาปัญหาน้ำท่วมขังบริเวณด้านตะวันออกและด้านตะวันตกของแม่น้ำเจ้าพระยา ตั้งแต่จังหวัดอ่างทองจนถึงสมุทรปราการ

(5.2) กำหนดพื้นที่รอยต่อระหว่างชุมชนเมืองให้มีความหนาแน่นน้อย และในระยะยาวรักษาไว้เป็นพื้นที่น้ำหลากเพื่อป้องกันน้ำท่วมในเขตเมือง

(5.3) กำหนดให้มีพื้นที่เพื่อการอนุรักษ์และพื้นที่สีเขียว เพื่อพัฒนาแหล่งอนุรักษ์ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม และเพิ่มพื้นที่สวนสาธารณะขนาดต่างๆ

(5.4) รัฐเป็นแกนนำในการปรับปรุงฟื้นฟูเมือง โดยนำเอาที่ดินของส่วนราชการที่ยังใช้ประโยชน์ไม่เต็มที่มาพัฒนาเป็นสวนสาธารณะสำหรับประชาชน และถนนเพื่อช่วยแก้ไขปัญหารถติด

(6) ประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐ และประชาชนในการจัดการด้านผังเมืองอย่างเป็นระบบ และเกิดประสิทธิผลในทางปฏิบัติ ควบคู่ไปกับการส่งเสริมให้ท้องถิ่นมีบทบาทหลักในการพัฒนาและการจัดทำงบประมาณอย่างมีขั้นตอน

3. การจัดให้มีองค์ประกอบของชุมชนที่สมบูรณ์ โดยรัฐสนับสนุนให้คนในพื้นที่มีส่วนร่วมใน กระบวน-การวางแผนและจัดการกันเอง

3.1 สนับสนุนให้มีกลไกและองค์กรระดับท้องถิ่นเพื่อเป็นแกนกลางในการจัดทำผังเมืองรวม ผังเมืองเฉพาะของชุมชนและแผนแม่บทการพัฒนาชุมชนชายแดน

3.2 สนับสนุนให้มีระบบโครงข่ายคมนาคมขนส่งที่เชื่อมโยงกันระหว่างชุมชน ศูนย์กลางต่างๆ และชนบท

3.3 นำที่ดินของรัฐในเมือง โดยเฉพาะที่ดินที่ยังไม่ได้ใช้ประโยชน์มาพัฒนาให้เกิดการใช้ประโยชน์อย่างสมดุลระหว่างกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และ โครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจของชุมชน

4. การรักษาสภาพแวดล้อมและแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมเมือง

4.1 จัดทำแผนแม่บทการพัฒนาสิ่งแวดล้อมเมืองและแผนปฏิบัติการ เพื่อจัดการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมเมืองตามลำดับความสำคัญของปัญหา ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ตลอดจนจัดทำแผนการลงทุนเพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาและพัฒนาสิ่งแวดล้อมเมืองอย่างมีประสิทธิภาพ

4.2 ส่งเสริมให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการลงทุนพัฒนา และแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมเมืองมากขึ้น ด้วยการนำมาตรการส่งเสริมการลงทุน มาใช้กับกิจการด้านการควบคุม ป้องกันและแก้ไขมลพิษที่ภาคเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ รวมทั้งพิจารณาสนับสนุนด้าน โครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวข้องเพื่อลดภาระการลงทุนของภาคเอกชน

4.3 พิจารณาให้มีการจัดทำประชาพิจารณ์ก่อนประกาศเขตอนุรักษ์ และคุ้มครองสิ่งแวดล้อม และการดำเนินโครงการพัฒนาขนาดใหญ่ของรัฐ ที่จะมีผลกระทบต่อสาธารณชนทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อสร้างความเข้าใจและให้ความเป็นธรรมแก่ประชาชน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องรวมตลอดทั้งให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการมากขึ้น

4.4 เตรียมการป้องกันและควบคุมปัญหาสิ่งแวดล้อม อันเนื่องมาจากการขยายตัวของชุมชนเมือง ในเมืองศูนย์กลางความเจริญในภูมิภาคและเมืองชายแดน โดยให้มีแนวทางควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนใช้มาตรการทางกฎหมาย เพื่อการควบคุมมลพิษ การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทย และการรักษาสภาพแวดล้อม

4.5 ปรับสภาพแวดล้อมในชุมชนแออัด ให้เหมาะสมและขยายบริการสังคม ให้เข้าถึง ชุมชนอย่างกว้างขวาง รวมทั้งให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคสังคมเมืองต่าง ๆ โดยเฉพาะโรค เอดส์และการป้องกันปัญหาโรคทางเพศสัมพันธ์

5. การแก้ไขปัญหาชุมชนแออัด และยกระดับคุณภาพชีวิตของคนจนในเมือง

การสร้างโอกาสให้แก่ชุมชนและคนจนในเมือง เพื่อแก้ไขปัญหาและผลกระทบที่ เกิดขึ้นจากการขยายตัวทาง เศรษฐกิจอย่างรวดเร็วที่ผ่านมา จำเป็นต้องยกระดับคุณภาพชีวิตของคน จน ที่อยู่ในเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ โดยการพัฒนาที่อยู่อาศัย อาชีพ รายได้ บริการสังคม และ สุขภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ชุมชน และคนจนในเมืองสามารถก่อสร้างตัวและช่วยเหลือตนเอง ต่อไปได้อย่างถาวร โดยมีแนวทางพัฒนาดังนี้

5.1 ให้มีคณะกรรมการประสานการพัฒนาชุมชนเมืองระดับชาติ เพื่อกำหนดนโยบาย ประสาน และกำกับดูแลการดำเนินงานและงบประมาณในการพัฒนาชุมชนแออัด และคนจนใน เมืองอย่างเป็นเอกภาพ โดยมีระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีรองรับ และมีผู้แทนจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการประสานกับคณะกรรมการในระดับท้องถิ่นต่าง ๆ อย่างใกล้ชิด

5.2 การเพิ่มบทบาทของภาครัฐในการแก้ไขปัญหาชุมชนแออัด และคนจนในเมือง

(1) จัดตั้งกองทุนพัฒนาชุมชนเมือง โดยสนับสนุนด้านสินเชื่อและอื่น ๆ สำหรับ การแก้ปัญหาด้านที่อยู่อาศัย อาชีพ สภาพแวดล้อม สุขภาพอนามัย และการรื้อย้ายชุมชน เพื่อให้ การแก้ไขปัญหาและปรับปรุงพัฒนาชุมชนแออัด และคนจนในเมืองสามารถดำเนินการได้อย่าง กว้างขวาง ครบวงจรและต่อเนื่อง

(2) สนับสนุนให้มีการพิจารณาจัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับชุมชนแออัด รวมทั้ง ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายระเบียบ ที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาชุมชนแออัด และคนจนในเมือง ตลอดจนปรับวิธีการจัดสรรงบประมาณให้ลงสู่ชุมชนอย่างแท้จริง

(3) จัดทำแผนการพัฒนาและจัดหาที่อยู่ที่เหมาะสมของชุมชนแออัด แรงงาน อุตสาหกรรมและคนจนในเมือง รวมทั้งแผนป้องกันการเกิดชุมชนแออัด โดยให้ชาวชุมชนมี บทบาทสำคัญในการจัดเตรียมแผนไว้ล่วงหน้าร่วมกับ เจ้าของที่ดินและหน่วยงานท้องถิ่นที่ เกี่ยวข้อง โดยมีหน่วยงานภายนอกอื่น ๆ ร่วมให้การสนับสนุน รวมทั้งการพิจารณานำที่ดินของรัฐที่ ยังไม่ได้ใช้ประโยชน์เต็มที่ มาใช้ประโยชน์ให้เกิดความสมดุลทั้งในเชิงเศรษฐกิจและการพัฒนาที่ อยู่อาศัยของคนจนในเมือง

(4) ใช้มาตรการภาษีส่งเสริมการมีที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้น้อย เช่น เพิ่มค่าลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ในส่วนค่าดอกเบี้ยเงินกู้ที่อยู่อาศัยให้แก่ผู้มีรายได้น้อย เป็นต้น

5.3 พัฒนาขีดความสามารถของชุมชนแออัด เพื่อเพิ่มบทบาทการมีส่วนร่วมในการพัฒนา

(1) ส่งเสริมความรู้ทักษะในการจัดการทางการเงินของชาวชุมชน และกลุ่มออมทรัพย์ในชุมชนให้เข้มแข็ง และสามารถสร้างโอกาสการระดมเงินทั้งจากแหล่งงบประมาณของรัฐ ภาคเอกชน และแหล่งเงินกู้ในระบบเพื่อการพัฒนาชุมชน อาชีพ และที่อยู่อาศัยได้อย่างต่อเนื่องในระยะยาว

(2) ส่งเสริมพัฒนาชุมชนในด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยพัฒนาฝึกอบรมผู้นำชุมชนและผู้นำกลุ่มเยาวชน ให้ตระหนักถึงการปรับปรุงพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อมในชุมชน และระดมความร่วมมือจากผู้อยู่อาศัยในชุมชน ให้ดำเนินการพัฒนาร่วมกันกับหน่วยงานส่วนท้องถิ่น

5.4 จัดระบบองค์กรและหน่วยงานที่สามารถเอื้ออำนวย ในการเจรจาตกลงเพื่อแก้ไขความขัดแย้ง ระหว่างเจ้าของที่ดินและชาวชุมชนให้สิ้นสุด และเป็นไปโดยราบรื่นสันติ ตลอดจนจัดให้มีการประมวลความ อบรมและเพิ่มพูนความชำนาญเกี่ยวกับกระบวนการแก้ไขความขัดแย้งดังกล่าว

บทที่ 3 : การสร้างฐานการผลิตให้พร้อมรับกับการเปลี่ยนแปลงในตลาดโลก

การเปลี่ยนแปลงของปัจจัยด้านเศรษฐกิจ การค้าทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยเฉพาะการเปิดเสรีทางการค้าและบริการ รวมทั้งกฎเกณฑ์ทางการค้าระหว่างประเทศใหม่ ๆ จะมีผลทำให้รูปแบบการผลิตและการค้าของประเทศ ต้องมีการปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ ทั้งนี้ในการสร้างฐานการผลิตที่เข้มแข็งในระยะยาว จำเป็นต้องรักษาภาคเกษตรให้ยังคงเป็นฐานการผลิตที่สำคัญของประเทศ เพื่อเสริมสร้างศักยภาพของประเทศไทยในการเป็นแหล่งผลิตอาหารเลี้ยงประชากรภายในประเทศ และผู้ส่งออกสินค้าเกษตรรายสำคัญของตลาดโลก มีการเชื่อมโยงกิจกรรมระหว่างภาคเกษตร อุตสาหกรรม บริการ โดยการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อสนับสนุนให้มีการใช้ทรัพยากร และปัจจัยการผลิตของประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ แทนการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างฟุ่มเฟือย ตลอดจนการพัฒนาบริการ โครงสร้างพื้นฐาน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และยกระดับคุณภาพชีวิตของคนไทยทุกระดับให้ดีขึ้น

1. การปรับโครงสร้างการผลิตให้เข้มแข็งเพื่อให้พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงในตลาดโลก

1.1 การสร้างรากฐานการผลิตที่มั่นคง

(1) การปรับโครงสร้างการผลิตการเกษตร และการแปรรูปการเกษตร โดย

(1.1) ปรับโครงสร้างการใช้ที่ดินการเกษตรไปสู่การกระจายการผลิตมากขึ้น มีการกระจายพื้นที่ทำนาไปยังพืชอื่น ๆ โดยให้มีแหล่งน้ำขนาดกลาง และขนาดเล็กเพียงพอับความต้องการในแต่ละพื้นที่

(1.2) สนับสนุนภาคเอกชนและชุมชนในการปลูกสวนป่า เพื่อสนองความต้องการใช้ไม้ในประเทศ รวมทั้งในอุตสาหกรรมแปรรูปจากไม้ และอุตสาหกรรมที่ต่อเนื่องกับการใช้ไม้เป็นวัตถุดิบ

(1.3) สนับสนุนอุตสาหกรรมการเกษตรและการแปรรูปสินค้าเกษตร โดยจัดตั้งเขตการผลิตสินค้าเกษตร เพื่อเป็นวัตถุดิบของอุตสาหกรรม โดยคำนึงถึงศักยภาพของพื้นที่ และให้สิ่งจูงใจเป็นพิเศษด้านภาษี และเงินทุนดอกเบี้ยเงินผ่อนปรนสำหรับโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตรที่จัดตั้งในแหล่งวัตถุดิบ

(2) ปรับโครงสร้างการผลิตด้านอุตสาหกรรมและบริการ

(2.1) เพิ่มรากฐานโครงสร้างอุตสาหกรรมให้มั่นคงโดยการพัฒนา และส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมสนับสนุน โดยเฉพาะอุตสาหกรรมยานยนต์ เครื่องไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมเครื่องจักรกล และอุตสาหกรรมสื่อสาร โทรคมนาคม รวมทั้งจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมเฉพาะด้านสำหรับกลุ่มอุตสาหกรรม สนับสนุนอุตสาหกรรมประกอบกิจกรรมบริการ และการค้าในลักษณะของเขตปลอดภาษีศุลกากรไว้ในเขตเดียวกัน

(2.2) เพิ่มขีดความสามารถด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม โดยการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดหา และปรับปรุงเทคโนโลยีการผลิต การส่งเสริมการลงทุนและการใช้มาตรการจูงใจด้านการเงินการคลัง สำหรับกิจกรรมการพัฒนาและการปรับปรุงเทคโนโลยีการผลิต การจัดสร้างระบบข้อมูลและเผยแพร่ ความก้าวหน้าในเทคโนโลยีการผลิตระหว่างกลุ่มผู้ผลิต รวมทั้งการถ่ายทอดเทคโนโลยีไปสู่อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็ก

(2.3) พัฒนาการให้บริการและระบบการคุ้มครองสิทธิ ในทรัพย์สินทางปัญญาเพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่เจ้าของสิทธิ และเป็นการกระตุ้นการคิดค้น เพื่อพัฒนาเทคโนโลยีภายในประเทศ และสนับสนุนการขยายการส่งออกในตลาดใหม่ ๆ รวมทั้งเพิ่มส่วนแบ่งในตลาดดั้งเดิม

(3) การปรับประสิทธิภาพแรงงานและจัดระบบแรงงาน

(3.1) เพิ่มขีดความสามารถของเกษตรกร และผู้ประกอบการในภาคเกษตรอุตสาหกรรม และการบริการให้สามารถรับและทำงานร่วมกับเทคโนโลยีการผลิตใหม่ โดยการเพิ่มการฝึกอบรม การให้สินเชื่อ เพื่อการฝึกอบรม และการใช้มาตรการด้านภาษี เพื่อสนับสนุนภาคเอกชนในการพัฒนาฝีมือแรงงาน รวมทั้งการจัดตั้งสถาบันอบรมและพัฒนาฝีมือแรงงานเฉพาะประเภทอุตสาหกรรม

(3.2) จัดระบบบริหารจัดการแรงงานต่างชาติที่เข้ามาอย่างผิดกฎหมาย โดยมิให้เกิดผลกระทบต่อโอกาสในการมีงานทำ และรายได้ของแรงงานไทยในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของประเทศ

(3.3) เพิ่มบทบาทและการมีส่วนร่วมของลูกจ้าง นายจ้าง และองค์กรต่าง ๆ ในการพัฒนาระบบแรงงานสัมพันธ์ สวัสดิการ และการคุ้มครองแรงงานการกำหนดค่าจ้างและผลตอบแทน การประกันสังคม ตลอดจนความปลอดภัยในการทำงาน

(3.4) สนับสนุนการพัฒนาทักษะฝีมือ วิชาชีพ การตลาด การบริหารจัดการ ข้อมูลข่าวสาร และเงินทุนให้แก่กลุ่มผู้ทำงานในสาขาการจ้างงานนอกระบบ โดยเฉพาะผู้รับเหมาช่วงการผลิต ผู้รับงานไปทำที่บ้าน ให้มีความสามารถในการพัฒนาธุรกิจให้เป็นระบบและสามารถแข่งขันในตลาดได้ รวมทั้งการสนับสนุนการรวมกลุ่ม จัดตั้งองค์กรและสร้างเครือข่าย การประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อการส่งเสริมพัฒนาและคุ้มครองดูแลอย่างเป็นระบบ

(4) สนับสนุนองค์กรชุมชนให้มีบทบาทในการปรับโครงสร้างการผลิต และสร้างรากฐานการผลิตที่มั่นคงของประเทศ โดยการปรับปรุงกฎหมายให้สามารถส่งเสริมอำนาจ ความสะดวก และรับรองสิทธิของชุมชน ใช้มาตรการด้านการคลังและภาษี เพื่อกระตุ้นการสร้างองค์กรชุมชน สนับสนุนข้อมูลข่าวสาร การฝึกอบรม และการมีส่วนร่วมของภาคธุรกิจ เพื่อส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน

1.2 การสร้างความสมดุลของการผลิต กับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(1) สนับสนุนเกษตรกรในการผลิตและแปรรูปสินค้าเกษตร ภายใต้แนวทางการพัฒนาแบบยั่งยืน สอดคล้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะช่วยลดอุปสรรคของการส่งออกสินค้าเกษตรของไทยในระยะยาว โดยเฉพาะสินค้าเกษตรแปรรูปประเภทอาหาร และเครื่องอุปโภคบริโภค ได้แก่ ผลิตภัณฑ์จากสมุนไพร ยาแผนโบราณ และอาหารปลอดภัย เป็นต้น

(2) ส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ส่งผลกระทบต่อสภาวะแวดล้อมในระดับต่ำ โดยให้การสนับสนุนเป็นพิเศษ สำหรับอุตสาหกรรมที่นำเอาการลด-การใช้ใหม่การแปรรูปกลับมาใช้ใหม่เข้ามาใช้

(3) ส่งเสริมให้มีการผลิตและการใช้ผลิตภัณฑ์ ที่ไม่ก่อให้เกิดมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม โดยการรับรองระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม (ไอ เอส โอ 14000)

(4) ส่งเสริมให้มีการติดฉลาก เพื่อแสดงถึงการอนุรักษ์และพิทักษ์สิ่งแวดล้อม เช่น ฉลากสีเขียว เพื่อรณรงค์ให้มีการผลิตสินค้าที่ไม่ก่อปัญหามลพิษ

(5) รณรงค์และส่งเสริมการบริโภคสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เช่น พืชผักอนามัย

(6) ให้มีการกำหนดและจัดเก็บค่าบำบัด และกำจัดมลพิษจากอุตสาหกรรม และชุมชนที่สะท้อนถึงต้นทุนสิ่งแวดล้อม เพื่อลดการใช้ทรัพยากรอย่างฟุ่มเฟือย รวมทั้งพิจารณาการใช้มาตรการภาษีสิ่งแวดล้อมที่เก็บจากผู้ก่อให้เกิดมลพิษ ตลอดจนมาตรการให้สิ่งจูงใจในด้านภาษีแก่ผู้ที่รักษาสิ่งแวดล้อม

(7) ให้มีการควบคุมมลพิษจากอุตสาหกรรม โดยใช้ระบบตรวจสอบและบันทึกผล เพื่อให้สามารถควบคุมและป้องกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(8) จัดระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม อุตสาหกรรม โดยให้สิทธิพิเศษเพื่อสนับสนุนการจัดตั้งโรงงานกำจัดกากของเสียอุตสาหกรรม และออกกฎระเบียบบังคับกับการบำบัดกากของเสีย

(9) บังคับใช้กฎหมายสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรมอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม โดยการตรวจสอบ ลงโทษ และให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการดูแลอุตสาหกรรม

(10) ปรับปรุงกฎหมาย เพื่อกำหนดให้โครงการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม และบริการที่มีปัญหามลพิษสูง และมีผลกระทบต่อคุณภาพชุมชนโดยตรง เช่น โรงงานอุตสาหกรรมเคมี จะต้องจัดให้มีการจัดทำประชาพิจารณ์ หลังจากการจัดทำผลการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมของโครงการ และกำหนดเป็นขั้นตอนสำคัญในการพิจารณาอนุมัติโครงการด้วย

1.3 การเตรียมพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงของตลาดโลก

(1) การพัฒนาด้านมาตรฐานและคุณภาพสินค้า

(1.1) พัฒนามาตรฐานสินค้า องค์กร และกลไกการตรวจสอบ ให้เข้าสู่ระดับสากลเป็นที่ยอมรับของต่างประเทศ โดย

ก. รัฐจัดทำมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม มาตรฐาน และกฎระเบียบทางวิชาการสุขอนามัยของผลิตภัณฑ์เกษตร เพื่อให้ภาคเอกชนรับทราบและนำไปพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้เป็นไปตามมาตรฐานระหว่างประเทศ

ข. รับรององค์กรทั้งในและต่างประเทศ ที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านการรับรองผลิตภัณฑ์และการรับรองระบบคุณภาพ (ไอ เอส โอ 9000) เพื่อให้การขยายงานดำเนินไปอย่างรวดเร็ว

ค. พัฒนากลไกตรวจสอบของภาครัฐให้มีประสิทธิภาพ เป็นที่ยอมรับของต่างประเทศและลดภาระของผู้ส่งออก รวมทั้งสนับสนุนภาคเอกชนในการจัดตั้งองค์กรหรือสถาบันที่ได้มาตรฐานเพื่อตรวจสอบคุณภาพสินค้าส่งออก

(1.2) กำหนดท่าทีจุดยืนของประเทศให้ชัดเจนเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ใหม่ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างประเทศ โดยการศึกษากฎหมาย กฎระเบียบในประเทศที่เกี่ยวกับมาตรฐานผลิตภัณฑ์ และมาตรการสุขอนามัยต่าง ๆ และปรับปรุงให้สอดคล้องกับกฎระเบียบและมาตรฐานระหว่างประเทศ เพื่อประโยชน์ในการเจรจาการค้าระหว่างประเทศ

(2) การปรับตัวด้านการเกษตร อุตสาหกรรม และการบริการ

(2.1) ร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านที่มีศักยภาพการผลิตสินค้าเกษตร เพื่อแสวงหาประโยชน์ทางการค้าร่วมกัน

(2.2) จัดทำแผนปรับตัวด้านการเกษตร เพื่อให้พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงของตลาดการค้าสินค้าเกษตรโดย

ก. พัฒนาคุณภาพมาตรฐานสินค้าและการบรรจุหีบห่อ สำหรับกลุ่มสินค้าเกษตรส่งออกที่ประเทศไทย มีโอกาสขยายตลาดส่งออกได้มากขึ้น จากการเปิดเสรีทางการค้าในภูมิภาคต่าง ๆ ของโลก โดยสนับสนุนด้านเทคโนโลยีและปัจจัยการผลิต ซึ่งจำเป็นต่อการขยายฐานการผลิตและการแข่งขัน โดยไม่ขัดต่อข้อตกลงการค้าระหว่างประเทศ

ข. จัดทำแผนการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต สำหรับกลุ่มสินค้าเกษตรที่ขาดความได้เปรียบหรืออนาคตเชิงธุรกิจ แต่มีโอกาที่จะพัฒนาประสิทธิภาพการผลิตให้สามารถยกระดับการผลิตให้ใกล้เคียงกับประเทศคู่แข่ง โดยให้มีการคัดเลือกพื้นที่ที่เหมาะสมตามสภาพภูมิประเทศ

ค. เตรียมแผนการปรับตัวรองรับ เพื่อปรับเปลี่ยนปริมาณการผลิต สำหรับสินค้าเกษตรประเภทที่ไม่สามารถแข่งขันในตลาดโลก ไปสู่การผลิตสินค้าอื่นที่มีศักยภาพในการแข่งขันในอนาคต รวมทั้งจัดทำแผนการผลิตและแผนการตลาดรองรับ

(2.3) ลดการคุ้มครองภาคอุตสาหกรรมอย่างเป็นขั้นตอน ตามข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีศุลกากรและการค้ารอบอุรุกวัย และข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน และจัดตั้ง

กองทุน เพื่อการปรับตัวของสาขาอุตสาหกรรม โดยเฉพาะสาขาที่จะได้รับผลกระทบจากการเปิดเสรีทางการค้า

(2.4) ขยายความร่วมมือด้านการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญากับประเทศเพื่อนบ้าน ในลุ่มแม่น้ำโขง ภูมิภาคอาเซียน และภูมิภาคอื่นๆ เพื่อขยายความคุ้มครองและปกป้องผลประโยชน์ของไทยให้มากขึ้น รวมทั้งเพื่อเตรียมการให้ไทยเป็นศูนย์กลาง ทรัพย์สินทางปัญญาในภูมิภาค

(3) การเพิ่มขีดความสามารถในสาขาบริการ

(3.1) พัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว โดยการร่วมมือกันระหว่างภาครัฐ เอกชน และชุมชน ให้คงไว้ซึ่งความมีเอกลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ ความเป็นธรรมชาติ ความสะอาด ความปลอดภัย ตลอดจนพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยวให้มีเพียงพอ

(3.2) ส่งเสริมการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพจากต่างประเทศ ให้มีช่วงพำนักในประเทศไทยนานขึ้น และให้มีบริการด้านแหล่งจับจ่ายใช้สอยสำหรับนักท่องเที่ยว รวมทั้งส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศและปลูกฝังจิตสำนึกในการเป็นนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ มีความรักและหวงแหนในทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวให้กับคนไทย

(3.3) ร่วมมือกับกลุ่มประเทศอาเซียนและอินโดจีน เพื่อพัฒนาวงจรการท่องเที่ยวในภูมิภาคอาเซียนและอินโดจีน โดยใช้กลยุทธ์ด้านการตลาดร่วมกัน

(3.4) พัฒนาโครงข่ายการคมนาคม และโครงข่ายโครงสร้างพื้นฐานระหว่างเมืองศูนย์กลางการท่องเที่ยวในแต่ละภูมิภาคให้เชื่อมโยงกับเมืองอื่น ๆ ในประเทศและประเทศเพื่อนบ้าน

(3.5) พัฒนารูทกิจประกันภัยให้พร้อมรับการเปิดเสรีด้านบริการประกันภัย สามารถเป็นแหล่งระดมเงินออมของประชาชน และสนับสนุนการขยายตัวด้านการค้าและการลงทุน โดย

ก. ชูใจให้ธุรกิจประกันภัยเพิ่มขึ้น เพื่อให้ธุรกิจประกันชีวิตดำรงเงินกองทุนขั้นต่ำไม่น้อยกว่าร้อยละ 4 ของเงินสำรองประกันชีวิต และธุรกิจประกันวินาศภัยไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 ของเบี้ยประกันภัยรับสุทธิในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8

ข. พัฒนาคุณภาพการบริการของธุรกิจประกันภัย ให้ได้มาตรฐานสากล และคุ้มครองผู้บริโภค

ค. ส่งเสริมให้ธุรกิจประกันภัยมีการควบคุมดูแลกันเองมากขึ้น ควบคู่

ไปกับการผ่อนคลายการควบคุมของภาครัฐที่ไม่จำเป็นลง

(3.6) ให้สถาบันการเงินของรัฐ จัดหาแหล่งเงินทุนอัตราดอกเบี้ยที่เหมาะสม เพื่อช่วยลดต้นทุนของผู้รับเหมาไทยให้สามารถแข่งขันได้ในตลาดต่างประเทศ

2. การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อสร้างรากฐานการพัฒนาที่ยั่งยืน

เพื่อใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นเครื่องมือของการพัฒนาเศรษฐกิจให้เจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน การสนับสนุนให้มีการใช้ปัจจัยการผลิตที่มีจำกัดอย่างมีประสิทธิภาพ และช่วยเพิ่มทักษะและความรู้ความสามารถของคน ประกอบด้วยแนวทางหลัก ดังนี้

2.1 การเพิ่มขีดความสามารถในการถ่ายทอดเทคโนโลยี

(1) ส่งเสริมความร่วมมือทางเทคโนโลยีกับต่างประเทศ รวมทั้งส่งเสริมให้บริษัทข้ามชาติมาลงทุนด้านการผลิตที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง การวิจัยและพัฒนา และการจัดตั้งสถาบันฝึกอบรมเทคโนโลยีที่เป็นความต้องการของประเทศ เพื่อให้มีการถ่ายทอดเทคโนโลยีแก่คนไทย

(2) สนับสนุนให้มีการนำองค์ความรู้ทางเทคโนโลยีเข้ามา พร้อมกับการนำเข้าเครื่องจักรอุปกรณ์ที่เป็นเทคโนโลยีขั้นสูง เพื่อการเรียนรู้และพัฒนาเทคโนโลยีในประเทศ รวมทั้งส่งเสริมให้โครงการขนาดใหญ่ของรัฐ หรือที่รัฐให้สัมปทาน มีการถ่ายทอดเทคโนโลยีให้กับคนไทย

(3) สนับสนุนการนำผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญชาวต่างประเทศ และชาวไทยในต่างประเทศเข้ามาทำงานด้านวิชาการ โดยปรับปรุงกฎระเบียบเพื่ออำนวยความสะดวกในการเข้าเมืองและการทำงานทั้งในภาพรัฐและเอกชน

(4) พัฒนาความสามารถและสร้างโอกาสให้กับบริษัทที่ปรึกษาไทย โดยสนับสนุนให้ร่วมงานที่สำคัญ ๆ ของรัฐที่มีการว่าจ้างบริษัทที่ปรึกษาต่างประเทศ

(5) สร้างเครือข่ายข้อมูลเชื่อมโยงแหล่งเทคโนโลยี ทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ โดยให้สำนักงานที่ปรึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสมาคมนักวิชาชีพไทยในต่างประเทศ เป็นสื่อกลางในการติดต่อกับแหล่งเทคโนโลยีต่างประเทศ

(6) สนับสนุนให้สถาบันทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสถาบันการศึกษา ในส่วนกลางและภูมิภาคเชื่อมโยงเป็นเครือข่าย เพื่อร่วมมือกันในการพัฒนาเทคโนโลยี รวมทั้งการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่ประยุกต์แล้ว เพื่อให้เป็นประโยชน์อย่างทั่วถึง

2.2 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

(1) พัฒนาบุคลากรด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างเพียงพอโดยเฉพาะอย่างยิ่งวิศวกร นักวิทยาศาสตร์ ช่างเทคนิค และนักวิจัยเพื่อสนับสนุนการสร้างฐาน และการพัฒนาเทคโนโลยีในประเทศ

(2) พัฒนารฐานข้อมูลให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน และสร้างระบบเครือข่ายข้อมูลสารสนเทศทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีให้เชื่อมโยงถึงภูมิภาคและท้องถิ่น โดยให้ความสำคัญเป็นพิเศษต่อข้อมูลการวิจัย สิทธิบัตร และบุคลากรด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

(3) ปรับปรุงบริการของรัฐด้านการวิเคราะห์ ทดสอบ และรับรองคุณภาพ รวมทั้งสอบเทียบเครื่องมือวัดให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และส่งเสริมให้ภาคเอกชนลงทุนในด้านนี้ เพื่อกระจายงานบริการและให้เกิดการแข่งขันมากขึ้น รวมทั้งฝึกอบรมและเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการรับรองระบบคุณภาพ (ไอ เอส โอ 9000) และการรับรองระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม (ไอ เอส โอ 14000)

(4) ให้มีองค์กรระดับชาติในด้านมาตรวิทยา เพื่อรับผิดชอบและประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดหา ดูแลรักษา และพัฒนามาตรฐานการวัดทางวิทยาศาสตร์ รวมทั้งสร้างเครือข่ายการสอบเทียบ ให้ย้อนกลับได้ถึงมาตรฐานแห่งชาติและมาตรฐานสากล

(5) พัฒนาสมาคมวิชาการและวิชาชีพทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีให้เข้มแข็งเพื่อให้สามารถมีบทบาทในการเผยแพร่ความรู้ให้ความคิดเห็นทางวิชาการ รวมถึงการติดตามตรวจสอบคุณภาพ การให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาความก้าวหน้า ในสาขาอาชีพและคำตอบแทนของบุคลากร ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

(6) จัดให้มีกลไกเพื่อรับผิดชอบการประสานงาน การจัดหา การใช้ รวมทั้งส่งเสริมและพัฒนาเทคโนโลยีที่มีระดับสูง มีราคาแพง และมีแนวโน้มการนำประโยชน์มาใช้เพิ่มมากขึ้น เช่น ด้านอวกาศ ให้สามารถพึ่งตนเองได้อย่างเป็นขั้นตอน

2.3 การเพิ่มประสิทธิภาพการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี

(1) สนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยีที่มีความสำคัญ ต่อการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ

(1.1) พัฒนาพันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์ที่มีความต้านทาน และให้ผลผลิตสูง การพัฒนาชีวภัณฑ์ทางการเกษตรและการแพทย์ การควบคุมคุณภาพผลิตผล การบรรจุหีบห่อ เพื่อเพิ่มสมรรถนะการผลิตสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตร

(1.2) ถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิต และการจัดการสำหรับอุตสาหกรรม เฉพาะด้าน การใช้เทคโนโลยีสะอาด รวมทั้งพัฒนาการออกแบบชิ้นส่วนและผลิตภัณฑ์ เพื่อ สนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตของอุตสาหกรรม

(1.3) ส่งเสริมการใช้ประโยชน์เทคโนโลยีสารสนเทศอย่างกว้างขวาง เชื่อมโยงทั้งระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชน รวมทั้งพัฒนาแหล่งข้อมูลและสื่อให้เหมาะสมต่อ ผู้ใช้ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารและการบริการของรัฐ และให้ประชาชนมีโอกาสได้รับรู้ ข่าวสารได้อย่างทั่วถึง

(1.4) พัฒนาเทคโนโลยีเกี่ยวกับการประหยัดพลังงาน และพลังงานทดแทน ระบบกำจัดของเสีย ระบบการหมุนเวียนใช้ประโยชน์ของเสีย เพื่ออนุรักษ์สภาวะแวดล้อม

(2) สนับสนุนการวิจัยของภาคเอกชน โดยใช้มาตรการจูงใจทางภาษี และ การสนับสนุนทางการเงิน รวมทั้งปรับปรุงการบริหารกองทุน เพื่อสนับสนุนการวิจัยและพัฒนา เทคโนโลยีให้เป็นไปในเชิงรุกมากขึ้น

(3) ปรับระบบการวิจัยและพัฒนาของรัฐให้เอื้อต่อการพัฒนาเทคโนโลยี เพื่อเพิ่ม สมรรถนะทางเศรษฐกิจและสนับสนุนภาคเอกชน โดย

(3.1) จัดทำแผนงานการวิจัยและพัฒนาที่ครบวงจรเพื่อแก้ปัญหา และ ยกระดับความรู้ความสามารถทางเทคโนโลยีเป้าหมาย โดยเริ่มต้นจากความต้องการของผู้ใช้หรือ ผลิตภัณฑ์ขั้นสุดท้ายเป็นหลัก สร้างเครือข่ายการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ รวมทั้ง ภาคเอกชน และสร้างกลไกการนำผลสู่การใช้ประโยชน์อย่างชัดเจน

(3.2) พัฒนาสถาบันวิจัยของรัฐให้เป็นศูนย์แห่งความเป็นเลิศทางวิชาการ เพื่อ พัฒนาเทคโนโลยีที่เป็นความต้องการของประเทศ ให้บริการวิจัยและปรึกษาทางเทคโนโลยีแก่ ภาคเอกชน มีบทบาทในการสร้างนักวิจัยคุณภาพรุ่นใหม่ รวมทั้งร่วมมือกับภาคเอกชนในการจัดตั้ง สถาบันวิจัยเฉพาะทางที่จำเป็น

(3.3) ส่งเสริมสถาบันการศึกษาระดับสูงของท้องถิ่น ให้เป็นแหล่งรวบรวม และศึกษาเกี่ยวกับภูมิปัญญา และความต้องการเทคโนโลยีของท้องถิ่น รวมทั้งพัฒนาเทคโนโลยีที่ เหมาะสม โดยร่วมมือกับสถาบันการศึกษาและสถาบันวิจัยในภูมิภาคและในส่วนกลาง

2.4 การเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยให้มี การจัดทำแผนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มีเอกภาพ และมีกลไกประสานการทำงานร่วมกัน ระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่ชัดเจน เป็นที่ยอมรับแก่ทุกหน่วยงานเพื่อให้สามารถนำไปสู่ การปฏิบัติอย่างจริงจัง

3. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน ตลอดจนสนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต

3.1 พัฒนาระบบสื่อสารโทรคมนาคมและเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางในภูมิภาคนี้

(1) ดำเนินนโยบายเปิดเสรี ในการพัฒนาระบบสื่อสารโทรคมนาคม และเทคโนโลยีสารสนเทศของประเทศไทย ให้สอดคล้องกับสภาวะการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยี เพื่อให้มีการบริการทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพอย่างเพียงพอและทั่วถึง ตลอดจนมีอัตราค่าบริการที่สามารถแข่งขันได้ และมีความเป็นธรรมต่อผู้บริโภค

(2) พัฒนาระบบสื่อสารโทรคมนาคมและเทคโนโลยีสารสนเทศ ในพื้นที่เขตเศรษฐกิจสำคัญและเมืองศูนย์กลาง ให้ต่อเชื่อมเครือข่ายสื่อสารโทรคมนาคมทั่วประเทศสอดคล้องกับนโยบายการสร้างงาน และการกระจายรายได้ เพื่อเปิดโอกาสใหม่ และสร้างความเสมอภาคทางการศึกษา และเสริมสร้างสมรรถนะกระบวนการสื่อสารสาธารณะที่เปิดกว้างและเสมอภาค

(3) ให้การพัฒนากิจการและระบบสื่อสารโทรคมนาคม มีส่วนช่วยสนับสนุนการพัฒนาระบบการศึกษาและระบบสาธารณสุข ตลอดจนการให้บริการของภาครัฐ เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน

(4) ปรับปรุงคุณภาพบริการไปรษณีย์ให้มีความรวดเร็วเชื่อถือได้ และขยายการลงทุนปรับปรุงเทคโนโลยีไปรษณีย์ให้ทันสมัย รวมทั้งปรับปรุงโครงสร้างการบริหารจัดการ และกำหนดอัตราค่าบริการให้เหมาะสมในเชิงพาณิชย์ เพื่อให้กิจการไปรษณีย์สามารถเลี้ยงตนเองได้

(5) ประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน ในการพัฒนาอุตสาหกรรมสื่อสารโทรคมนาคม โดยส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา และการผลิตบุคลากรด้านสื่อสารโทรคมนาคม ทั้งปริมาณและคุณภาพให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศ ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาทักษะบุคลากรเทคโนโลยีสารสนเทศทุกระดับ

(6) จัดให้มีกลไกระดับชาติที่เป็นกลาง มีความคล่องตัว เพื่อกำกับดูแลการดำเนินงานกิจการสื่อสารโทรคมนาคมให้มีประสิทธิภาพ และมีคุณภาพบริการที่ดี ได้มาตรฐานสอดคล้องกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยี รวมทั้งกำหนดอัตราค่าบริการที่เป็นธรรมต่อผู้ให้บริการและผู้ใช้บริการ โดยยึดหลักการเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนมีบทบาทในการลงทุนพัฒนากิจการด้านนี้อย่างเต็มศักยภาพ ควบคู่ไปกับการเพิ่มโอกาสให้ประชาชนในภูมิภาคได้ใช้ระบบสื่อสารโทรคมนาคมสมัยใหม่เช่นเดียวกับประชาชนในเมืองด้วย

(7) แก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกิจการสื่อสารโทรคมนาคม เพื่อเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนเข้าร่วมลงทุน และแข่งขันการให้บริการได้อย่างเสรี โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ด้านคุณภาพ และราคาค่าบริการที่เหมาะสมต่อผู้ใช้บริการเป็นหลัก แทนผลประโยชน์ตอบแทนที่เอกชนจะให้แก่รัฐ ควบคู่ไปกับการจัดให้มีกฎหมายที่เอื้อต่อการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

3.2 พัฒนาการขนส่งทางอากาศ ให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการขนส่งในภูมิภาค

(1) ก่อสร้างท่าอากาศยานสากลกรุงเทพแห่งที่สอง ให้เปิดบริการได้ภายในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 ตลอดจนพัฒนาระบบเชื่อมโยงการขนส่งต่าง ๆ ระหว่างเมืองกับสนามบินให้มีความสะดวก เพื่อให้สนามบินแห่งใหม่เป็นศูนย์กลางการขนส่งทางอากาศของภูมิภาคที่สมบูรณ์

(2) ประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน ในการพัฒนาการใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ของสนามบินอุตะเถา

(3) ส่งเสริมให้ภาคเอกชนเข้ามามีบทบาท ในการจัดตั้งสายการบินแห่งชาติเพิ่มขึ้น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการให้บริการแก่ประชาชน ตลอดจนวางแผนและส่งเสริมการเปิดเส้นทางการบินใหม่ ทั้งของภาครัฐและเอกชนที่มีความเป็นไปได้ ให้เชื่อมโยงสำคัญของไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน

(4) พัฒนาสนามบินภายในประเทศแห่งใหม่เพิ่มขึ้น ตามความจำเป็นและเหมาะสม พร้อมไปกับการพัฒนาระบบโครงข่ายขนส่งทางบก เชื่อมโยงสนามบินใหม่กับชุมชนขนาดใหญ่โดยรอบ เพื่อให้สนามบินสามารถบริการประชาชนได้เป็นกลุ่มจังหวัด

(5) เพิ่มประสิทธิภาพการให้บริการต่าง ๆ แก่ผู้โดยสารในการเดินทางเข้าออกจากท่าอากาศยาน ให้เกิดความสะดวกต่อประชาชนและได้มาตรฐานสากล

(6) ประสานความร่วมมือระหว่างรัฐและเอกชน ในการพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่น ๆ เพื่อสนับสนุนการให้ประเทศไทย เป็นศูนย์กลางการขนส่งทางอากาศในภูมิภาค ได้แก่ กิจกรรมการท่องเที่ยว การจัดประชุมนานาชาติ และกิจกรรมการกีฬาระหว่างประเทศ

3.3 พัฒนาระบบการขนส่งทางบก ให้เชื่อมโยงการขนส่งระบบอื่น และเป็นฐานรองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจในพื้นที่ต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพ ดังนี้

(1) พัฒนาระบบทางด่วนระหว่างเมือง และทางหลวงพิเศษที่ควบคุมทางเข้า-ออกสมบูรณ์ เป็นโครงข่ายครอบคลุมทั่วประเทศ ตามแผนงานระยะยาว 20 ปี และกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการใช้ทางดังกล่าวอย่างเป็นระบบ เพื่อนำรายได้กลับคืนมาใช้ลงทุนขยายโครงข่าย

ต่อไป โดยให้เอกชนเข้ามีส่วนร่วมลงทุนพัฒนา รวมทั้งพิจารณาความเป็นไปได้ในการจัดตั้ง กองทุนพิเศษเพื่อพัฒนาเป็นการเฉพาะ

(2) พัฒนาเส้นทางแนวตะวันออก-ตะวันตกของประเทศ เพื่อเชื่อมโยงศูนย์กลาง เศรษฐกิจที่สำคัญเข้าด้วยกัน รวมทั้งเป็นการเสริมสร้างศักยภาพของพื้นที่ ในแนวตัดผ่านจาก การพัฒนาความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านทั้งสองฝั่ง

(3) สนับสนุนการวางแผนพัฒนาระบบการขนส่งทางถนน และรถไฟให้เชื่อมต่อกับการขนส่งที่สนามบิน และท่าเรือเป็นแผนรวมเบ็ดเสร็จ เพื่อให้การขนส่งสินค้าและผู้โดยสารใน ระบบต่าง ๆ บริเวณสถานีรถไฟ สนามบิน ท่าเรือ และสถานีขนถ่ายสินค้า สามารถเชื่อมโยง ประสานกันได้อย่างสะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ

(4) ประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน ในการพัฒนาสมรรถนะ การขนส่งทางรถไฟ ให้เป็นระบบขนส่งหลักระบบหนึ่งของประเทศ ตลอดจนให้ระบบรถไฟ สนับสนุนการพัฒนาพื้นที่เฉพาะพื้นที่เมืองและชุมชนเมือง รวมทั้งวางแผนงานต่อขยายเชื่อมโยง โครงข่ายรถไฟ กับประเทศเพื่อนบ้านให้เกิดประโยชน์ร่วมกัน

3.4 พัฒนาระบบการขนส่งทางน้ำภายใน และระหว่างประเทศให้เต็มศักยภาพ โดยการประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐ และเอกชน ตามแนวทางดังต่อไปนี้

(1) พัฒนาท่าเรือชายฝั่งในพื้นที่ที่มีศักยภาพเพิ่มขึ้น เพื่อสร้างโครงข่ายการขนส่ง เชื่อมโยงระหว่างทางน้ำ ทางบก และทางอากาศ โดยเฉพาะเครือข่ายการขนส่งสินค้าทางน้ำกับ ท่าเรือหลักของประเทศบริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก

(2) พัฒนากิจการพาณิชย์นาวี โดย

(2.1) เพิ่มสมรรถนะการขนส่งทางทะเล ให้มีขีดความสามารถในการขนส่ง สินค้าระหว่างประเทศเพิ่มมากขึ้น โดยส่งเสริมให้เอกชนเข้ามามีบทบาทในการลงทุน และ ดำเนินงานกิจการท่าเรือ ตลอดจนพัฒนาระบบโครงข่ายการขนส่งทางถนนและรถไฟ เชื่อมโยง ระหว่างท่าเรือกับพื้นที่หลังท่าให้เกิดความสะดวกรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ รวมทั้งเชื่อมโยง โครงข่ายกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน

(2.2) พัฒนากองเรือพาณิชย์ไทย ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ ให้มี ประสิทธิภาพและทันสมัย รวมทั้งให้มีปริมาณมากขึ้น เพื่อเพิ่มบทบาทในการขนส่งสินค้าเข้า-ออก ให้มากขึ้น และลดการพึ่งพาเรือต่างชาติ โดยสนับสนุนการลงทุนระหว่างเอกชนไทยกับ ต่างประเทศ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพทางการตลาดให้กว้างขวางขึ้น

(2.3) ส่งเสริมภาคเอกชนให้มีการพัฒนาธุรกิจพาณิชย์นาวี ในด้านธุรกิจการ บริการขนถ่าย การประกันภัยทางทะเล อุศนากรรมต่อและซ่อมเรือ และอุศนากรรมต่อเนื่อง โดย

ปรับปรุงกลไกทั้งด้านกฎหมาย และการสนับสนุนทางการเงินการคลัง เพื่อลดต้นทุนอันจะช่วยให้สามารถแข่งขันกับนานาประเทศได้

(2.4) พัฒนาศักยภาพด้านพาณิชยนาวิทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ ให้มีทักษะความรู้ความสามารถได้มาตรฐานสากล เพียงพอต่อความต้องการและสอดคล้องกับการพัฒนา

3.5 พัฒนาและจัดหาแหล่งพลังงานให้เพียงพอ และมีความมั่นคงควบคู่ไปกับการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อรองรับการผลิตสินค้าและบริการของประเทศ โดย

(1) จัดหาแหล่งพลังงานให้เพียงพอกับความต้องการมีคุณภาพ มีความมั่นคง และในระดับราคาที่เหมาะสม

(1.1) สำรวจและพัฒนาปิโตรเลียมทั้งจากแหล่งในประเทศ และภายใต้ องค์การความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน

(1.2) สำรวจและพัฒนาถ่านหินโดยปรับปรุงกฎเกณฑ์ที่เป็นอุปสรรค และสนับสนุนบทบาทเอกชน เพื่อให้การพัฒนาถ่านหินดำเนินการอย่างเป็นระบบ มีประสิทธิภาพ และเกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด

(1.3) ให้มีการเจรจาและพัฒนาพลังงานกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยเฉพาะในกลุ่มอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง 6 ประเทศ ตลอดจนสนับสนุนให้ธุรกิจทางด้านพลังงานของไทยไปร่วมลงทุนและพัฒนาพลังงานในต่างประเทศ

(1.4) ศึกษาความเหมาะสมและกำหนดรูปแบบการกำกับดูแล การใช้พลังงานปรมาณูในการผลิตไฟฟ้า รวมทั้งจัดหาพลังงานจากแหล่งนอกประเทศ โดยเฉพาะก๊าซธรรมชาติเหลว น้ำมันดิน และถ่านหิน

(1.5) ลงทุนเพื่อเพิ่มกำลังผลิตไฟฟ้าสำรอง และปรับปรุงระบบส่งและจำหน่ายไฟฟ้าเพื่อเพิ่มความมั่นคงของระบบไฟฟ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตอุตสาหกรรมและพื้นที่เขตเศรษฐกิจใหม่ในภูมิภาคต่าง ๆ รวมทั้งการนำสายไฟฟ้าลงดินในเขตกรุงเทพมหานครและเมืองใหญ่

(2) ส่งเสริมให้มีการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพและประหยัด เพื่อลดภาระการลงทุนในการจัดหาพลังงาน โดยใช้มาตรการทางด้านราคาเป็นมาตรการสำคัญที่จะสร้างแรงจูงใจให้มีการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการใช้มาตรการบังคับ การให้สิ่งจูงใจเพิ่มเติมและการสร้างจิตสำนึก

(2.1) รักษาโครงสร้างและระดับราคาพลังงาน ให้สะท้อนถึงต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์และเป็นไปตามกลไกตลาด แต่ในขณะเดียวกันให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ใช้พลังงานในกรณีที่มีการผูกขาด

(2.2) ส่งเสริมการจัดการด้านการใช้ไฟฟ้า และการอนุรักษ์พลังงานตามพระราชบัญญัติการส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน พ.ศ. 2535 เพื่อให้มีการนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม ตลอดจนรณรงค์ เพื่อสร้างจิตสำนึกในด้านการอนุรักษ์พลังงานให้กับกลุ่มเป้าหมายทุกกลุ่มอย่างต่อเนื่อง

(2.3) กำหนดมาตรฐานการทดสอบและมาตรฐานระดับประสิทธิภาพการใช้พลังงานขั้นต่ำของเครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆ การติดฉลากแสดงประสิทธิภาพการใช้พลังงาน รวมทั้งส่งเสริมให้มีการผลิตเครื่องมืออุปกรณ์ที่มีประสิทธิภาพการใช้พลังงานสูง และการผลิตอุปกรณ์หรือวัสดุที่ช่วยให้เกิดการอนุรักษ์พลังงาน

(3) ส่งเสริมการแข่งขันในกิจการพลังงานและบทบาทของภาคเอกชน เพื่อนำไปสู่การใช้ การจัดหา และการจำหน่ายพลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนลดภาระการลงทุนของรัฐ และให้ประชาชนมีส่วนร่วมพัฒนาพลังงาน

(4) ป้องกันและแก้ไขปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมจากการพัฒนา และการใช้พลังงาน รวมทั้งปรับปรุงให้กิจการพลังงานดำเนินการอย่างปลอดภัยมากยิ่งขึ้น

(5) พัฒนากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกิจการพลังงาน และกลไกการบริหารงานด้านพลังงาน เพื่อให้การดำเนินงานของรัฐสอดคล้องกับสถานะด้านพลังงานที่เปลี่ยนแปลงไป โดยมีการคุ้มครองผู้บริโภค และให้มีความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน

3.6 พัฒนาและจัดหา น้ำ เพื่อสนับสนุนการเกษตร อุตสาหกรรม การคมนาคม และการอุปโภคบริโภค ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพให้ได้อย่างเพียงพอและทั่วถึง โดย

(1) พัฒนาให้มีแหล่งน้ำดิบขนาดต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับศักยภาพของกลุ่มน้ำ และระบบนิเวศของแต่ละพื้นที่

(2) ประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน ในการบริหารจัดการและดูแลบำรุงรักษาแหล่งน้ำ ที่มีอยู่แล้วให้ใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะกิจกรรมต่อเนื่องทางด้านการเกษตร

(3) สนับสนุนบทบาทภาคเอกชนในการลงทุน ขยายการผลิตและการบริการน้ำประปาในเขตเมืองในภูมิภาค

(4) เพิ่มประสิทธิภาพระบบบริหารจัดการ เพื่อลดปริมาณน้ำสูญเสียของน้ำประปาทั่วประเทศให้อยู่ในระดับเฉลี่ยไม่เกินร้อยละ 25 ภายในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8

(5) จัดให้มีการปรับโครงสร้างอัตราค่าน้ำให้สอดคล้องกับต้นทุนค่าใช้จ่าย โดยยึดหลักการจัดเก็บค่าน้ำ ในอัตราที่แตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ ตามต้นทุนการผลิตในพื้นที่นั้นๆ และตามประเภทของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

(6) ประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการรณรงค์จัดการด้านการใช้น้ำ โดยใช้มาตรการสิ่งจูงใจและมาตรการด้านราคา รวมทั้งประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนตระหนักถึงปัญหาการขาดแคลนน้ำ ตลอดจนสร้างนิสัยให้ประชาชนช่วยกันประหยัดการใช้น้ำ

(7) จัดให้มีองค์กรกลางเพื่อการพัฒนาทรัพยากรน้ำ ให้ทำหน้าที่กำหนดนโยบาย ประสานแผนปฏิบัติ และบริหารจัดการทั้งในกรณีการขาดแคลนน้ำ การป้องกันอุทกภัยและ การรักษาคุณภาพน้ำ

4. การเสริมสร้างประสิทธิภาพการบริหารจัดการเพื่อสนับสนุนการสร้างรากฐานการผลิตที่เข้มแข็งและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน โดย

4.1 ลดบทบาทของภาครัฐจากการเป็นผู้กำกับดูแล และดำเนินการด้านการผลิต การค้า และการบริการมาเป็นผู้ประสานงาน โดยให้ธุรกิจเอกชนและองค์กรชุมชน มีส่วนร่วมในการพัฒนามากขึ้น

4.2 ปรับระบบการจัดสรรงบประมาณ เพื่อสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมด้านการเกษตร อุตสาหกรรมและบริการ จากที่มีลักษณะเป็นรายโครงการระดับกรม มาเป็นการกำหนดสัดส่วนงบประมาณ ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในลักษณะแผนงาน ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และแนวทางที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8

4.3 เพิ่มขีดความสามารถในการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจระหว่างประเทศ เพื่อนำไปสู่การเพิ่มอำนาจการต่อรองในการเจรจาการค้าทุกระดับ โดย

(1) ปรับโครงสร้างองค์กรการเจรจาการค้าให้เป็นเอกภาพ ในการกำหนดนโยบาย การเจรจาการค้าระหว่างประเทศ การศึกษาผลกระทบและมาตรการในการรองรับ และตอบโต้ทางการค้า รวมทั้งการประสานท่าทีของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

(2) จัดตั้งระบบสนับสนุนให้กับงานเจรจาการค้าระหว่างหน่วยงานภาครัฐ โดยพัฒนาบุคลากรในองค์กรการเจรจาการค้า ให้มีทักษะในการเจรจาต่อรอง พัฒนาระบบข้อมูลทางการค้าระหว่างประเทศ และข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องให้ทันต่อเหตุการณ์ รวมทั้งสนับสนุนให้ภาคเอกชนและนักวิชาการ มีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางการเจรจา การค้าระหว่างประเทศมากขึ้น

4.4 เพิ่มประสิทธิภาพความร่วมมือระหว่างภาครัฐ และเอกชนในการพัฒนาประเทศ โดยมีกลไกรองรับระบบการร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน ให้มีประสิทธิภาพและเกิดความต่อเนื่อง ให้มีการจัดตั้งสำนักงานประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน เพื่อเป็น

องค์กรกลางทำหน้าที่ประสานนโยบาย และแผนพัฒนาความร่วมมือในระดับชาติ ระดับภาค และระดับจังหวัด โดยออกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อรองรับระบบความร่วมมือเป็นทางการอย่างถาวร ตลอดจนเสริมสร้างความเข้มแข็งขององค์กรภาคเอกชน โดยสนับสนุนให้มีการรวมตัวเป็นองค์กรเดียวกัน เพื่อประสานงานกับภาครัฐเป็นไปอย่างมีเอกภาพ และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

4.5 เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารทรัพยากรความช่วยเหลือจากต่างประเทศ โดยให้มีระบบและกลไกการประสานนโยบาย แผนงาน และโครงการ รวมทั้งบทบาทและแนวทางการร่วมมือกับองค์กรความช่วยเหลือต่างประเทศ เพื่อให้การบริหารทรัพยากรความช่วยเหลือจากต่างประเทศสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 และมีการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

4.6 ให้มีคณะกรรมการระดับนโยบายที่มีเอกภาพเป็นการถาวร รับผิดชอบการพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าการเกษตร อุตสาหกรรมการเกษตรและอุตสาหกรรมชุมชน เพื่อทำหน้าที่กำกับ ประสานนโยบาย แผนงาน และการจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

4.7 ให้มีคณะกรรมการระดับนโยบาย รับผิดชอบการพัฒนาอุตสาหกรรมก่อสร้างเป็นการเฉพาะ เพื่อทำหน้าที่กำหนดนโยบายส่งเสริม และการประสานการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจก่อสร้างของคนไทย

4.8 ปรับบทบาทของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยไปสู่การพัฒนา และปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวในประเทศ ตลอดจนเป็นแกนกลางในการแก้ไขปัญหา ของธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ และให้หน่วยงานในท้องถิ่นสร้างกลไกการพัฒนา และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสถานที่ท่องเที่ยวในระดับพื้นที่ เพื่อระดมความร่วมมือจากประชาชนและชุมชนในท้องถิ่น ในการพัฒนาคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยว

4.9 ให้มีกฎหมายการป้องกันการผูกขาด เพื่อสนับสนุนระบบการแข่งขันเสรี โดยกำหนดกติกาที่ชัดเจน เพื่อให้ธุรกิจขนาดเล็กสามารถแข่งขันกับธุรกิจขนาดใหญ่อย่างเป็นธรรม รวมทั้งพัฒนาระบบการคุ้มครองผู้บริโภค โดยมีระบบเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการผลิต และตัวสินค้าที่ผู้บริโภคสามารถตรวจสอบได้ตลอดเวลา

5. พัฒนารัฐวิสาหกิจ เพื่อลดบทบาทของรัฐในการเป็นเจ้าของรัฐวิสาหกิจ และเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจ โดย

5.1 เพิ่มบทบาทภาคเอกชน เพื่อให้รัฐวิสาหกิจเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างระบบ

เศรษฐกิจที่เข้มแข็ง โดยให้มีการติดตามและประเมินผลการดำเนินการตามแผนงาน และเป้าหมาย ในการลดบทบาทการเป็นเจ้าของรัฐวิสาหกิจ

5.2 สนับสนุนรัฐวิสาหกิจให้มีสถานะเป็นบริษัทมหาชน และจดทะเบียนในตลาด หลักทรัพย์ เพื่อให้สามารถระดมทุนจากประชาชนได้อย่างกว้างขวาง

5.3 จัดตั้งองค์กรกลางเป็นการถาวร เพื่อบริหารนโยบายการเพิ่มบทบาทภาคเอกชน และประสานการปฏิบัติกับรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง รวมทั้งองค์กรกำกับรายสาขา รัฐวิสาหกิจที่มีการเพิ่มบทบาทภาคเอกชน เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมทั้งแก่ภาครัฐและเอกชน รวมทั้งการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านราคา ปริมาณ และคุณภาพการบริการ

5.4 นำระบบประเมินผลการดำเนินงานมาใช้แทนการกำกับดูแลในรายละเอียด เพื่อให้ รัฐวิสาหกิจดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและคล่องตัว

บทที่ 4

การเสริมสร้างระบบเศรษฐกิจให้เข้มแข็งและมีเสถียรภาพ

การที่จะพัฒนาเศรษฐกิจ ให้สามารถสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพของคน เพื่อยกระดับ รายได้และความเป็นอยู่ของประชาชนทุกกลุ่มให้ดีขึ้น จำเป็นต้องดำเนินนโยบายเศรษฐกิจ เพื่อให้ เศรษฐกิจขยายตัวในระดับที่เหมาะสมและต่อเนื่อง มีการจ้างงานเต็มที่และมีรายได้พอที่จะใช้ ใน การพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไทยในระยะยาว เป็นเศรษฐกิจที่มั่นคง สนับสนุนการดำเนินธุรกิจ และการดำรงชีวิตของประชาชน ตลอดจนมีการใช้ทรัพยากรของประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ สูงสุด โดยมีแนวทางดังต่อไปนี้

1. การเสริมสร้างเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ

1.1 รักษาเสถียรภาพของระดับราคาผู้บริโภค โดยดำเนินนโยบายการเงินการคลัง โดยเฉพาะนโยบายภาษี และขนาดของงบประมาณรายจ่ายให้เหมาะสม และไม่สร้างแรงกดดันต่อ ระดับราคาที่จะก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่อประชาชน

1.2 เพิ่มระดับเงินออมของประเทศ โดย

(1) ดำเนินมาตรการการเงินการคลัง เพื่อลดพฤติกรรมการใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือยของ ประชาชนควบคู่ไปกับการปลูกฝัง และรณรงค์ให้เกิดค่านิยมการออมในหมู่ประชาชนทั่วไป

(2) ใช้มาตรการภาษีส่งเสริมให้มีการออมมากขึ้น โดยเฉพาะในภาคครัวเรือน และพัฒนาเครื่องมือและกลไกการออม ในลักษณะผูกพันบังคับในรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งพัฒนา ตลาดตราสารทางการเงินระยะยาว โดยเฉพาะพันธบัตรรัฐบาลและรัฐวิสาหกิจ และการขยายสาขา ของสถาบันการเงินไปสู่ภูมิภาคให้มากขึ้น

(3) พัฒนาดตลาดตราสารหนี้ทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อให้ประชาชนและธุรกิจมี ทางเลือกในการออมและการระดมทุนมากขึ้น

1.3 ลดการขาดดุลบัญชีเดินสะพัด โดย

(1) ลดการขาดดุลการค้า โดยลดการพึ่งพาการนำเข้าด้วยการส่งเสริมการพัฒนา อุตสาหกรรมการผลิตสินค้าขั้นกลางและสินค้าทุนในประเทศให้มากขึ้น

(2) เพิ่มความสามารถในการสร้างรายได้ภาคบริการ เพื่อชดเชยการขาดดุลการค้า โดย

(2.1) ส่งเสริมและรณรงค์ให้คนไทยใช้สินค้าไทย และท่องเที่ยว ภายในประเทศให้มากขึ้น

(2.2) เพิ่มสิทธิประโยชน์ด้านภาษีเพิ่มขึ้น เพื่อดึงดูดให้เอกชนลงทุนในด้าน การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีภายในประเทศ

(2.3) ให้สิทธิประโยชน์ด้านต่าง ๆ และใช้มาตรการด้านการเงิน เพื่อ สนับสนุนการพัฒนาของเรือพาณิชย์นาวีไทยและธุรกิจที่เกี่ยวข้อง

(2.4) พัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถ ในการแข่งขันของธุรกิจภาคบริการ โดยเฉพาะธุรกิจประกันภัย ธุรกิจการก่อสร้าง และธุรกิจการเงินให้ขยายการลงทุนไปใน ต่างประเทศมากขึ้น

2. การเพิ่มประสิทธิภาพของระบบเศรษฐกิจ

โดยการพัฒนาระบบการเงินและตลาดทุน เพื่อให้เอื้ออำนวยต่อการประกอบธุรกิจทั้ง ภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการ ให้มีความแข็งแกร่งสามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก ดังนี้

2.1 เพิ่มประสิทธิภาพและเพิ่มบทบาทของระบบการเงิน โดย

(1) ใช้เครื่องมือนโยบายการเงิน การคลัง และตลาดทุน เพื่อให้เกิดการจัดสรร ทรัพยากรการเงิน ไปสู่ภาคการผลิตที่มีผลิตภาพสูงและเป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจ เสริมสร้าง ศักยภาพการผลิต โดยการเพิ่มผลิตภาพของแรงงานและประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากร

(2) เพิ่มจำนวนสถาบันการเงินทั้งในประเทศ และสถาบันการเงินต่างประเทศที่เข้ามาดำเนินธุรกิจในประเทศ เพื่อลดการผูกขาดและส่งเสริมการแข่งขันในระบบการเงิน รวมทั้งเพื่อรองรับการพัฒนาประเทศไทยเป็นศูนย์กลางทางการเงินในภูมิภาคด้วย

(3) ขยายขอบเขตการดำเนินงานของสถาบันการเงิน โดยให้สถาบันการเงินเอกชนมีการดำเนินธุรกิจที่หลากหลายมากขึ้น และสอดคล้องกับมาตรฐานสากล

(4) สนับสนุนให้สถาบันการเงินและระบบการเงิน มีบทบาทสนับสนุนนโยบายกระจายความเจริญสู่ภูมิภาค

(5) ส่งเสริมการพัฒนากุศลกรทางการเงินของภาคเอกชน โดยสนับสนุนให้มีการดำเนินการฝึกอบรมและพัฒนากุศลกรในด้านนี้ให้มากขึ้น

2.2 เสริมสร้างเสถียรภาพและความมั่นคงของระบบการเงินไทย

(1) แก้ไขข้อจำกัดและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการเงิน โดยพัฒนาตลาดหลักทรัพย์ไทย ให้เป็นตลาดสำคัญแห่งหนึ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และพัฒนาตลาดเงินตราต่างประเทศ ให้มีประสิทธิภาพและเสถียรภาพ ตลอดจนการพัฒนาองค์กรทางการเงินใหม่ ๆ เพื่อเพิ่มทางเลือกการออม และการระดมเงินทุนให้กับประชาชน

(2) พัฒนาระบบชำระเงิน โดยเพิ่มความคล่องตัวในการเพิ่มประสิทธิภาพของระบบการชำระเงิน การขยายขอบเขตการใช้งานของระบบการโอนเงินรายใหญ่และรายย่อย

2.3 ปรับปรุงประสิทธิภาพการกำกับดูแลสถาบันการเงินและระบบการเงิน โดย

(1) แก้ไขกฎหมายการเงินให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป และพิจารณาออกกฎหมายสำหรับธุรกิจการเงินใหม่ ๆ รองรับการเปลี่ยนแปลงของระบบการเงิน

(2) ปรับปรุงประสิทธิภาพ การกำกับดูแลสถาบันการเงินเฉพาะกิจของรัฐ และสถาบันที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้น ให้สอดคล้องกับระบบการเงินและเป็นไปตามมาตรฐานสากล เช่น แยกการควบคุมรัฐวิสาหกิจประเภทสถาบันการเงิน ออกจากระเบียบการกำกับและควบคุมรัฐวิสาหกิจทั่วไป

2.4 พัฒนากุศลกรด้านการกำกับ ดูแลสถาบันการเงินและการเสริมสร้างจรรยาบรรณในการประกอบธุรกิจการเงิน

(1) ปรับปรุงโครงสร้างองค์กรและพัฒนากุศลกรภาครัฐ ในการติดตามพัฒนาการของสถาบันการเงิน โดยเฉพาะกุศลกรด้านการกำกับ และตรวจสอบสถาบันการเงิน

(2) สนับสนุนการสร้างจรรยาบรรณในการประกอบธุรกิจทางการเงิน โดยให้สมาคมสถาบันการเงินต่าง ๆ จัดทำมาตรฐานและจรรยาบรรณการปฏิบัติงานและดูแลให้เป็นไปตามจรรยาบรรณดังกล่าว

3. การพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางทางการเงิน และตลาดทุนเพื่อเป็นแหล่งระดมเงินทุน และเงินออม โดย

3.1 สนับสนุนกิจการวิเทศธนกิจ โดยปรับปรุงสิทธิประโยชน์ด้านภาษีและขยายขอบเขตการประกอบธุรกิจของกิจการวิเทศธนกิจ

3.2 ผ่อนคลายปรัวรรตเงินตราด้านการลงทุนในหลักทรัพย์ในต่างประเทศ เพื่อสนับสนุนการระดมทุน จากตลาดทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศ ของบริษัทต่างประเทศที่เป็นกิจการของคนไทย หรือกิจการที่คนไทยร่วมทุน

3.3 ส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ โดยสนับสนุนการจัดตั้งกองทุนรวมสำหรับนักลงทุนชาวต่างประเทศ การจัดตั้งกองทุนรวมประเภทใหม่ ๆ เพื่อเป็นทางเลือกแก่นักลงทุน

3.4 พัฒนาความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ การเงิน กับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาค โดยจัดระบบการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน และการให้กู้ยืมหรือร่วมลงทุนในโครงการที่เป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจไทยและประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาค

3.5 สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในกิจกรรมทางการเงินและลดต้นทุน เพื่อเพิ่มสมรรถนะในการแข่งขันกับต่างประเทศ และเพื่อขยายบทบาทในการให้บริการการเงินแก่ประเทศอื่น ๆ

ภาคผนวก ก

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9

ยุทธศาสตร์การบริหารเศรษฐกิจส่วนรวม

วิกฤตเศรษฐกิจในช่วงต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 มีสาเหตุมาจากการบริหารเศรษฐกิจส่วนรวมที่ขาดประสิทธิภาพ กล่าวคือการขยายตัวทางเศรษฐกิจเกิดขึ้น จากการเพิ่มปริมาณการใช้ปัจจัยการผลิตเป็นหลัก ขณะที่ผลิตภาพการผลิตโดยรวมลดลงอย่างต่อเนื่อง การเปิดเสรีทางการเงินภายใต้สถานการณ์ที่ระบบอัตราแลกเปลี่ยน ไม่ยืดหยุ่นทำให้ขาดการคำนึงถึงความเสี่ยง จากการเปลี่ยนแปลงอัตราแลกเปลี่ยน จึงเกิดการพึ่งพาเงินทุนจากต่างประเทศในระดับสูง การกำกับดูแลระบบสถาบันการเงินที่ขาดประสิทธิภาพ ทำให้มีการจัดสรรเงินลงทุนไปในภาคการผลิต ที่ไม่ช่วยส่งเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ดังนั้น เมื่อเศรษฐกิจของประเทศเริ่มชะลอตัวลง จากปัญหาอุปสรรคทางการส่งออก จึงก่อให้เกิดปัญหาคุณภาพสินเชื่อของสถาบันการเงิน ที่ให้กู้ในการลงทุนที่เกินตัวในภาคอสังหาริมทรัพย์ และนำไปสู่การขาดความเชื่อมั่นในสถาบันการเงินและความสามารถในการชำระหนี้ของประเทศ ส่งผลให้เกิดการเก็งกำไรค่าเงินบาทและการไหลออกของเงินทุนระยะสั้นอย่างรวดเร็ว ระบบการเงินและเศรษฐกิจของประเทศจึงขาดเสถียรภาพและเข้าสู่วิกฤตในที่สุด

วิกฤตเศรษฐกิจและการเงินดังกล่าว ได้ส่งผลให้เศรษฐกิจหดตัวอย่างรุนแรงในปี 2541 โครงสร้างระบบสถาบันการเงินอ่อนแอ และไม่สามารถดำเนินการตามกลไกได้อย่างปกติ ปัญหาหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้สร้างความอ่อนแอต่อระบบสถาบันการเงิน และส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตอย่างรุนแรง ทำให้เกิดปัญหาสังคมทั้งการว่างงานและคนยากจนเพิ่มขึ้นจำนวนมาก ซึ่งแม้ว่าการแก้ไขวิกฤตเศรษฐกิจที่ผ่านมาได้ส่งผลให้เศรษฐกิจฟื้นตัวได้ระดับหนึ่ง แต่ผลจากการฟื้นตัวยังไม่กระจายอย่างทั่วถึงทุกภาคส่วนของสังคม

นอกจากนี้ หนี้สาธารณะที่เพิ่มมากขึ้นได้กลายเป็นข้อจำกัดของงบประมาณแผ่นดิน ขณะเดียวกัน ภาวะการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลก ในปี 2544 โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น ซึ่งเป็นตลาดส่งออกสำคัญยังมีแนวโน้มที่ชะลอตัวต่อไปอีกระยะหนึ่ง จะเป็นแรงกดดันต่อการขยายตัวและเสถียรภาพทางเศรษฐกิจในอนาคต ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 9 จึงต้องมุ่งเน้นการบริหารเศรษฐกิจส่วนรวมที่ดี ได้แก่ การบริหารด้านการเงิน ด้านการคลัง และการปรับปรุงด้าน

เศรษฐกิจระหว่างประเทศ โดยยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาสร้างสมดุลทางเศรษฐกิจบนพื้นฐานการมีเสถียรภาพ และสนับสนุนให้เศรษฐกิจฟื้นตัวอย่างยั่งยืน

แนวทางการบริหารด้านการเงินให้ความสำคัญกับการปรับกลไกการเงินให้ทำงานเป็นปกติและสร้างภูมิคุ้มกันแก่ระบบการเงินเพื่อป้องกันวิกฤต ได้แก่ การดูแลสภาพคล่องและการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ และรักษาทุนสำรองให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม การลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในระบบเศรษฐกิจ การสร้างระบบเตือนภัยและการกำกับดูแลสถาบันการเงินที่มีประสิทธิภาพ การสนับสนุนตลาดทุนเป็นแหล่งระดมทุนของระบบเศรษฐกิจเพื่อไม่ให้เกิดการพึ่งพาการกู้ยืมจากระบบธนาคารมากเกินไป และสร้างระบบประกันเงินฝากเพื่อไม่ให้ประชาชนต้องรับภาระที่เกิดขึ้นจากการช่วยเหลือสถาบันการเงินในสถานการณ์วิกฤต นอกจากนี้ระบบการเงินต้องช่วยเหลือสังคมในการช่วยกระจายความเจริญ ช่วยเหลือคนยากจน และสร้างความเข้มแข็งให้เศรษฐกิจชุมชนซึ่งเป็นเศรษฐกิจฐานรากของสังคมไทย

ด้านการคลัง ในระยะสั้นให้ความสำคัญกับมาตรการกระตุ้นการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ ทั้งด้านการใช้จ่ายภาครัฐและมาตรการภาษี เพื่อสนับสนุนการขยายตัวเศรษฐกิจฐานราก ตลอดจนการจ้างงานของประเทศ ในระยะยาวเน้นการบริหารหนี้สาธารณะอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งสร้างฐานรายได้ การจัดการรายได้รายจ่ายและบริหารทรัพย์สินของรัฐเพื่อให้ฐานะการคลังมีความยั่งยืนในระยะยาว ในขณะเดียวกันนโยบายภาษีและรายจ่ายจำเป็นต้องสนับสนุนเป้าหมายทางเศรษฐกิจและสังคม โดยไม่เสียวินัยทางการคลัง นอกจากนี้การกระจายอำนาจการคลังสู่ท้องถิ่นจะต้องสนับสนุนการถ่ายโอนภารกิจจากหน่วยงานส่วนกลางสู่ท้องถิ่นอย่างเหมาะสม และสร้างศักยภาพของท้องถิ่นในการพัฒนาตนเอง ซึ่งจะช่วยให้ชุมชนเข้มแข็ง และการใช้งบประมาณสามารถสนองตอบต่อความต้องการของท้องถิ่นรวมถึงคนยากจนได้ดีขึ้น

ด้านเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ในขณะที่การแก้ไขวิกฤตเศรษฐกิจ ส่งผลให้เศรษฐกิจเริ่มฟื้นตัวได้เพียงระดับหนึ่ง และยังไม่กระจายอย่างทั่วถึงทุกภาคส่วนของสังคม เศรษฐกิจของประเทศยังได้รับผลกระทบจากการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลก รวมทั้งยังคงมีความเสี่ยงจากความไม่แน่นอนของภาวะการเงินในตลาดโลกและข้อกีดกันทางการค้า ตลอดจนแรงกดดันจากคู่แข่ง การพัฒนา จึงต้องมุ่งเปลี่ยนสภาพแวดล้อมให้เป็น โอกาสโดยการเตรียมเศรษฐกิจและสังคมให้เข้มแข็ง สร้างภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงที่จะมีผลกระทบ ทั้งจากภายในและภายนอก สร้างความพร้อมในการต่อรองเจรจาทางการค้า รวมทั้งปรับปรุงความสอดคล้องของนโยบายเศรษฐกิจภายในประเทศและระหว่างประเทศ เพื่อให้สามารถแสวงหาประโยชน์และป้องกันผลกระทบทางลบจากกระบวนการโลกาภิวัตน์ การเปิดเสรีการค้า การลงทุน และความก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยี เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่คนในประเทศ

1. วัตถุประสงค์

1.1 เพื่อให้การจัดการระบบบริหารเศรษฐกิจส่วนรวม ช่วยสนับสนุนเศรษฐกิจให้ปรับตัวเข้าสู่ความมีสมดุล มีภูมิคุ้มกัน มีเสถียรภาพและความมั่นคง เอื้อประโยชน์ต่อคนยากจน และการสร้างงาน สนับสนุนการกระจายรายได้ไปสู่ทุกภาคส่วนของสังคมอย่างเป็นธรรม อันเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืน การบริหารเศรษฐกิจส่วนรวมจึงได้กำหนดวัตถุประสงค์สำหรับการดำเนินงานนโยบายและแนวทางการพัฒนาด้านการเงิน การคลัง และความร่วมมือระหว่างประเทศไว้ดังนี้

1.2 เพื่อให้ภาคการเงินมีความเข้มแข็ง มีระบบภูมิคุ้มกันที่ดีสามารถป้องกันวิกฤตการณ์และความผันผวนจากเศรษฐกิจการเงินโลกได้ มีศักยภาพในการสนับสนุนการระดมทุนของระบบเศรษฐกิจเพื่อฟื้นฟูและพัฒนาประเทศ และมีส่วนสนับสนุนการกระจายเงินทุนไปสู่ภูมิภาค

1.3 เพื่อสร้างความมั่นคงทางการคลังในระยะยาว โดยคำนึงถึงความสอดคล้องระหว่างการรักษาวินัยการคลังและความจำเป็นในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

1.4 เพื่อพัฒนาความเชื่อมโยงระหว่างประเทศโดยยึดหลักทางสายกลาง ที่เอื้อประโยชน์ต่อคนส่วนใหญ่ของประเทศ และมีการเตรียมความพร้อมของเศรษฐกิจและสังคมอย่างรู้เท่าทันและมีภูมิคุ้มกันจากผลกระทบที่เกิดจากกระแสโลกาภิวัตน์

2. เป้าหมาย

เพื่อที่จะสนับสนุนวัตถุประสงค์ดังกล่าว เป้าหมายด้านเศรษฐกิจในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ คือ การพัฒนาให้เศรษฐกิจกลับสู่อัตราการขยายตัวในระดับปานกลาง เพื่อลดปัญหาความยากจนและการว่างงานที่เพิ่มสูงขึ้นในช่วงวิกฤต สร้างสภาวะแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการแก้ไขปัญหาหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในภาคเอกชน และลดหนี้สาธารณะในระยะยาว ซึ่งเป็นเป้าหมายที่สามารถบรรลุได้ แต่ต้องใช้ความพยายามในการดำเนินการสูงและเป็นเป้าหมายที่จำเป็นเพื่อป้องกันปัญหาเศรษฐกิจและสังคมในระยะยาวที่อาจเกิดขึ้น ทั้งนี้ จำเป็นต้องดำเนินการควบคู่ไปกับเป้าหมายการพัฒนาด้านอื่นๆ ด้วย โดยเป้าหมายการบริหารเศรษฐกิจส่วนรวมที่สำคัญ ได้แก่

2.1 เศรษฐกิจขยายตัวโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 4-5 ต่อปี

2.2 เพิ่มการจ้างงานใหม่ในประเทศไม่ต่ำกว่า 230,000 คนต่อปี

2.3 อัตราเงินเฟ้อเฉลี่ยไม่เกินประมาณร้อยละ 3 ต่อปี

2.4 รักษาการเกินดุลบัญชีเดินสะพัดในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๕ เฉลี่ยร้อยละ

๑-๒ ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ

2.5 ลดการขาดดุลเงินสดของรัฐบาลให้อยู่ในระดับไม่เกินร้อยละ 1-1.5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ภายในปี 2549

2.6 บริหารหนี้สาธารณะของประเทศให้อยู่ในระดับประมาณร้อยละ 60-62 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ และดูแลภาระการชำระหนี้ในงบประมาณให้อยู่ในระดับเฉลี่ยร้อยละ 16-18 ของงบประมาณ

3. แนวทางการพัฒนา

ยุทธศาสตร์การบริหารเศรษฐกิจส่วนรวมในระยะ 5 ปี ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 9 จะเน้นการฟื้นฟูเศรษฐกิจให้หลุดพ้นจากภาวะวิกฤตอย่างเต็มที่ และสนับสนุนการขยายตัวของฐานเศรษฐกิจที่มีคุณภาพและเสถียรภาพที่มั่นคง เพื่อนำไปสู่การปรับฐานเศรษฐกิจไทยให้แข็งแกร่ง สามารถขยายตัวต่อเนื่องอย่างมีคุณภาพได้ในระยะยาว ซึ่งต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านการเงิน โดยเฉพาะการกำกับดูแลเงินทุนและสร้างความต่อเนื่องของการแก้ไขปัญหาภาคการเงิน รวมทั้งเพิ่มบทบาทของตลาดทุนให้เป็นทางเลือกของแหล่งระดมทุนของประเทศ ในขณะที่ภาคการคลังต้องเน้นการสร้าง ความมั่นคงของฐานะการคลัง และการบริหารหนี้สาธารณะที่มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้จะต้องเตรียมความพร้อมของเศรษฐกิจและสังคมภายในประเทศให้สามารถรู้เท่าทันและมีภูมิคุ้มกันจากผลกระทบที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ โดยเน้นการบริหารจัดการและประสานกลไกการเจรจาการค้าและความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศให้เป็นประโยชน์ต่อคนส่วนใหญ่ของประเทศ โดยมีแนวทางการพัฒนาดำเนินการตามลำดับความสำคัญ ดังนี้

3.1 แนวทางการพัฒนาด้านการเงินเพื่อสร้างภูมิคุ้มกันต่อวิกฤตเศรษฐกิจและช่วยกระจายความเจริญและความเป็นธรรม โดยการดูแลสภาพคล่องในระบบให้พอเพียงและรักษาเสถียรภาพด้านราคาและอัตราแลกเปลี่ยนที่เหมาะสม มีการดูแลไม่ให้เกิดวิกฤตทั้งทางด้านการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศและการกำกับดูแลสถาบันการเงิน ตลอดจนมีระบบเตือนภัยทางเศรษฐกิจที่มีประสิทธิภาพ มีการพึ่งพาแหล่งเงินทุนที่สมดุลมากขึ้นระหว่างระบบธนาคารและตลาดทุน และระหว่างเงินทุนในประเทศและการระดมทุนจากต่างประเทศ มีความสามารถในการเผชิญวิกฤตได้ดีขึ้นจากการสร้างความร่วมมือทางการเงินกับประเทศในภูมิภาคเพื่อรองรับวิกฤต

และจัดตั้งระบบประกันเงินฝาก และระบบการเงินมีส่วนเอื้ออำนวยต่อการกระจายความเจริญและความเป็นธรรมเพื่อสร้างความสมดุลของระบบเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น

1) สร้างความเข้มแข็งและระบบประวัติกฎของภาคการเงิน โดย

(1) กำหนดเป้าหมายเสถียรภาพราคาที่เหมาะสมต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจ โดยให้ฝ่ายกำหนดนโยบายการเงินสามารถกำหนดระดับอัตราดอกเบี้ยที่เอื้อต่อการพัฒนาและรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน

(2) แก้ไขปัญหาอุปสรรคของสถาบันการเงินให้สามารถดำเนินการได้อย่างปกติ และบริหารหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในระบบเศรษฐกิจให้ลดลง

(3) ดูแลสภาพคล่องให้พอเพียงและเอื้ออำนวยต่อการดำเนินธุรกิจของภาคเอกชน

(4) รักษาเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนและความมั่นคงของทุนสำรองเงินตราต่างประเทศ

(5) ติดตามและดูแลการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม เพื่อลดความเสี่ยงการไหลออกของเงินทุนอย่างฉับพลัน โดยการพัฒนากระบวนการและพัฒนาศักยภาพในการวิเคราะห์ เพื่อสร้างระบบเตือนภัยที่มีประสิทธิภาพและเพื่อกำหนดแนวทางในการป้องกันล่วงหน้า

(6) ควบคุมดูแลเงินบาทในตลาดนอกประเทศให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม และเอื้อประโยชน์ต่อการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศของไทย และเพื่อไม่ให้เป็นเครื่องมือในการเก็งกำไรและโจมตีค่าเงินบาทได้

(7) จัดทำข้อตกลงความร่วมมือระหว่างประเทศทางด้านการเงินเพื่อป้องกันวิกฤตโดยเน้นด้านการแลกเปลี่ยนข้อมูล และระบบการช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันในยามฉุกเฉิน

2) ปรับปรุงการกำกับดูแลสถาบันการเงิน โดย

(1) พัฒนาประสิทธิภาพในการกำกับดูแล และการตรวจสอบสถาบันการเงิน โดยการปรับปรุงกฎหมาย กฎระเบียบให้ทันสมัยสอดคล้องกับภาวะการณ์ และให้มีมาตรฐานการกำกับดูแลในทิศทางที่สอดคล้องกันทั้งระบบ เพื่อไม่ให้เกิดการเลือกปฏิบัติและตั้งอยู่บนหลักการบริหารจัดการที่ดี สอดคล้องกับมาตรฐานสากล โปร่งใส ยึดหยุ่น และสามารถตรวจสอบได้ รวมทั้งการพัฒนาระบบข้อมูลด้านการตรวจสอบ

(2) ปฏิรูปกฎหมายทางการเงิน เพื่อให้เป็นไปตามหลักสากลและเอื้อต่อการพัฒนาระบบการเงินและเศรษฐกิจของประเทศ

(3) เสริมสร้างระบบสถาบันการเงินให้เป็นที่ยอมรับทั้งภายในและภายนอกประเทศในเรื่องมาตรฐานการบัญชี ความโปร่งใส ความสามารถในการบริหารสินทรัพย์

(4) จัดให้มีระบบประกันเงินฝากอย่างเป็นขั้นตอนและรอบคอบ เพื่อลดต้นทุนของรัฐบาลในการค้ำประกันเงินฝากและเป็นการสร้างวินัยแก่ทั้งลูกค้าและธนาคารในการบริหารเงินทุน รวมทั้งมีระบบแลกเปลี่ยนข้อมูลสินเชื่อของสถาบันการเงินที่มีความสมบูรณ์มากขึ้น

3) เพิ่มบทบาทของตลาดทุนในการเป็นแหล่งระดมทุนของประเทศ โดย

(1) ส่งเสริมให้ภาคธุรกิจเอกชนมีการทำบัญชีตามมาตรฐานการบัญชี พัฒนาระบบการตรวจสอบและการรายงานผล เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการกำกับดูแลของภาคเอกชนเอง และเพื่อเป็นการให้ข้อมูลที่ถูกต้องกับตลาด ช่วยให้ตลาดทุนพัฒนามีประสิทธิภาพ

(2) พัฒนาตลาดหลักทรัพย์ให้มีทั้งความกว้างและความลึก เพื่อให้เป็นตลาดที่มีประสิทธิภาพ และมีสภาพคล่อง เพื่อให้เป็นกลไกที่ช่วยเสริมการระดมทุนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจได้อย่างเต็มที่

(3) ส่งเสริมให้มีการแปลงทุนในรัฐวิสาหกิจขนาดใหญ่ที่มีศักยภาพเป็นทุนเรือนหุ้น และจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ เพื่อเพิ่มประเภทและความหลากหลายของหลักทรัพย์ในตลาดทุน

(4) พัฒนาตลาดอนุพันธ์ เพื่อเป็นทางเลือกในการลงทุนและเป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการความเสี่ยงของนักลงทุน

(5) พัฒนาตลาดตราสารหนี้ทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อเป็นทางเลือกในการระดมทุนของภาคเอกชนและรัฐบาล

4) ปรับปรุงบทบาทของภาคการเงินในการกระจายความเจริญและความเป็นธรรม โดย

(1) ปรับปรุงการดำเนินงานของสถาบันการเงินในกำกับของรัฐให้มีประสิทธิภาพในการประกอบธุรกรรมสูงขึ้น เพื่อตอบสนองความต้องการทรัพยากรทางการเงินและความชำนาญเฉพาะด้านมากขึ้นและทั่วถึง โดยเฉพาะการสนับสนุนการให้สินเชื่อรายย่อย การให้สินเชื่อและค้ำประกันสินเชื่อแก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(2) กระจายการปล่อยสินเชื่อของสถาบันการเงินไปสู่ภูมิภาคและจัดให้มีระบบการให้สินเชื่อระดับจุลภาค เพื่อส่งเสริมการกระจายสินเชื่อไปสู่ผู้กู้รายย่อยและชุมชนมากขึ้น

3.2 แนวทางการพัฒนาด้านการคลัง เพื่อสร้างความมั่นคงของฐานะการคลังและกระจายความเจริญสู่ภูมิภาค โดยเน้นการรักษาวินัยการคลังและบริหารหนี้สาธารณะเพื่อให้สามารถ

ลดหนี้สาธารณะและลดภาระหนี้ในงบประมาณให้กระจายออกไปในระยะเวลาที่ยาวขึ้น ด้วยการควบคุมการก่อหนี้ใหม่ การเข้มงวดการใช้เงินกู้โดยพิจารณาจัดสรร

แก่โครงการลงทุนที่มีความสำคัญและความจำเป็นสูง การพิจารณาทบทวนการจัดลำดับความสำคัญและหลักเกณฑ์การจัดทำแผนงานและโครงการลงทุนภาครัฐและเพิ่มบทบาทภาคเอกชนในกิจการของรัฐ การบริหารหนี้ให้มีสกุลเงินที่เหมาะสมและมีสัดส่วนของหนี้ภายในประเทศมากขึ้น การควบคุมรายจ่ายรัฐบาลไม่ให้เพิ่มสูงเกินไปและมีประสิทธิผลในการใช้จ่ายโดยใช้ระบบงบประมาณที่เน้นผลงาน ในขณะเดียวกันมีการสร้างฐานรายได้ ขยายฐานภาษี และเพิ่มประสิทธิภาพการจัดเก็บรายได้ บริหารทรัพย์สินของรัฐบาลให้เกิดประโยชน์สูงสุด และการสร้างความเข้มแข็งของเศรษฐกิจชุมชน โดยการกระจายอำนาจและถ่ายโอนภารกิจสู่ท้องถิ่นเพื่อให้การใช้งบประมาณตอบสนองต่อความต้องการของท้องถิ่น รวมถึงพิจารณาปฏิรูปโครงสร้างภาษีอากรให้เอื้ออำนวยต่อการผลิต การลงทุน และส่งเสริมการกระจายรายได้ที่เป็นธรรม และปฏิรูปกองทุนบำเหน็จบำนาญ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ และกองทุนประกันสังคมเพื่อสร้างความมั่นคงในการดำรงชีวิตของประชาชน

1) รักษาวินัยการบริหารหนี้สาธารณะ โดย

(1) ควบคุมการก่อหนี้สาธารณะและดำเนินการให้สัดส่วนหนี้สาธารณะต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศลดลงอย่างต่อเนื่อง ลดข้อจำกัดทางงบประมาณ ซึ่งต้องรับภาระการชำระหนี้จากการแก้ไขปัญหาสถาบันการเงิน

(2) ควบคุมการก่อหนี้เงินกู้ต่างประเทศ โดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ ระดับของภาระหนี้สินที่มีอยู่ ฐานะการคลังและฐานะเงินสำรองระหว่างประเทศ

(3) ปรับปรุงระบบการพิจารณา และการบริหาร โครงการเงินกู้ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยการคัดถอนเงินกู้สำหรับโครงการที่มีเงินเหลือจ่ายหรือไม่จำเป็นต้องจ่าย และปรับลดหรือระงับโครงการที่ผลการดำเนินงานไม่เป็นไปตามเป้าหมายหรือหมดความจำเป็นในการดำเนินการ

(4) พิจารณาทบทวนการจัดลำดับความสำคัญและหลักเกณฑ์การจัดทำแผนงานและโครงการลงทุนภาครัฐเพื่อให้การจัดสรรทรัพยากรเป็นไปอย่างประหยัด มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงข้อจำกัดด้านการก่อหนี้และภาระงบประมาณ

(5) ปฏิรูปรัฐวิสาหกิจและเพิ่มบทบาทภาคเอกชนในกิจการของภาครัฐ โดยคำนึงถึงประสิทธิภาพการดำเนินงาน มาตรฐานและคุณภาพของการผลิตสินค้าและการให้บริการที่ให้ผลประโยชน์สูงสุดต่อสังคมส่วนรวม

(6) ปรับแนวทางการก่อหนี้ต่างประเทศ ให้เป็นหนี้ภายในประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะโครงการที่ไม่จำเป็นต้องมีการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศ เพื่อลดความเสี่ยงจากการผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนและเพิ่มอุปทานตราสารหนี้ภายในประเทศ โดยพิจารณาความเหมาะสมในด้านการกระจายตัวทั้งประเภทและอายุตราสารเพื่อลดต้นทุนการก่อกู้หนี้ภาครัฐโดยรวม

(7) ปรับโครงสร้างเงินกู้ต่างประเทศให้อยู่ในรูปสกุลเงินต่าง ๆ อย่างเหมาะสม โดยพิจารณาความเหมาะสมของต้นทุนการกู้ยืม เพื่อลดความเสี่ยงจากความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนพิจารณาปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและระเบียบเกี่ยวกับการก่อกู้หนี้และการบริหารหนี้ รวมทั้งกฎหมายเงินคลัง และพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. 2502 โดยรวมกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้เป็นระบบ และเพิ่มความเข้มแข็งของวินัยการคลัง ในขณะเดียวกันเพิ่มความยืดหยุ่นในการบริหารหนี้ให้มีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการกู้เพื่อปรับโครงสร้างเงินกู้

2) ปฏิรูประบบงบประมาณและการบริหารรายจ่าย โดย

(1) ปฏิรูประบบงบประมาณไปสู่ระบบที่มุ่งเน้นผลงาน ให้มีแผนการจัดสรรงบประมาณระยะปานกลาง และมีการประเมินผลผลิตและผลลัพธ์

(2) ให้มีการจัดทำบัญชีรายรับ-รายจ่ายรวมของภาครัฐที่ครอบคลุมงบประมาณส่วนกลาง รัฐวิสาหกิจ และส่วนท้องถิ่น

(3) มีกลไกประสานแผนงาน แผนเงิน แผนคน เพื่อให้เกิดการบูรณาการทั้งระบบโดยยึดหลักการของพื้นที่ ภารกิจ และการมีส่วนร่วม และให้จัดสรรงบประมาณลงสู่ชุมชนหรือองค์กรนอกภาครัฐได้โดยตรง

(4) ปรับปรุงการบริหารรายจ่ายงบประมาณแผ่นดินให้มีเพียงพอสำหรับการลงทุนเพื่อการพัฒนาและการผ่อนชำระหนี้ รวมทั้งพิจารณาปรับปรุงระบบเงินประจำงวดและประสิทธิภาพการเบิกจ่าย

(5) จัดระบบกองทุนและเงินทุนหมุนเวียนที่รัฐบาลสนับสนุนให้มีประสิทธิภาพ และความโปร่งใสในการบริหารการคลังและลดภาระงบประมาณ

3) ปรับปรุงการจัดการด้านรายได้และนโยบายภาษี โดย

(1) ปฏิรูปโครงสร้างภาษีอากรให้เอื้ออำนวยต่อการผลิต การค้าและบริการให้สามารถแข่งขันได้ ทั้งในเวทีอนุภาคอาเซียนและเวทีโลก

(2) ทบทวนและปรับปรุงสิทธิประโยชน์ทางภาษีตามมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนทั้งระบบ

(3) ส่งเสริมให้นำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการที่เกี่ยวกับการยื่นชำระภาษี โดยเฉพาะเร่งรัดการนำมาใช้สำหรับการยื่นชำระภาษีการนำเข้าและส่งออกสินค้า

(4) บริหารรายได้ภาครัฐให้มีเพียงพอต่อการงบประมาณที่จะเพิ่มขึ้น ทั้งงบประมาณและการชำระหนี้ เช่น การสร้างฐานรายได้ของประเทศ การเพิ่มฐานภาษี การบริหารการจัดเก็บรายได้ที่มีประสิทธิภาพ และรักษาอัตราภาษีที่เหมาะสม รวมทั้งบริหารทรัพย์สินของภาครัฐที่มีอยู่ให้มีผลตอบแทนสูงสุด

(5) ปรับปรุงภาษีที่เก็บจากทรัพย์สินเพื่อลดการถือครองทรัพย์สินเพื่อการเก็งกำไร และพิจารณานำภาษีมรดกมาบังคับใช้ เพื่อช่วยลดความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้

(6) พิจารณาจัดเก็บภาษีเพื่อคุ้มครอง อนุรักษ์ และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(7) ปรับปรุงขั้นตอนในการปฏิบัติเพื่อกระตุ้นให้มีการใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเกี่ยวกับการศึกษา พัฒนาฝีมือแรงงานและการวิจัยและพัฒนา

4) ส่งเสริมระบบการออมของประเทศ โดยปฏิรูประบบกองทุนบำเหน็จบำนาญกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ และกองทุนประกันสังคม ให้ครอบคลุมประชากรและผู้ใช้แรงงานอย่างทั่วถึง โดยให้ความสำคัญกับการออมเพื่อการชราภาพ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ทางการเงินในระยะยาว

5) กระจายอำนาจการคลังและถ่ายโอนภารกิจผู้ท้องถิ่นอย่างเหมาะสม โดย

(1) เพิ่มขีดความสามารถขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในด้าน การวางแผน การจัดทำและบริหารงบประมาณ เพื่อสามารถสนองต่อความต้องการของชุมชน

(2) ปรับบทบาทและการจัดสรรบุคลากรของส่วนกลางให้สอดคล้องกับบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เพิ่มขึ้น เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพิ่มบทบาทในการจัดการบริการสาธารณะตามศักยภาพของตนเองได้มากขึ้น

(3) พัฒนาขีดความสามารถขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดเก็บรายได้ โดยเฉพาะประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษีทรัพย์สินตามศักยภาพของท้องถิ่น เพื่อแบ่งเบาภาระจากส่วนกลาง

3. แนวทางการพัฒนาความเชื่อมโยงระหว่างประเทศให้อยู่บนทางสายกลาง มีการเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจโลกอย่างรู้เท่าทัน ควบคู่ไปกับการพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศที่ใช้ความรู้ความสามารถในประเทศมากขึ้น โดยต้องสร้างความเข้มแข็งของผู้ประกอบการในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และธุรกิจชุมชนในระดับรากหญ้า ภายใต้กรอบของเศรษฐกิจมหภาคที่มี

เสถียรภาพมั่นคง ซึ่งจะเอื้อประโยชน์ต่อคนส่วนใหญ่ของประเทศ เป็นการเตรียมความพร้อมของเศรษฐกิจและสังคมอย่างรู้เท่าทันและมีภูมิคุ้มกันจากผลกระทบที่เกิดจากความเปลี่ยนแปลงภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์

1) ปรับปรุงระบบการเจรจาทางการค้าทั้งในระดับทวิภาคี ภูมิภาคและพหุภาคี และปรับกลไกความร่วมมือเศรษฐกิจต่างประเทศในทุกด้าน ให้มีความชัดเจนและเชื่อมโยงกันทั้งด้านการค้า การตลาด การบริการ และการลงทุน เพื่อให้สามารถใช้ความร่วมมือระหว่างประเทศมาสนับสนุนกระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจภายในประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2) เพิ่มศักยภาพและสมรรถนะของประเทศ ให้สามารถสนับสนุนการลงทุนและถ่ายทอดเทคโนโลยีจากต่างประเทศที่มีคุณภาพและเป็นประโยชน์ต่อประเทศโดยรวม และมุ่งให้ทุนที่มีคุณภาพสร้างฐานรากในประเทศ และต่อยอดการพัฒนาบนพื้นฐานของทุนภายในประเทศ ด้านต่างๆ อาทิ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ความรู้และภูมิปัญญา ทักษะและฝีมือ ความสามารถในการบริหารจัดการ เทคโนโลยี เป็นต้น

3) ใช้ประโยชน์จากเวทีความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจและวิชาการเพื่อการพัฒนา ระหว่างประเทศ โดยสร้างพันธมิตรระหว่างกลุ่มหรือภูมิภาคที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน โดยเฉพาะกลุ่มประเทศในทวีปเอเชียในการแก้ไขและป้องกันปัญหาที่จะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจภายในประเทศ อาทิ การพิทักษ์และอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การเชื่อมโยงเครือข่ายทางโครงสร้างพื้นฐาน ความร่วมมือในการวิจัยและพัฒนา เป็นต้น

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กันยายน 2544

ภาคผนวก ญ

รูปภาพที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

ภาพที่ ญ-1 ธงชาติรัฐฉาน
ที่มา : ประภาศิริ ศรีภมร

ภาพที่ ญ-2 ตัวแทนเมียนมาร์และกลุ่มชาติพันธุ์ ทำสัญญาปางหลวง
ที่มา : www.khonkhurtai.org/index.php?option=com. (10 Jan 2013)

ที่มา : คนเครือข่าย. ๒๕๖๓

THE PACIFIC MONTHLY, 1917.

The members of the conference, believing that freedom will be more readily achieved by the Chinese, the Soviet and the Chinese by their immediate co-operation with the Islamic Republic Government is:

1. A Representative of the Hill People, selected by the Governor on the recommendation of representatives of the Southern Council of the United Hill Peoples (SOCCAMP), shall be appointed a Counsellor to the Governor to deal with the Frontier Areas.

3. The said Counsellor shall also be appointed a Member of the Governor's Executive Council, without portfolio, and be subject of Frontier Areas brought within the purview of the Executive Council by Constitutional Committee as the State of Patna and External Affairs. The Counsellor for Frontier Areas shall be given executive authority by similar means.

3. The said Councillor shall be assisted by two Deputy Councillors representing areas of which he is not a member. While the two Deputy Councillors should deal in the first instance with the affairs of their respective areas and the Councillor with all the remaining parts of the Frontier Area, they should by Constitutional Convention act in the role of a Council of Ministers.

4. While the Comptroller, in his capacity of Member of the Executive Council, will be the only representative of the Frontier Areas on the Council, the Deputy Comptroller shall be entitled to attend meetings of the Council when subjects pertaining to the Frontier Areas are discussed.

8. Though the Government's Executive Council will be expanded as agreed above, it will not expand in respect of the Executive Area in any manner which would not be enjoyed by the Executive Area in internal administration. Full autonomy is internal administration for the Executive Area as accepted in paragraph 1.

6. Trough the question of demarcating and establishing a separate reserve tract within a ceded area is one which must be delegated for decision by the Commission. It is agreed that such a tract is desirable, as a first step towards this end, the Commission for Frontier Areas and the Deputy Commissioners shall be authorized in the demarcation of such areas in the villages and the same districts as are Part I ceded areas under the Government of Burma act of 1935.

7. Citizens of the Frontier Areas shall enjoy rights and privileges which are reserved as fundamental in democratic countries.

16. The arrangements adopted in this Agreement are without prejudice to the financial arrangements now existing in the Federated States of Micronesia.

9. The arrangements accepted in this agreement are without prejudice to the financial arrangements which the Lechin Mills and the Ciba Mills are entitled to receive from the revenues of Surinam, and the Executive Council will examine with the President, Areas Councils and Deputy Councils the possibility of adopting for the Lechin Mills and the Ciba Mills financial arrangements similar to those between Surinam and the European Coal and Steel Community.

[illegible]

ইসলামের মূল মূল্যবোধঃ

$$\frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right) = \frac{1}{2} m \frac{d}{dt} (v^2)$$

khonkhurtai.org/index.php?option=com. (10 Jan 2013)

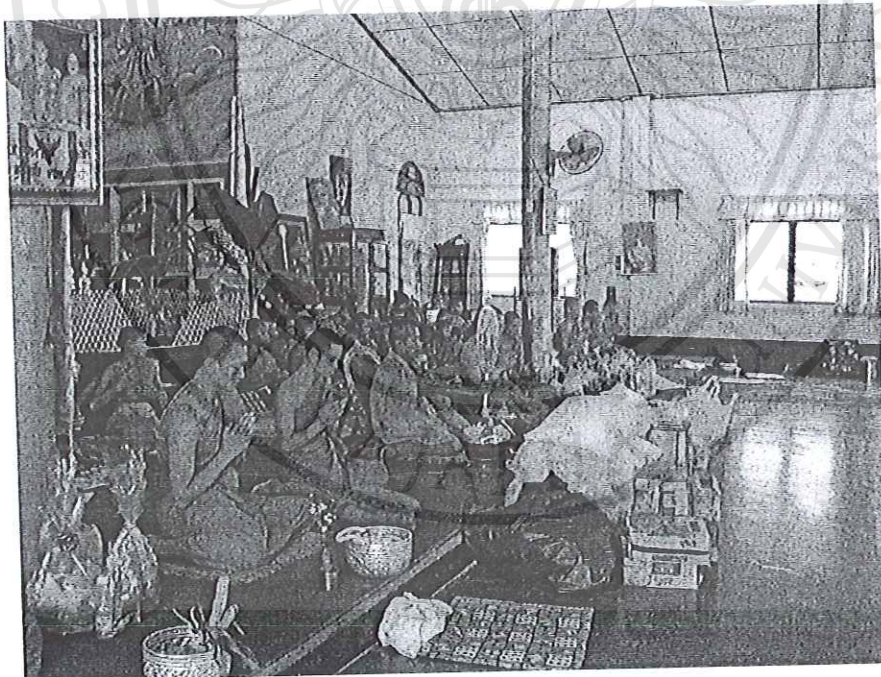
ภาพที่ ๕-5 พิธีไหว้พระบรมสารีริกธาตุ
ที่มา : ประภาศิริ ศรีภมร

ภาพที่ ๕-6 สามเณรไทใหญ่ ในจังหวัดเชียงใหม่
ที่มา : ประภาศิริ ศรีภมร

ภาพที่ ๗-7 พระภิกษุไทใหญ่ในรัฐฉาน
ที่มา : ประภาศิริ ศรีภมร

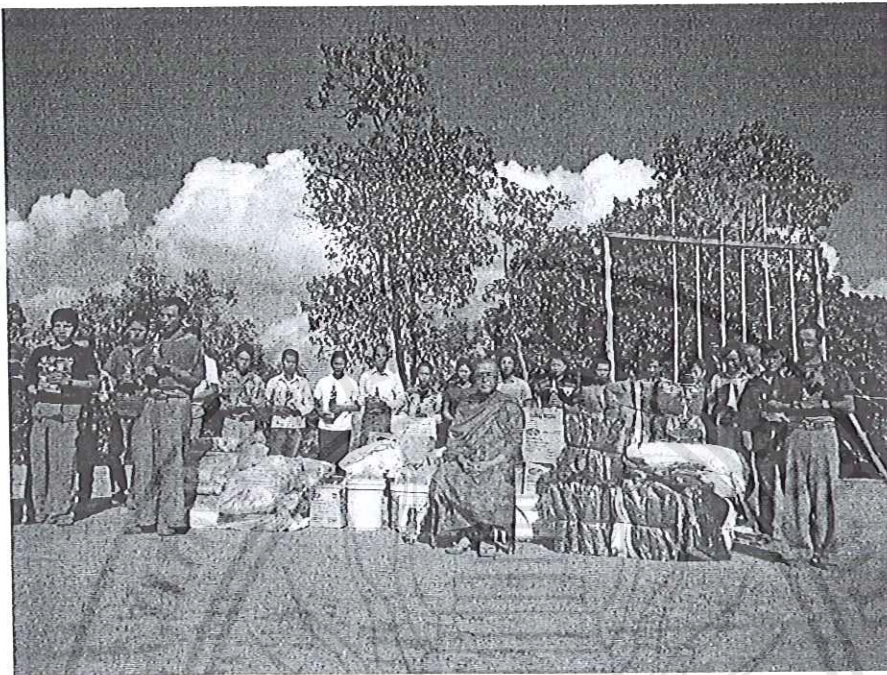
ภาพที่ ๗-8 พระภิกษุไทใหญ่ในอำเภอเวียงแหง กำลังให้พร
ที่มา : พระครูประวิตรวรานุกต, ดร.

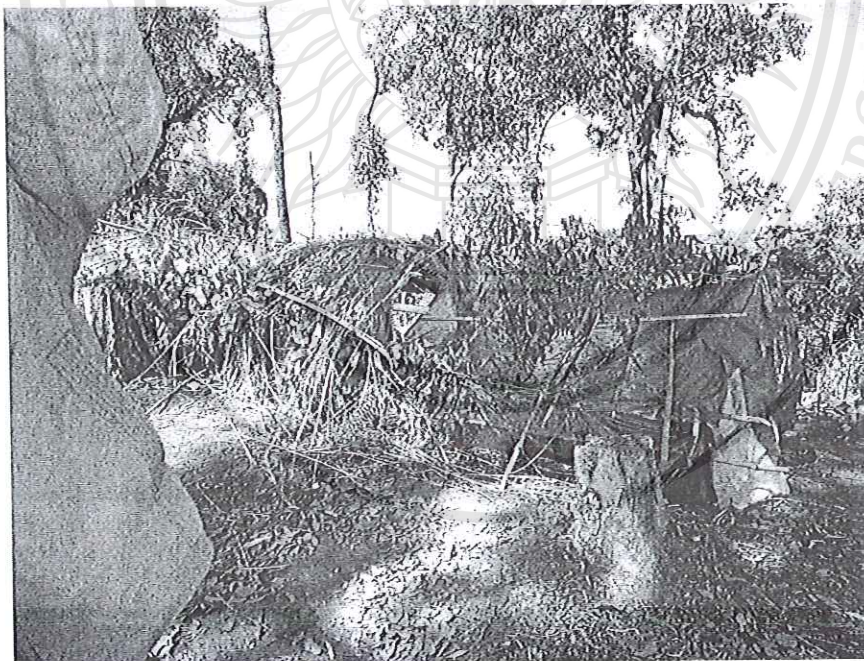
ภาพที่ ๙-๙ พระครูประวิตรวรานุกต, คร.มอบสิ่งของให้เด็กกำพร้าไทใหญ่
ตะเอบชายแดน อ.ปางมะผ้า จ.แม่ฮ่องสอน
ที่มา : พระครูประวิตรวรานุกต, คร.

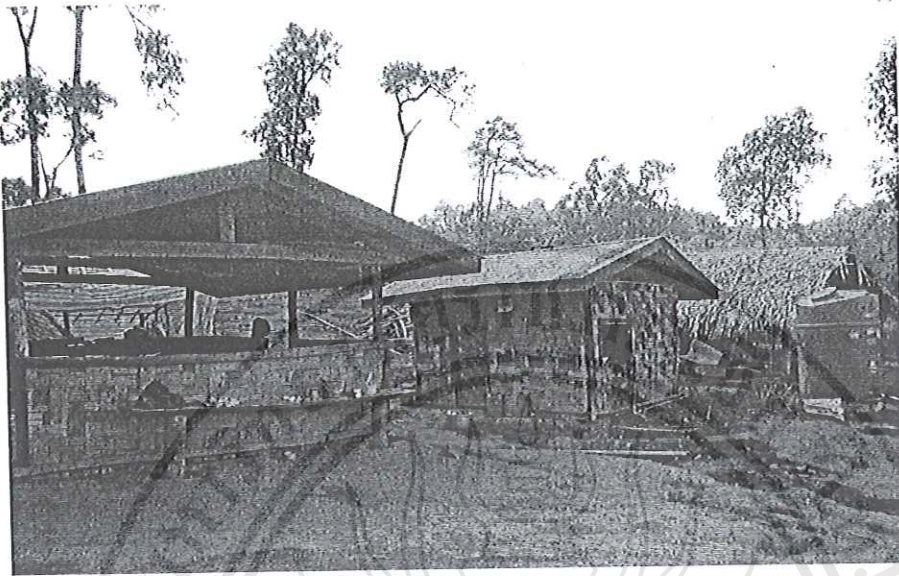
ภาพที่ ๙-10 พระครูประวิตรวรานุกต, คร. มอบสิ่งของให้เด็กกำพร้าไทใหญ่
ตะเอบชายแดน จ.แม่ฮ่องสอน
ที่มา : พระครูประวิตรวรานุกต, คร.

ภาพที่ ๑๑-11 พระครูประวิตรวรานุกต, ดร. มอบสิ่งของให้ชาวไทใหญ่ แนวตะเข็บ
ชายแดน จ.แม่ฮ่องสอน
ที่มา : พระครูประวิตรวรานุกต, ดร.

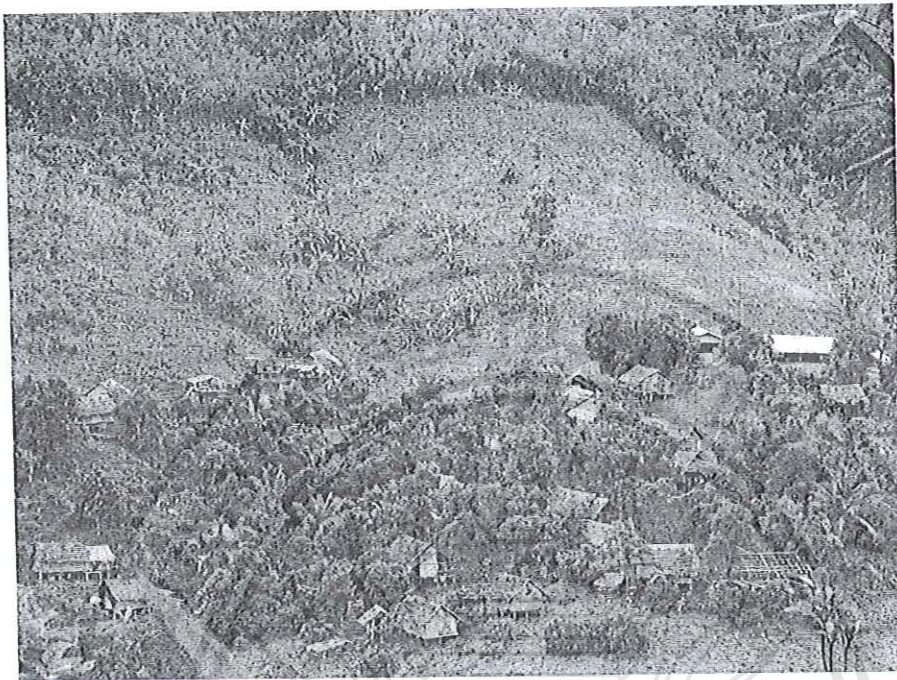
ภาพที่ ๑๑-12 สภาพที่พักอาศัยชาวไทใหญ่ตามตะเข็บแนวชายแดน จ.แม่ฮ่องสอน
ที่มา : พระครูประวิตรวรานุกต, ดร.

ภาพที่ ญ-13 โรงพยาบาลบนยอดเขาดอยแดง ตะเجه็บชายแดน จ.แม่ฮ่องสอน
ที่มา : พระครูประวิตรวราบุญต, คร.

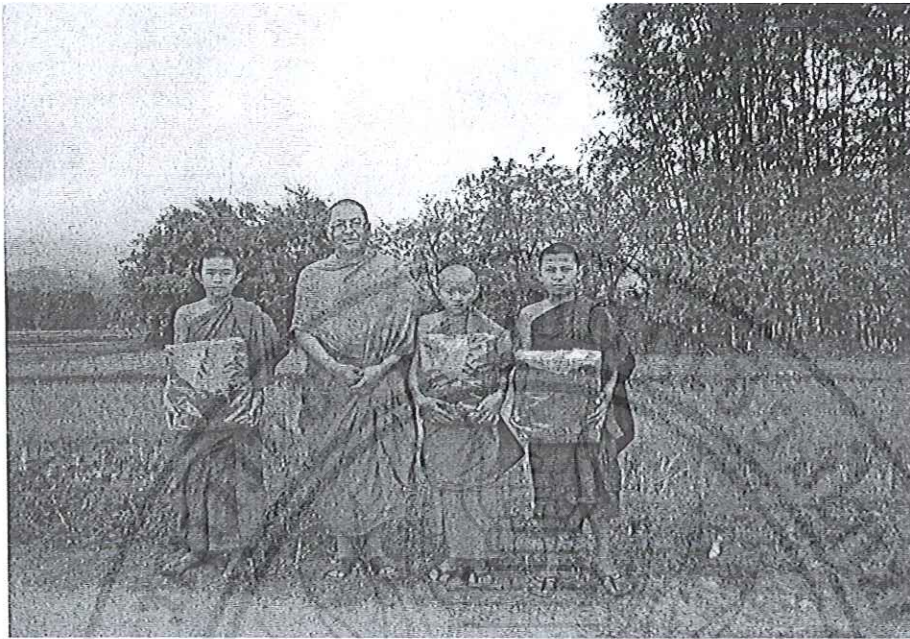
ภาพที่ ญ-14 สภาพที่พักอาศัยชาวไทใหญ่ศูนย์พักพิงกุงจ่อ อ.เวียงแหง จ.เชียงใหม่
ที่มา : พระครูประวิตรวราบุญต, คร.

ภาพที่ ๑๕ หมู่บ้านไทใหญ่ แนวตะเข็บชายแดน อ.แม่ฮาด จ.เชียงใหม่
ที่มา : พระครูสมุห์ชนโชติ จิรธมฺโม (เขื่อนเพชร)

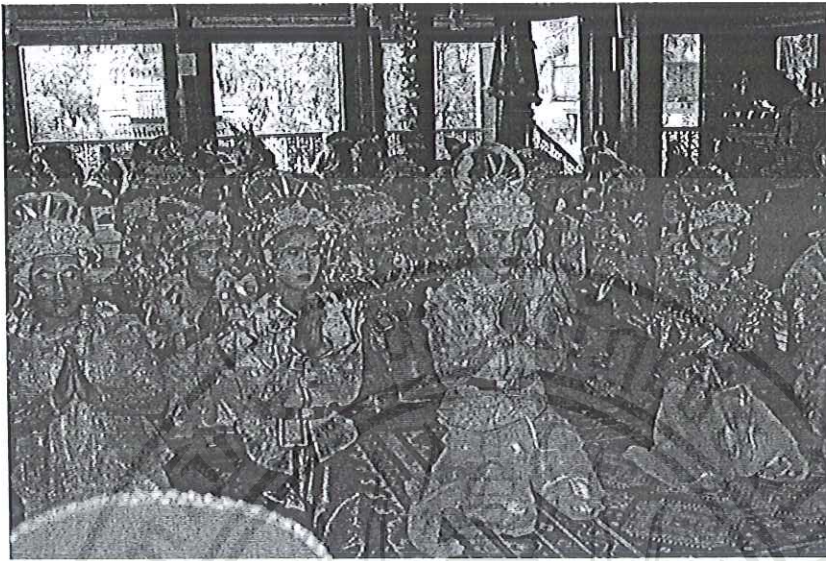
ภาพที่ ๑๖ เด็กนักเรียนในห้องเรียน (รัฐฉาน)
ที่มา : พระครูประวิตรวรานุกุล, ดร.

ภาพที่ ๑๗-17 พระครูประวิตรวรานุกต, ดร.มอบถึงผ้าห่มให้สามเณรไทใหญ่
ที่มา : พระครูประวิตรวรานุกต, ดร.

ภาพที่ ๑๗-18 ขบวนแห่ปอยส่างลอง วัดศรีบุญเรือง อ.แม่สะเรียง จ.แม่ฮ่องสอน
ที่มา : พระครูอนุสรณ์ปัญญาคุณ

ภาพที่ ๑๙-19 ส่างลอง วัดศรีบุญเรือง อ.แม่สะเรียง จ.แม่ฮ่องสอน
ที่มา : พระครูอนุสรณ์ปัญญาคุณ

ภาพที่ ๑๙-20 ขบวนแห่ปอยส่างลอง แนวนตะเข็บชายแดนบ้านเกิดไท อ.แม่ฟ้าหลวง
จ.เชียงราย
ที่มา : พระสุรศักดิ์ โชติปัญญา

ภาพที่ ๑๙-๒๑-๒๒ ขบวนแห่ปล่อยส้างลงแนวตะเข็บชายแดน
วัดท่าตอน พระอารามหลวง อ.แม่สาย จ.เชียงราย
ที่มา : พระครูสมุห์ธนโชติ จิรธมฺโม (เขื่อนเพชร)

ภาพที่ ๓-23-24 ขบวนแห่ปอยต่างลง แนวนะเจี๊ยะชายแดน
วัดท่าดอน พระอารามหลวง อ.แม่เมาะ จ.เชียงใหม่
ที่มา : พระครูสมุห์ชนโชติ จิระมโน (เจื่อนเพชร)

